TERRY LAWRENCE

Casa de vacanţă

Tit. Orig. (eng): Dream house.

Editura Alcris
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
LAWRENCE, TERRY
Casa de vacanţă / Terry Lawrence Bucureşti: Alcris, 2001.
ISBN 973 – 8251 – 63-X

Colecţia „ROMANTIC”

Traducerea şi adaptarea în limba română de
IOAN DRĂGHICI
ALCRIS

Capitolul 1

— Iată-ne ajunşi la Sleadale Head. Viitoarea ta casă.

— Viitoarea noastră casă, îl corectă Lauren Duglas, cu privirea întoarsă spre drumul care cobora în vale. Morris, este… nemaipomenit!

Morris Crawley îşi trecu surâzând un braţ în jurul umerilor ei.

— Sunt încântată că-ţi place, draga mea. Sper numai să nu găseşti locul acesta prea izolat. Şoseaua se află totuşi la trei kilometri de casă şi două treimi din drum sunt abia practicabile cu maşina. Vom fi departe de orice urmă de civilizaţie.

O licărire amuzată trecu repede prin ochii verzi ai lui Lauren.

— Dragul meu, uiţi că stai de vorbă cu o fată de fermier! Am fost crescută pe pământurile sălbatice din Herefordshire şi la ferma bunicilor mei din Ţara Galilor, care era tot atât de izolată ca această casă.

Ea îşi îndreptă din nou atenţia asupra văii inundate de soarele care o scălda în tăcere. O briză uşoară se juca în părul ei de un negru la fel de profund ca abanosul.

— Sunt sigură că Sleadale Head o să-mi placă la nebunie, adăugă ea lăsându-şi capul pe umărul logodnicului ei. Şi ţie la fel. Peste câteva săptămâni, o să te întrebi cum ai putut să trăieşti într-un oraş atât de zbuciumat ca Londra!

— În realitate, am ştiut întotdeauna că într-o bună zi voi locui la ţară. Şi când afli că una dintre

cele mai frumoase proprietăţi din Lake District1este vândută la licitaţie, ei bine… nu laşi să-ţi scape o asemenea ocazie! mai cu seamă atunci când cauţi un loc să te stabileşti şi să întemeiezi o familie.

Tânăra femeie îşi trecu braţele în jurul gâtului lui, cu un aer fals bosumflat.

— Morris… Ai putea să-mi explici de ce m-ai ales pe mine? Mă întreb cum un om de afaceri de talia ta, care a călătorit atât de mult, care a întâlnit cu siguranţă cele mai frumoase femei din lume, poate fi interesat de cineva atât de puţin sofisticat ca mine. Încă nu reuşesc să înţeleg prea bine…

— Ceea ce nu înţeleg eu, ar fi cum aş fi putut lăsa să-mi scape fiinţa cea mai fermecătoare şi cea mai delicioasă de pe pământ! Toate femeile acelea la care faci aluzie, nu-ţi ajung nici la gleznă. Pentru mine, tu eşti o adiere de aer curat…

— Nu vei duce lipsă de asta, aici! replică ea râzând. Toată valea aceasta numai pentru noi… La ce distanţă se găseşte casa cea mai apropiată?

— Nu ştiu exact.

El întinse o hartă amănunţită a regiunii pe capota maşinii.

— Da, iată, Brackenfold. În linie dreaptă, este la aproximativ un kilometru de aici, dar la cel puţin şase kilometri pe drum. Priveşte, tăind de-a dreptul peste câmp, trebuie să fie cam la o oră bună de mers. Şi, după cum se vede pe hartă, s-ar spune că acolo există mai multe clădiri: un fel de cătun. Mă întreb dacă toate casele sunt ocupate.

— Probabil că e vorba despre reşedinţe

secundare. Aceasta este soarta rezervată astăzi tuturor acestor locuri îndepărtate.

Bărbatul strânse harta şi-i aruncă tinerei femei, plin de entuziasm:

— Bun, acum să vedem ce ne aşteaptă la capătul acestui drum! Mi s-a spus că ultimii proprietari au făcut unele lucrări, dar numai Dumnezeu singur ştie ce poate însemna asta…

Tânăra femeie urcă în Range Rover. Pe faţa ei mică se putea citi acum îngrijorarea.

— Morris… nu crezi că suntem puţin prea siguri de noi? Casa aceasta nu ne aparţine cu adevărat. Şi alţi oameni ar putea fi interesaţi de ea… Ar fi îngrozitor să ne entuziasmăm pentru nimic.

— Linişteşte-te, replică el făcându-i cu ochiul. M-ar mira să existe mulţi amatori s-o cumpere. Poate una sau două persoane din regiune. Şi ei nu sunt cu siguranţă în măsură să avanseze aceeaşi sumă ca mine…

Lauren dădu încet din, cap în semn de înţelegere, muşcându-şi buzele.

— Ai fără îndoială dreptate, dar nu voi fi liniştită atâta timp cât nu se va semna actul de vânzare. În plus… ştiu că este o prostie, dar…

Cum ea se oprise, el insistă:

— Dar ce?

— Nu mă pot împiedica să… nu-i compătimesc pe… ceilalţi. Îmi închipui prin ce ar fi trecut tatăl meu dacă un londonez bogat ar fi reuşit să-şi însuşească pământul la care râvnea. Vezi bine, este complet stupid…

Morris se întoarse spre logodnica lui, cu un

surâs mândru pe buze.

— Nicidecum, îngerul meu. Te recunosc în asta, gândindu-te întotdeauna mai întâi la ceilalţi. Este una dintre trăsăturile caracteristice care-mi plac la tine. Din nefericire, va trebui să devii mai puţin sensibilă. Legea celui mai tare este din păcate o realitate cu care ne confruntăm adeseori în viaţă.

El se concentra din nou asupra conducerii vehiculului, care-i solicita toată atenţia. Drumul râpos şi bolovănos se strecura printre copaci cu frunziş bogat. Cramponată de portieră, Lauren înţelegea de ce-şi lăsase logodnicul ei Jaguarul în garaj. Numai o maşină de teren putea străbate un drum atât de accidentat.

Frumuseţea acestei văi însă, perspectiva fermei izolate de la capătul drumului compensau din plin dificultăţile traseului. Seninătatea măreaţă a colinelor înconjurătoare risipea rarele îndoieli care o asaltaseră pe tânăra femeie la ideea de a se lansa atât de precipitat în această nouă viaţă.

Înaintarea lor era însoţită de murmurul apelor cristaline ale unui pârâu. Acesta se intensifică atunci când bolta de verdeaţă deveni mai răsfirată, lăsând loc unei mari deschizături albastre. Acel albastru strălucitor al cerului de octombrie. Câteva behăituri răsunau ici şi colo, în timp ce capete albe de oi se ridicau cu naivitate, intrigate de zgomotul motorului.

Vântul, încărcat de miresme delicate, le atingea feţele. Lauren îşi imagina deja casă, viaţa pe care ea – pe care ei o vor duce. Viaţa puţin

sălbatică, uneori dificilă, dar aproape de această natură care-i era atât de dragă.

Zgomotul claxonului o readuse brusc la realitate. Morris izbucni în râs văzând-o tresărind.

— Iartă-mă, eram puţin pierdută în gândurile mele. Morris, sunt subjugată de frumuseţea acestor locuri.

— Poate că o să-ţi schimbi părerea când va cădea ploaia, când vei fi singură la volan, luptându-te cu rafalele de vânt. Când zăpada va acoperi tot peisajul şi când vom fi şi mai izolaţi! Sau când roţile vor patina, când nu vei mai putea înainta decât dând înapoi, cu maşina plină de provizii şi…

— …copiii ţipând! sfârşi ea cu o strâmbătură comică. Da, poate că ai dreptate. Aceste „mici amănunte” pot veni uneori de hac celor mai tari voinţe. Dar nu face nimic, Morris. Casa va fi întotdeauna acolo, la capătul drumului… şi asta îmi va da puterea să înaintez.

El nu-i răspunse. Atacau ultimul viraj şi silueta solidă a clădirii din pietre mari cenuşii apărea în sfârşit în faţa lor. Încadrată perfect în culorile mediului înconjurător, părea că ţâşneşte direct din vale. Avea o înfăţişare netulburată. Era o construcţie care rezistase vitejeşte tuturor intemperiilor. Şlefuită de ploi şi de vânturi, semăna cu colinele care o înconjurau.

Era o casă lipsită de podoabe inutile, fără un stil anume, dar pe care te puteai bizui.

Morris opri Range Rover-ul în curte.

— Iată! Nu este tocmai un model de arhitectură elegantă, dar…

— Eu o găsesc foarte frumoasă! exclamă tânăra femeie, cu ochii îndreptaţi spre treptele impunătoare ale peronului. Desigur, nu seamănă cu acele construcţii perfecte, cu pereţi albi, bine aliniaţi, cu ferestre mari şi arcade, dar inspiră siguranţă şi tihnă. De fapt, este superbă, Morris.

El schiţă un surâs.

— Dacă spui tu, draga mea… în orice caz, are o înfăţişare trainică. Să mergem s-o vedem mai de aproape. Interiorul ne rezervă cu siguranţă câteva surprize.

Încăperile aveau desigur nevoie să fie renovate, dar erau spaţioase, luminoase, cu tavane înalte. Când terminară vizita, reveniră în salonul cel mare. Lauren îşi ridică braţele spre cer, încântată.

— Oh! Morris, sunt îndrăgostită la nebunie de această casă!… Că plouă, că bate vântul sau că ninge, sunt sigură că n-o să fie frig cu acest şemineu mare! Sunt nerăbdătoare să mă mut aici!

— Va trebui, din nefericire, să mai aştepţi puţin… timpul necesar pentru o vânzare la licitaţie şi pentru încheierea unei căsătorii!

Îi atinse uşor buzele cu un sărut şi adăugă:

— În orice caz, sunt foarte mulţumit că-ţi place. Şi acum, aş vrea să arunc o privire clădirilor anexe şi sistemului electric – casa este echipată, evident, cu un grup electrogen. Mă însoţeşti?

— Nu. Prefer să mă mai plimb prin casă. Abia îndrăznesc să cred că în curând o să ne aparţină… cu condiţia să meargă bine vânzarea la licitaţie… Aş fi îngrozitor de decepţionată dacă altcineva ar

reuşi s-o cumpere.

Rămasă singură, întârzie îndelung să cerceteze fiecare încăpere în cel mai mic detaliu. Alegea deja mobilele, în gând, îşi imagina decorarea lor. Se oprea la fiecare fereastră, admira culorile cu sclipiri roşiatice ale toamnei, rotunjimea colinelor profilându-se pe azurul cerului.

Lauren se afla la etaj, în baie, când auzi nişte paşi răsunând dedesubt. Se repezi pe culoar şi, din susul scării, strigă:

— Morris? Nu remarcasem cât de mare este cada... Sunt sigură că e foarte potrivită pentru două persoane! Vino să vezi…

Se întrerupse brusc.

Bărbatul care o privea insistent, de la baza scării, nu rosti niciun cuvânt. Ochii lui, de un albastru aproape la fel ca marea, erau fixaţi asupra ei, impasibili.

Lauren tuşi, stânjenită.

— Îmi… pare rău. Nu ştiam că mai era cineva aici. Nu v-am auzit maşina. Pot… să vă ajut cu ceva?

El răspunse cu o voce calmă, ca şi cum găsea foarte firesc să găsească o tânără femeie singură într-o casă goală, cuprinsă de admiraţie în privinţa unei săli de baie, Amintindu-şi brusc propriile cuvinte referitoare la dimensiunea căzii, Lauren îşi simţi obrajii îmbujorându-se.

— Nu imediat, dar dacă voi avea nevoie de ceva, nu voi ezita să fac apel la dumneavoastră…

Îşi bătea joc de ea. Cu o mică grimasă pe buze, se întrebă unde era Morris. Va mai întârzia

mult să revină? Cine era bărbatul acesta? Ce voia?

Şi… dacă venise şi el să viziteze casa? Avea oare intenţia să se prezinte drept cumpărător? Abia îi trecu gândul acesta prin minte, când fu sigură că acesta era adevărul.

Lauren coborî treptele, cu buzele strânse. Când i se adresă din nou bărbatului, în vocea ei se simţea o notă de ostilitate.

— Căutaţi pe cineva? Nimeni nu locuieşte încă aici. Casa aceasta este de vânzare şi o vom cumpăra noi, logodnicul meu şi cu mine.

— Adevărat? remarcă bărbatul pe un ton sarcastic. Aveam cu toate acestea impresia că va fi vândută la licitaţie…

— Într-adevăr, dar…

Lauren şovăi, luată pe neaşteptate, apoi adăugă, ridicându-şi bărbia într-un gest sfidător:

— Dar noi o vom cumpăra, orice s-ar întâmpla! Prin urmare, dacă aveaţi şi dumneavoastră aceeaşi intenţie, vă sfătuiesc să daţi uitării treaba aceasta. Vă pierdeţi timpul. Logodnicul meu este o persoană foarte încăpăţânată.

Bărbatul îşi puse cu un gest nonşalant mâna pe balustrada scării.

— Şi eu la fel. Voi aştepta, aşadar, să-l întâlnesc la vânzarea la licitaţie. Numai dacă nu se află aici, acum?…

Ea încuviinţă, ciudat de uşurată că Morris se află într-adevăr prin preajmă. Din necunoscutul acesta se degaja o impresie de forţă şi de siguranţă care o făcea să se simtă stingherită.

— Este… afară. Trebuie să revină dintr-un moment în altul.

— Bine. În cazul acesta, am putea trece, poate, la prezentări. Prefer să cunosc numele adversarilor mei… mă numesc Adam Wilde… nu ca să vă servesc, mă tem! Dar, cu toate acestea, încântat.

Străinul îşi încruntă sprâncenele şi reluă:

— De ce nu coborâţi? Ar fi mai comod ca să putem continua această conversaţie… şi m-ar scuti de înţepenirea muşchilor gâtului!

Lauren se execută fără nicio tragere de inimă. În orice caz, poziţia pe care o deţinuse până acum îi permitea să se bucure de o superioritate relativă… Ajunsă în faţa lui, trebui să-şi ridice capul – cât măsura oare namila asta de bărbat? – ca să se prezinte.

— Lauren Duglas, rosti ea întinzându-i maşinal mâna.

Gest pe care-l regretă imediat. Contactul cu această palmă caldă, fermă şi în acelaşi timp plăcută, produse asupra ei un efect bizar.

— Şi logodnicul meu se numeşte Morris Crawley, se grăbi ea să adauge.

— Crawley?

Bărbatul îşi ridicase uşor sprâncenele la auzul acestui nume. Lauren trase din asta concluzia că auzise cu siguranţă vorbindu-se despre Morris, ceea ce nu avea nimic surprinzător, având în vedere faptul că acesta era foarte cunoscut în lumea oamenilor de afaceri.

— Şi cum intenţionaţi să exploataţi această proprietate când vă va aparţine? Veţi dori să continuaţi să creşteţi oi?

— Fireşte. Ce întrebare! Ce altceva s-ar putea

face aici?

— Nu ştiu, răspunse el ridicând din umeri. Oamenii au câteodată idei dintre cele mai ciudate. Unii întreprinzători încep să se intereseze de această regiune în vederea…" dezvoltării" ei.

— Nu văd cum! Valea aceasta este situată în Parcul naţional al Lake District, ceea ce implică numeroase restricţii. Nimeni n-ar primi autorizaţie să construiască…

— Cine a vorbit despre construcţii?

Ea îl privi surprinsă.

— Atunci, despre ce fel de „dezvoltare" ar putea fi vorba? Dar discuţia aceasta este stupidă, deoarece nu există intenţia de a schimba ceva în funcţionarea de la Sleadale Head. Oricum, este în afară de orice discuţie să se facă ceva care să dăuneze văii…

Lauren îi întoarse spatele, intră în salonul cel mare şi privi pe fereastră. Priveliştea care se înfăţişa ochilor ei era de o frumuseţe nemaipomenită. Cu excepţia acestei case, nimic din ce se vedea în împrejurimi nu dezvăluia trecerea omului. Nu existau nici stâlpi, nici cabluri electrice. Nimic în afara zidurilor groase de piatră construite în urmă cu un secol, care delimitau zona Lake District. Un peisaj auster şi cam ameninţător pentru o tânără femeie, dar în clipa aceasta Lauren ştia că n-ar fi vrut să trăiască în altă parte.

Se întoarse cu o mişcare energică spre Adam Wilde, care rămăsese în pragul uşii.

— Vă rog… începu ea cu o voce încordată, există cu siguranţă multe alte locuinţe pe care le-

aţi putea cumpăra. Case care să vă placă fără îndoială tot atât de mult ca aceasta. Pentru mine... lucrurile stau cu totul altfel. N-aş şti să vă explic de ce. Am impresia că aparţin acestui loc. Nu mi-o luaţi, vă rog...

El o privi lung. Soarele se juca în părul ei des şi negru, proiectând pete de lumină asupra siluetei ei zvelte. Pieptul cu forme pline se ridica acum într-un ritm accelerat.

— Vă rog... insistă ea.

Bărbatul înaintă încet spre ea şi tânăra femeie îşi reţinu respiraţia, nereuşind să-şi desprindă privirea de ochii aceştia care-i aminteau în mod straniu de culoarea safirelor celor mai întunecate.

Un zgomot de paşi răsună atunci pe hol.

— Lauren? Unde te-ai mai ascuns, draga mea?

Logodnicul ei pătrundea deja în salon.

— Am fost să arunc o privire grupului electrogen, şi cred că...

Morris se întrerupse brusc, zărind în sfârşit silueta străinului, în umbră.

— Bună ziua, spuse el, surprins.

— Morris, ţi-l prezint pe domnul Adam Wilde. A venit şi dânsul să viziteze casa.

Ea străbătu distanţa care o despărţea de Morris şi-şi trecu braţul pe sub al lui.

— Domnule Wilde, dânsul este logodnicul meu, Morris Crawley. După cum v-am spus deja, intenţionăm realmente să cumpărăm ferma Sleadale Head, în consecinţă mă tem că vă pierdeţi timpul...

Se înfruntară din priviri câteva clipe, în tăcere.

Adam Wilde era poate ferm hotărât să devină proprietarul acestei case, dar şi ea şi-o dorea la fel de mult. Şi în această vale pustie nu era loc decât pentru unul dintre ei.

Aşezată în confortabilul bar al hotelului Crookbarn, Lauren făcu ochii mari şi repetă cuvintele rostite de logodnicul ei:

— Vrei să mă duc singură la vânzarea la licitaţie, să fac singură oferta de cumpărare… Dar de ce?

Morris ridică din umeri şi întinse mâna spre paharul lui de whisky.

— Mi se pare totuşi simplu, draga mea, răspunse el zâmbind. Cu siguranţă, afacerea aceasta interesează mai mulţi oameni la care nu ne gândeam. Am întâlnit deja unul şi, cum ţi-am explicat adineauri, acest Wilde şi cu mine ne-am confruntat deja… Nu m-ar mira să facă să urce în mod nesocotit preţul fermei Sleadale Head, numai din simpla plăcere de a-mi face necazuri. Nu-l consider cu adevărat o ameninţare, dar prezenţa mea riscă să-l incite, la fel cum poate incita alţi vechi adversari care s-ar putea afla în sală.

Lauren scoase un suspin. Până acum, această vânzare la licitaţie i se păruse o simplă formalitate; totuşi, reacţia lui Morris dădea o cu totul altă dimensiune acestei afaceri.

Îşi stăpâni un fior.

— De ce oare… aceşti oameni s-ar comporta astfel? Ce-ai făcut ca să ai atâţia duşmani?

Morris râse nepăsător.

— Cine a vorbit de duşmani, îngerul meu? Este vorba pur şi simplu de rivali şi niciun om de

afaceri nu prosperă fără să stârnească unele invidii. Presupun că unii dintre ei ar putea fi într-adevăr consideraţi drept duşmani, pentru că ar dori să bareze drumul cuiva care, după părerea lor, obţine prea mult succes. Şi mă tem că prietenul nostru Wilde intră în această categorie.

Figura atrăgătoare, cu trăsături ferme trecu o clipă prin mintea tinerei femei.

— Adam Wilde? Serios?

— Da, „serios”. Mai cu seamă nu te lăsa înşelată de surâsul acela fermecător, Lauren. Nu uita că ceea ce este propriu escrocilor, este tocmai abilitatea de a inspira încredere. Ochii aceia mari şi albaştri ascund în realitate o fiinţă nesinceră, răuvoitoare.

— Se pare că-l cunoşti bine…

— Ţi-am spus deja că am avut câteva neînţelegeri.

Morris nu spuse mai mult despre această problemă.

Lauren sesizase totuşi, chiar în momentul când îi prezentase pe cei doi bărbaţi, că litigiul dintre ei era mult mai serios decât mărturisea logodnicul ei. Îndată ce se recunoscuseră, atmosfera păruse să se încarce de electricitate, ca înaintea unei furtuni. Se temuse chiar de o ceartă, dar Adam Wilde se răsucise pe călcâie după un salut scurt din cap.

— Şi… de ce te temi, exact? insistă ea cu timiditate. Că o să urce preţul licitaţiei?

— Nu va scăpa ocazia, cu siguranţă. Dar nu asta mă preocupă cu adevărat. De fapt, mi-ar lua prea mult timp să-ţi explic, scumpa mea. Să ştii

numai că am investit bani în numeroase întreprinderi şi nu ţin prea mult să se afle că am intenţia să mă retrag din afaceri ca să trăiesc liniştit la o fermă. Asta ar stârni cu siguranţă o oarecare agitaţie, şi vreau să evit aşa ceva. Atât pentru mine cât şi pentru partenerii mei.

Lauren încuviinţă. În realitate, ea nu prea înţelegesese cele auzite de la Morris. Universul marii finanţe îi era complet străin. După ce-l cunoscuse pe acela cu care urma să se căsătorească, încercase totuşi să se intereseze mai mult despre asemenea probleme.

— Nu poţi să-mi explici?…

— Este mult prea complicat pentru tine, dragostea mea, răspunse el râzând. Îţi voi vorbi mai amănunţit despre asta, într-o zi, dacă va continua să te intrige.

Strânse mâna tinerei femei între ale lui, după care continuă:

— Până atunci, nu vei avea altceva de făcut decât să asişti la această vânzare la licitaţie şi să-ţi prezinţi oferta. Dacă cu nu sunt acolo, Wilde va considera că nu acord mare importanţă acestei afaceri. Şi apoi vei vedea că atmosfera aceea este foarte excitantă. Mai ales atunci când comisarul-evaluator va executa cele trei lovituri strigând „Adjudecat!”

Vei fi sigură, în sfârşit, că această casă este a ta.

— A noastră! îl corectă ea zâmbind.

Spre marea ei surpriză, el clătină din cap.

— Nu, draga mea. Am spus bine, a ta. Sleadale Head va fi pe numele tău, nu al meu.

— Pe numele meu? Dar… de ce? Nu înţeleg prea bine, Morris.

— Asta mi-ar lua şi mai mult timp să-ţi explic, Lauren.

Îşi termină whiskyul şi se întinse.

— Mm… oboseala asta, zilele petrecute în aer liber!

Ce-ar fi să mergem la culcare? Vom vorbi din nou despre toate astea mâine, de acord?

O luă de mâini şi o ajută să se ridice.

— Consideră că… este cadoul meu de nuntă, îi şopti el la ureche. Şi mai ales să nu-mi spui că este prea mult, draga mea. Ţi-aş oferi întreg pământul, dacă aş putea. Cum din nefericire nu sunt destul de bogat, îţi ofer această mică bucată care este, după părerea mea, aceea pe care o preferi. Mă înşel?

— Oh, nu, Morris, nu te înşeli: îmi place la nebunie locul acesta! îţi mulţumesc extrem de mult.

— Îmi vei mulţumi joi, când vânzarea la licitaţie va fi terminată. Şi acum, în pat! Ne vedem mâine dimineaţă la micul dejun. Somn uşor!

Ea încuviinţă cu un surâs încântat şi urcă scara care ducea la camera ei. Morris era bărbatul cel mai delicat şi mai generos de pe pământ!

Sala în care trebuia să se desfăşoare vânzarea la licitaţie era ticsită. Lauren şovăi în uşă, întrebându-se dacă va reuşi să găsească un loc. Bărbatul cu caschetă albastră care stătea la intrare îi arătă un scaun încă liber.

— Oh, mulţumesc mult!

Croindu-şi cu mare greutate drum, ajunse în

cele din urmă la scaunul liber şi se aşează scoţând un suspin. Se făcuse foarte cald în sala aglomerată. Îşi descheie imediat nasturii taiorului.

— V-aţi pierdut logodnicul?

Lauren tresări recunoscând această voce şi-şi dădu seama cu groază că era aşezată tocmai alături de bărbatul de care ar fi vrut să se ferească.

Adam Wilde afişa un zâmbet ironic.

— Păreţi puţin enervată…

Ea îi aruncă o privire agasată.

— Mi-a fost greu să găsesc această sală. Este ascunsă în mod deliberat?

— Nu cred că oamenii din regiune se lovesc de genul acesta de dificultăţi… remarcă el pe un ton nepăsător.

— Adevărat? Şi dumneavoastră faceţi poate parte din această categorie?…

— Momentul nu mi se pare cel mai bine ales pentru a dezbate acest subiect. În sfârşit, aţi ajuns, totuşi. Dacă mai întârziaţi câteva minute, aţi fi ratat totul…

— Ceea ce v-ar fi încântat, n-am nicio îndoială în privinţa asta! Dar asta are puţină importanţă; cum spuneţi, am ajuns „totuşi” şi sunt la fel de ferm hotărâtă să cumpăr Sleadale Head.

— Dumneavoastră… sau logodnicul dumneavoastră?

— Amândoi, bineînţeles.

Nu exista niciun motiv să-l pună la curent pe străinul acesta că era voriba de cadoul ei de nuntă.

— Este oare atât de surprinzător? adăugă ea

faţă de expresia lui nedumerită.

— Nu ştiu… Drept să spun, îmi este destul de greu să mi-l imginez pe Crawley făcând pe fermierul. Dar, poate că dumneavoastră îl cunoaşteţi mai bine ca mine.

— Aşa cred, într-adevăr, replică ea cu privirea fixată asupra broşurii pusă pe genunchii ei.

— De mult timp? insistă el.

— Suficient.

— Ani? Luni?

Bărbatul făcu o pauză. Vocea lui trăda un amestec de ironie şi de surprindere când reluă:

— Câteva săptămâni?

— Şi ce-i cu asta? După câte ştiu, nu vă priveşte! Şi acum, aş vrea să încetaţi acest interogatoriu!

— Scuzaţi-mă. Nu făceam decât să întreţin conversaţia…

Întorcându-şi atenţia asupra propriei lui broşuri, el adăugă:

— Găsesc doar că e puţin uimitor, asta-i tot.

Ea se întoarse spre el, cu un zâmbet sarcastic pe buze.

— Ce anume? Faptul că un bărbat ca Morris Crawley se interesează de o fată ca mine? Că se îndrăgosteşte de ea şi se hotărăşte s-o ia în căsătorie, totul în răstimp de câteva săptămâni?

Pe buzele bărbatului apăru un zâmbet straniu.

— Nu, răspunse el tărăgănat. Asta nu mă surprinde deloc. Dimpotrivă, chiar. Ceea ce mă miră este că o fată ca dumneavoastră acceptă căsătoria cu Morris Crawley într-un timp atât de scurt.

El îşi aplecă uşor capul şi adăugă:

— Nu vom aborda capitolul dragoste la prima vedere, dacă nu vă supără…

Lauren îl privi lung, uluită. Căuta un răspuns potrivit, când comisarul de vânzări urcă pe estradă.

În sală răsună o lovitură de ciocan. Începea licitaţia.

Capitolul 2

— Ai reuşit! Nemaipomenit!

Morris o strânse în braţe pe tânăra femeie şi depuse un sărut sonor pe obrazul ei.

— Eşti un mic geniu! De acum înainte, am să te trimit să mă reprezinţi la toate vânzările la licitaţie.

— Vor mai fi multe? îl ironiza ea cu drăgălăşenie. Mi se pare că înţeleg că te vei retrage din afaceri ca să te instalezi la o fermă încântătoare unde să te ocupi de creşterea oilor…

Morris îşi încruntă imperceptibil sprâncenele şi o scutură uşor de umeri, râzând.

— Era doar un fel de a vorbi: nimeni nu-şi abandonează de azi pe mâine obiceiurile! în orice caz, mă simt uşurat! Am rămas să te aştept aici, aşezat în fotoliul acesta şi rozându-mi unghiile. Mă temeam foarte mult să nu te ciocneşti cu cineva la fel de încăpăţânat ca tine. Cineva ca vizitatorul de ieri, de exemplu.

— Era acolo, într-adevăr.

Pentru un motiv nelămurit, Lauren trecu sub tăcere vecinătatea ei cu Adam Wilde.

— Şi aveai dreptate, continuă ea, ţinea realmente să pună mâna pe Sleadale Head.

Clătină încet din cap, amintindu-şi cum ieşise învingătoare în faţa adversarului ei. Încă nu-i venea să creadă că o proprietate atât de izolată ajunsese la un asemenea preţ.

— Nu prea ridicat pentru noi, o linişti Morris. Principalul este că, în cele din urmă, el a abandonat. Acum, nu ne mai rămâne decât să

hotărâm asupra a ceea ce va urma.

— Cum asta, „ceea ce va urma”? Dar, pentru că acum suntem proprietari, ne vom căsători şi ne vom instala! Acestea erau planurile noastre, nu?

Pe buzele logodnicului ei apăru un surâs.

— Bineînţeles, draga mea. Dar, din nefericire, asta nu se va întâmpla atât de repede cum crezi tu. Am vizitat împreună casă, nu-i aşa? Şi recunoşti şi tu, ca şi mine, că sunt absolut necesare câteva lucrări de restaurare… Va trebui de asemenea să ne ocupăm de terenurile înconjurătoare, de realizarea de instalaţii mai moderne pentru turme. Toate lucrurile acestea importante iau însă timp… Dar nu te nelinişti, voi rezolva singur aceste plictisitoare probleme materiale, îţi las în schimb grija de a pregăti căsătoria: rochia ta, ceremonia, recepţia…

Lauren îl privi, descumpănită. Ar fi dorit să lucreze alături de el, să clădească împreună cu el noua lor viaţă. Pregătirile de nuntă o amuzau, desigur, dar era interesată mai cu seamă de viitorul lor la fermă.

— Draga mea, începu el înainte ca ea să fi avut timpul să-şi exprime gândurile, sper că n-o să te superi dacă te părăsesc puţin. Trebuie să mă întâlnesc cu câteva persoane, acum că afacerea asta este rezolvată.

— Te însoţesc.

Îşi întindea deja mâna spre taior când Morris clătină din cap.

— Nu, îngerul meu. Dacă vii, o să mori de plictiseală. Şi apoi, tu ţi-ai jucat deja strălucit rolul care-ţi revenea. Rămâi mai bine să te odihneşti şi

să te gândeşti la toaletele domnişoarelor de onoare! Oricum, nu voi întârzia prea mult, îţi promit.

Depuse un sărut pe vârful nasului ei şi dispăru.

Tânăra femeie se îndreptă spre fereastră, încercând să lupte împotriva senzaţiei neplăcute care se strecura insidios în inima ei. Ceva nu-i plăcea în desfăşurarea evenimentelor şi nu reuşea să descopere ce anume.

Poate că reacţiona în felul acesta pentru că Morris nu părea dispus s-o considere drept o adevărată parteneră în edificarea viitorului lor, precum şi pentru că-i rezerva să se ocupe de sarcinile frivole ale pregătirilor de căsătorie.

Lauren reuşi însă curând să redevină stăpână pe sine. Nu o trimisese oare să-i apere interesele la vânzarea la lici taţie? Nu era asta o dovadă admirabilă de încredere, de consideraţie pentru aptitudinile ei de „femeie de afaceri”?

Maşina lui Morris părăsi curând incinta hotelului. Unde se ducea oare? La Kendal, oraşul cel mai apropiat? Sau puţin mai departe, la Lancaster sau la Carlisle? La ce bun să-şi pună întrebări în zadar? I-ar fi spus mai multe despre asta dacă ar fi avut timp. Nu-i mai rămânea aşadar altceva de făcut decât să-i aştepte întoarcerea. Lauren se hotărî să facă o baie ca să se destindă după această participare istovitoare la licitaţie.

Cufundată în spuma parfumată cu miros plăcut de zambilă, tânăra femeie îşi rememoră evenimentele petrecute în sala unde avusese loc licitaţia. Imediat ce se aşezase lângă Adam Wilde,

avusese o senzaţie stranie, uşor iritantă, pe care n-o încercase niciodată până acum. O senzaţie tulburătoare, puţin plăcută. Dacă ar fi existat un alt scaun liber în sala aceea mare, n-ar fi şovăit nicio clipă să-şi schimbe locul.

De altfel, de ce vânzarea aceasta atrăsese oare atâta lume? Sleadale era o vale lungă şi îngustă unde, exceptând casa şi clădirile anexe care o înconjurau, nu exista nicio altă construcţie pe o rază de trei kilometri de jur-împrejur. Desigur, oamenii se interesau din ce în ce mai mult de regiunea Lake District. Mai ales pentru a dobândi aici reşedinţe secundare. Or, ferma Sleadale Head era pusă în vânzare cu câteva sute de acri de teren. Pe de altă parte, cine îşi dorea oare o casă atât de izolată?

Cu toate acestea, sala era plină ochi, iar majoritatea celor prezenţi păreau originari din regiune. Fermieri, poate. Numai dacă nu veniseră acolo atraşi de curiozitate: preţul la care se va vinde Sleadale Head le va permite să-şi evalueze propriile domenii.

Îşi aminti tăcerea care urmaşe loviturii de ciocan a comisarului-evaluator, anunţând deschiderea vânzării.

Exact în clipa aceea, vecinătatea lui Adam Wilde diminua importanţa celor ce se petreceau în jurul ei. Cuvintele pe care le schimbaseră o tulburaseră. Cum reuşea bărbatul acesta s-o scoată din sărite cu asemenea uşurinţă, pe ea care, de obicei, îşi pierdea rareori stăpânirea de sine? Nu şi-ar fi imaginat niciodată că se va adresa într-o zi în felul acesta unui străin.

Lauren tresări atunci când braţul lui o atinse uşor. El îşi dădu seama şi schiţă un surâs. Atunci, ea îşi îndreptă cu seriozitate atenţia asupra broşurii, în timp ce comisarul-licitator se lansa în deschiderea proprietăţii puse în vânzare:

— Ferma Sleadale Head… Şapte sute de acri de teren dintre care patru sute situate pe coline… zonă ideală pentru creşterea oilor, atât de renumită în regiune… făcând parte din parcul naţional al Lake District, deşi departe de rutele turistice… liniştită şi retrasă…

Descrierea se potrivea perfect cu locul.

— O ocazie exepţională de a cumpără una dintre văile cele mai frumoase şi în acelaşi timp cele mai sălbatice din Lakeland, încheie comisarul de vânzări.

Bărbatul tăcu şi privi încet în jurul lui, evaluând tensiunea care domnea în sala aceea mare înainte de începerea licitaţiei.

— Ce părere aveţi, doamnelor şi domnilor? Cer mult o sută de mii pentru această frumoasă proprietate?

Lauren îşi plimbă şi ea privirea asupra asistenţei. Nimeni nu părea dispus să ia cuvântul şi ea simţi o dorinţă puternică să arunce o cifră ca să provoace reacţia adunării. Morris îi dăduse însă nişte sfaturi, între altele să se arate răbdătoare.

Se auzi o voce din ultimul rând.

— Şaptezeci de mii.

Comisarul clătină din cap, supărat.

— Presupun că este vorba de o glumă. Dar, în sfârşit, trebuie să începem… Avem, aşadar, şaptezeci de mii. Domnilor, cine spune mai mult?

Adam Wilde o fixa cu insistenţă, aşteptând în mod vizibil momentul în care ea va intra în scenă. Ea era conştientă de asta, dar păstră totuşi tăcerea.

— Am şaptezeci şi cinci de mii, reluă comisarul. Haideţi, domnilor, nu ne aflăm aici ca să ne distrăm, ci ca să facem afaceri! Optzeci de mii, aici. Bine. Optzeci şi cinci de mii. Nouăzeci de mii.

Faptul că preţul nu urca decât cu câte cinci mii în loc de zece păru să-l exaspereze.

— O sută de mii, domnilor! Cine îmi va da în sfârşit o sută de mii? Bine, domnule, mulţumesc. Ce spuneţi, mai urcăm puţin? Aştept…

— Văzând atâta lume, credeam că vor fi mai mulţi licitatori, murmură Adam Wilde. Dumneavoastră nu vă hotărâţi?

— Şi dumneavoastră?

Bărbatul care era aşezat în faţa lor se întoarse brusc şi-i privi cu un aer dojenitor, deranjat de aceste şuşoteli.

— O sută zece mii! aruncă ea atunci.

— O sută zece mii pentru tânăra doamnă din fund. Domnilor, un nou cumpărător a coborât în arenă. Şi aş adăuga, cineva mult mai plăcut de privit decât dumneavoastră…

În sală izbucniră râsete, ceea ce o enervă pe tânăra femeie. Până când oare specia feminină va trebui să suporte genul acesta de glume? Pe de altă parte, era supărată că se exprimase atât de repede, că cedase provocării lui Adam Wilde. Îşi fulgeră vecinul cu privirea. Aesta zâmbea, amuzat vizibil de situaţie.

Ah! Prin urmare, găsea asta nostim… Ei bine, poate că-şi va schimba părerea când ea va câştiga ultima rundă şi va părăsi această sală în calitate de proprietar al fermei Sleadale Head!

Vocea comisarului care conducea licitaţia se făcu din nou auzită.

— O sută douăzeci de mii.

Îşi dădu seama cu stupoare că una dintre oferte îi scăpase. Dacă se lăsa distrasă în felul acesta, risca să piardă ferma… îşi concentră din nou toată atenţia asupra bărbatului care stătea în picioare pe estradă, străduindu-se să dea uitării prezenţa vecinului ei.

— O sută douăzeci şi cinci de mii, rosti el cu ochii aţintiţi asupra ei.

Lauren rămase tăcută. Făcuse deja o greşeală, dar nu intenţiona să continue pe această cale. Competiţia era abia la început. Trebuia să-i lase pe ceilalţi să-şi piardă respiraţia înainte de a reveni ea în arenă. Aşa cum îi spusese Morris.

Preţul urca într-un ritm constant. Când ajunse la o sută cincizeci de mii, simţi cum entuziasmul celorlalţi cumpărători slăbeşte. O sută cincizeci şi cinci de mii. Tăcere. Cu inima bătându-i puternic, înţelese că sunase ora ei.

— O sută şaizeci de mii.

Din mulţime se ridică un murmur, în timp ce capetele se întorceau spre ea. Comisarul schiţă un zâmbet mulţumit.

— O sută şaizeci de mii, spune tânăra noastră doamnă. Are cineva ceva de adăugat?

Cei doi bărbaţi care ocupaseră până acum scena şovăiră, apoi clătinară din cap într-un gest

de refuz. Ajunseseră fără îndoială la limitele posibilităţilor lor. Unul dintre ei probabil chiar le depăşise, deoarece păru uşurat de această intervenţie.

Lauren aştepta, cu mâinile încleştate pe geantă. Era oare deja proprietara fermei Sleadale Head? Nu mai avea oare de întâmpinat nicio dificultate?

În sală răsună o lovitură de ciocan. Comisarul se pregătea s-o dea pe a doua, când o voce răsună scurt alături de tânăra femeie.

— O sută şaptezeci.

Tensiunea crescu în sală cu câteva grade. Lauren îşi muşcă buzele. Nu era însă timp de pierdut.

— O sută şaptezeci şi cinci, aruncă ea pe un ton ferm.

— O sută optzeci, contraatacă Adam Wilde.

— O sută optzeci şi cinci.

— O sută nouăzeci.

Toate privirile erau îndreptate acum asupra ultimilor doi combatanţi. Lauren simţea cum se înfurie, cum îi fierbe sângele în vine.

— O sută nouăzeci şi cinci, reluă ea mai tare, ca şi cum putea să-şi intimideze în felul acesta adversarul.

O cuprinse brusc o senzaţie de panică. Nu ştia până la ce preţ putea să meargă. Morris omisese să-i precizeze. Cel puţin să-i fi dat o limită… Desigur, nu era lipsit de posibilităţi şi…

— Două sute de mii, rosti Adam Wilde, pe acel ton calm pe care-l folosesc oamenii atunci când consideră că o afacere este încheiată.

Aceasta declanşă furia tinerei femei. Dacă el n-ar fi afişat un aer atât de indiferent, atât de încrezător, lucrurile s-ar fi petrecut probabil altfel. Viaţa ei n-ar fi ajuns la această cotitură. Dar…

Prinse cu un gest rapid cureaua genţii care era încă agăţată de umărul ei. O geantă mare, foarte grea – Morris o întrebase adeseori râzând ce căra în ea ca să cântărească atât. O lăsă să cadă brutal peste picioarele lui Adam Wilde, care sări şi se aplecă imediat sub scaunul lui.

Aceste câteva secunde de neatenţie i-au fost suficiente lui Lauren să facă să urce preţul cu un simplu semn din cap.

— Este ultimul dumneavoastră cuvânt, domnilor, doamnă?

Comisarul-evaluator mătură sala cu privirea. Răsunară apoi cele trei lovituri de ciocan.

— Ferma Sleadale Head a fost aşadar vândută pentru două sute zece mii de lire. Vă mulţumesc. Licitaţia se va relua peste douăzeci de minute.

Nemişcată pe scaunul ei, Lauren abia îndrăznea să respire. Îi era greu să creadă că totul se desfăşurase atât de simplu. Cu atât mai puţin îndrăznea să-şi ridice ochii spre vecinul ei. Acesta era probabil înnebunit de furie.

Se ridică şi se îndreptă spre estradă. Morris îi spusese că trebuia să semneze imediat actele şi să plătească o parte din sumă.

— O clipă, vă rog!

Vocea avea un accent metalic. Tresări în tip ce o mână o prindea de braţ. Lauren se opri şi se răsuci încet pe loc.

Trăsăturile lui Adam Wilde nu exprimau decât

furie.

— Sunteţi răspunzătoare de ceea ce s-a întâmplat, nu-i aşa?… întrebă el rostind apăsat fiecare cuvânt.

— Totul depinde de ceea ce… Au! Daţi-mi drumul! Mă doare!

Mai multe persoane îşi încetiniră mersul, interesaţi vizibil de acest început de ceartă.

— Ştiţi foarte bine despre ce vorbesc! adăugă el coborând tonul. Aţi cumpărat Sleadale Head smulgându-mi-o de sub nas! Aţi recurs la şireteniile cele mai perfide pe care le-am văzut vreodată! Sunteţi…

Adam Wilde şovăia să recurgă la un act de violenţă faţă de ea, aici, în mijlocul mulţimii. Lauren îşi ridică bărbia şi-l fixă cu răceală.

— Îmi pare rău, domnule Wilde. După câte îmi amintesc, comisarul-evaluator şi-a îndeplinit corect misiunea. Dacă n-aţi fost atent în clipa aceea, eu nu sunt de vină!

O licărire periculoasă sclipi în ochii albaştri apoi, înţelegând că era inutil să continue această discuţie, bărbatul consimţi în sfârşit să-i dea drumul.

— Regret, domnule Wilde, reluă ea. „Ceea ce este făcut din dragoste, este făcut dincolo de bine şi de rău”… Aceasta se potriveşte şi acestui gen de manifestare…

De ce oare vorbise despre dragoste? Nemulţumită de ea însăşi, ridică din umeri şi adăugă în grabă:

— Scuzaţi-mă, trebuie să vă părăsesc. Am câteva treburi de rezolvat.

Îi adresă un semn scurt din cap şi se răsuci pe călcâie.

Lauren scoase un suspin deschizând din nou robinetul de apă caldă: baia începea să se răcească. Mai bine să uite povestea asta. Slavă Domnului, nu era nevoită să-l revadă pe Adam Wilde atât de curând.

Cum să-şi alunge însă din memorie cuvintele pe care le rostise el în timp ce ea se îndrepta spre biroul comisarului-evaluator?

— Hm, „dincolo de bine şi de rău”? vom vedea! Să nu credeţi că veţi scăpa atât de uşor de mine, domnişoară Duglas.

O simplă ameninţare aruncată la furie… îşi exprimase în felul acesta frustrarea, asta-i tot. Senzaţia neplăcută pe care o încercase atunci dispăruse în faţa primirii entuziaste pe care i-o rezervase Morris la hotel.

Lauren îşi frecă încetişor corpul cu un burete, apoi se limpezi înainte de a se înfăţura într-un prosop mare de baie de culoare galben-pai. Tocmai termina cu ştersul când sună telefonul. Probabil că era Morris, care se anunţa întotdeauna înainte să bată la uşa ei, ca să n-o surprindă într-o ţinută „nepotrivită”. Ţinea foarte mult la principii, ceea ce o irita uneori pe tânănâfemeie. Puţin cam autoritar ca bărbat, de asemenea, şi prea ataşat de bunele maniere demodate… dar adorabil. Şi apoi, aceste defecte se vor estompa încetul cu încetul, trăind la ţară.

Lauren ridică receptorul, cu surâsul pe buze. Nu recunoscu, totuşi, vocea lui Morris. O auzi în schimb pe cea a funcţionarului de la recepţie,

plină de plictiseală.

— Miss Duglas? A venit un domn care vrea să vă vadă. Mă tem că i-am dat numărul camerei dumneavoastră…

— Oh! Foarte bine…

Morris o avertizase că unul dintre prietenii lui le va face cu siguranţă o vizită în cursul zilei.

— Spuneţi-i să urce peste câteva minute. Doar timpul cât să mă îmbrac.

Funcţionarul tuşi, încurcat.

— El… a pornit deja spre apartamentul dumneavoastră, domnişoară. Părea foarte grăbit…

— Nu vă faceţi griji, îl linişti tânăra femeie zâmbind. Nu-i nicio problemă, ştiu cine este domnul acesta.

Lăsă receptorul şi alese o rochie din şifonier. Prietenul lui Morris ar fi cu siguranţă foarte uimit s-o găsească înfăşurată într-un prosop, dar nu va avea decât s-o aştepte în cameră în timp ce ea se va îmbrăca în baie. Dacă era la fel de scorţos ca Morris, va prefera să aştepte cu răbdare pe hol. De fapt, n-avea nicio importanţă.

Se auzi o bătaie la uşă. Lauren îşi strânse prosopul în jurul corpului şi traversă culoarul cu zâmbetul pe buze. Îşi închipuia prea bine reacţia bărbatului când se va vedea confruntat cu o femeie aproape goală. Neavând încotro, trebuia să admită că-i făcea plăcere câteodată să-şi şocheze logodnicul; şi de asemenea pe prietenii lui.

— Intraţi! exclamă ea deschizând larg uşa, pe jumătate ascunsă în spatele ei. Aţi sosit puţin prea devreme, dar Morris a cumpărat o sticlă de şampanie pentru a sărbători recentul eveniment,

şi sunt sigură că… Oh!

Sfârşitul frazei îi muri pe buze. Cu ochii măriţi de uimire, simţi cum faţa îi ia foc.

— Iată o primire… cel puţin călduroasă! o luă peste picior Adam Wilde.

Fără să aştepte să fie invitat, el pătrunse în încăpere, în timp ce ea rămânea încremenită locului.

— Eu… nu vă aşteptam, bâigui ea în cele din urmă. Credeam că era vorba despre un prieten al lui Morris.

— Înţeleg. Şi „prietenii prietenilor11… Primiţi adesea în această ţinută?

— Tocmai am făcut o baie, domnule Wilde! răspunse ea tăios. Şi, dacă aţi fi avut decenţa să aşteptaţi la recepţie în loc să… să…

— Să mă dau drept un „prieten al lui Morris”! încheie el, sarcastic. Da, recunosc că eram nerăbdător să vă văd, fără măcar să ştiu că vă voi găsi „îmbrăcată14 astfel! sunt câteva mici lucruri pe care voiam să vi le spun fără întârziere.

— Serios?

Cu mâinile crispate pe prosopul ei, Lauren se străduia să rămână demnă. Cel puţin dacă ar fi putut să dispară în baie ca să se îmbrace… Prefera totuşi să pună capăt cât mai repede acestei întrevederi.

— Am avut totuşi impresia că discuţia era închisă! adăugă ea.

— Cine a vorbit despre discuţie? Ştiu bine că nu sunteţi capabilă să vorbiţi raţional despre această afacere şi nu ţin să mă lansez într-o întrecere oratorică. Dar nu văd de ce v-aş permite

să ieşiţi învingătoare printr-o piruetă incalificabilă, fără ca eu să-mi pot exprima temeinic gândurile!

— Ah?

El făcu un pas spre ea şi Lauren fu impresionată de graţia acestei siluete zvelte. Morris avea o uşoară tendinţă spre îngrăşare, dar mişcarea pe care o implica viaţa la ţară va remedia situaţia.

Gândurile tinerei femei se ciocneau în mintea ei în timp ce bărbatul se apropia mereu de ea. Se dădu înapoi, înfricoşată, până când ajunse cu spatele la perete. Care erau oare intenţiile lui?…

Adam Wilde nu se opri decât la câţiva centimetri de ea. Lauren găsi atunci puterea de a-şi ridica ochii spre el.

— Da, reluă el într-un murmur, cred că aveţi nevoie de o lecţie. Şi tocmai mă simt în pielea unui profesor…

— Vă… rog…

Redeveni însă imediat stăpână pe sine. Doar n-o să se lase intimidată de bărbatul acesta!

— Ieşiţi afară! N-aveţi niciun drept să daţi buzna în camera mea. Presupun că sunteţi furios pentru că am cumpărat proprietatea pe care o doreaţi cu înfocare şi, dumneavoastră, dar, cum v-am mai spus-o deja, nu este vina mea dacă n-aţi urmărit cu atenţie urcarea preţului. Nimic nu vă împiedica să daţi o cifră mai mare decât a mea! Poate că posibilităţile dumneavoastră nu vă permiteau s-o faceţi…

Lauren văzu o furie rece strălucind în privirea lui, ca un fulger pe un cer plin de nori de furtună. Şi acum, oare ce va face? Cu mâinile strânse pe

prosop, ea îşi ridică bărbia, sperând să nu-şi trădeze teama.

El rămase tăcut câteva clipe.

— Credeţi fără îndoială că sunteţi foarte vicleană, nu-i aşa? replică el în sfârşit. Nu puteaţi face nimic dacă mie mi-a lipsit concentrarea în momentul crucial… în vreme ce am fost cât pe ce să-mi pierd uzul unui picior din cauza manevrelor dumneavoastră?! Arme? Ştiţi absolut sigur că după ce primisem asta pe picioare, nu eram în stare să fiu atent la desfăşurarea operaţiunilor!

De altfel sunt surprins cum a putut comisarul remarca noua dumneavoastră ofertă: aţi fost de o discreţie perfectă!

Făcu o pauză. Tânăra femeie avea impresia că se găseşte în faţa unui vulcan în erupţie.

— Aţi merita să vi se interzică accesul întoate sălile de licitaţie din ţară, dumneavoastră şi logodnicului dumneavoastră de proastă calitate! Nu aveţi niciun respect pentru neamul omenesc. Oamenii ca dumneavoastră îmi fac greaţă. Şi când mă gândesc că acum sunteţi proprietarii fermei Sleadale Head… Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce soartă rezervaţi acestei văi superbe.

Adam Wilde era atât de aproape de Lauren încât îi simţea pe faţă respiraţia caldă.

— Vă înşelaţi… şopti ea, bulversată. Avem… intenţia să creştem oi; să trăim în tihnă acolo; şi… regret că am recurs la o asemenea stratagemă la vânzarea la licitaţie, dar voiam cu adevărat locul acela. N-aş fi putut suporta să-l cumpere altcineva.

— Vă rog, scutiţi-mă de lacrimile

dumneavoastră. Doar n-o să pretindeţi acum – înfăşurată în prosopul acesta! – că Sleadale Head este micul cuib de dragoste la care aţi visat întotdeauna... N-am picat acum din cer! Biata Sleadale Head, după ce vă veţi fi atins scopul, Crawley şi dumneavoastră... O pereche de şarlatani lipsiţi de inimă, iată ce sunteţi!

Fără să se gândească, tânăra femeie îşi pălmui interlocutorul. Zgomotul sec care răsună în cameră fu urmat de o tăcere apăsătoare. Tăcere în timpul căreia Adam Wilde îşi trecu degetele peste locul unde mâna lui Lauren lăsase urme roşii.

Ea se nelinişti, asemenea unui animal prins în capcană, împietrită, îl văzu apropiindu-se şi mai mult de ea, până când îi atinse corpul. Deschidea în sfârşit gura ca să protesteze când el se aplecă şi puse stăpânire cu un fel de furie pe buzele ei. O ţinea strâns lângă el, o săruta, o mângâia şi ea îşi dădea seama cu groază că nu găsea puterea să se desprindă.

Buzele lui deveniră mai blânde. Mâinile lui îi atingeau uşor ceafa, umerii, alergau de-a lungul spatelui ei. Şi ea răspundea acestei îmbrăţişări, când el se îndepărtă brusc de ea.

Se îndreptă repede spre fereastră.

— Logodnicul… dumneavoastră tocmai a sosit. Nu va întârzia desigur să vă caute. Ceva îmi spune că ar fi preferabil să evit o întâlnire de genul acesta…

Adam Wilde se întoarse spre Lauren care, respirând greu, nu rostise niciun cuvânt.

— Este şi mai rău decât credeam, adăugă el făcând o grimasă. Sunteţi una dintre femeile cele

mai periculoase pe care le-am întâlnit vreodată… Dar… ne vom revedea.

Acestea fiind zise, traversă culoarul şi părăsi încăperea. Ea auzi zgomotul paşilor lui pierzându-se pe scară.

Lauren îşi trecu nervoasă mâna prin păr. Nu avea puterea să-l întâlnească pe Morris imediat, să se prefacă. Avea nevoie să fie singură, să-şi pună ordine în gânduri.

Se refugie în baie şi deschise din nou robinetele de la cadă.

Capitolul 3

— Şi o sticlă din cea mai bună şampanie pe care o aveţi, încheie Morris întinzând cu un surâs larg lista de bucate chelnerului. Avem de sărbătorit un eveniment, domnişoara Duglas şi cu mine.

Îndată ce rămaseră singuri, el luă o înghiţitură de whisky şi se lăsă pe spătarul scaunului cu un suspin de satisfacţie.

— Bine. Şi cum se simte în seara asta fetiţa mea iscusită?

Tânăra femeie îi adresă un zâmbet slab.

Reflectase mult după ce o părăsise Adam Wilde, în urmă cu câteva ore, iar gândurile care-i frământau mintea nu erau dintre cele mai plăcute. Îşi reamintea foarte amănunţit scena care se desfăşurase în sala unde avusese loc licitaţia. Dacă Adam Wilde i-ar fi jucat o asemenea festă, ar fi fost cu siguranţă la fel de furioasă ca el, iar Morris şi mai mult…

Lauren nu-i suflase încă niciun cuvânt logodnicului ei despre această întâmplare. Nu pentru că s-ar fi temut de represalii; dimpotrivă, se temea ca el să n-o felicite, ceea ce i-ar fi sporit jena. În sinea ei, o voce îi spunea că Adam Wilde n-ar fi recurs. Niciodată la asemenea stratageme ca să-şi atingă scopul. Mai cu seamă nu voia să facă nicio comparaţie între el şi bărbatul cu care urma să se căsătorească.

— Sala aceasta de restaurant este absolut confortabilă, remarcă Morris. Ca şi hotelul, de altfel. Draga mea, îţi place locul acesta, nu-i aşa?

— C… um? Oh, da! Mult. Ceea ce-mi place mai cu seamă este sala aceasta spaţioasă. Mesele sunt suficient de depărtate unele de altele pentru ca nimeni să nu deranjeze intimitatea vecinului său…

— Te recunosc bine în privinţa asta, dulcea mea Lauren! Gata întotdeauna să-ţi aperi grădina secretă…

Ea tresări uşor. Care ar fi fost oare reacţia lui Morris dacă ar fi mirosit ceva despre vizita lui Adam Wilde chiar în după-amiaza aceea… şi despre turnura pe care o luase întrevederea lor?

— Haide, nu face mutrişoara asta, scumpa mea! adăugă el râzând. Ştiu bine că mie nu-mi ascunzi nimic.

Ea îşi privi îndelung mâinile, incapabilă să-i susţină privirea.

Restul serii se desfăşură într-o atmosferă agreabilă. Cel puţin în aparenţă. Tânăra femeie avea câteodată impresia că joacă un rol: glumind, bând, extaziindu-se faţă de calitatea felurilor de mâncare. Cumpărarea aceasta de care-se bucurase atât în dimineaţa aceea chiar, acum îi lăsa în gură un gust amar.

— Morris, sunt îngrozitor de obosită, declară ea pe neaşteptate, întrerupându-i brusc o, tiradă asupra unor noi metode de marketing. Cred că este timpul să mă duc la culcare. Nu te superi?

El îşi încruntă sprâncenele, îngrijorat.

— Bineînţeles că nu, îngeraşule. Ai avut o zi destul de istovitoare, este normal să ai nevoie să te odihneşti. Nu trebuie să te trezeşti devreme mâine, nu suntem deloc grăbiţi.

Lauren încuviinţă cu un semn din cap, prea

abătută ca să-l întrebe care era programul lor în ziua următoare. Va trebui probabil să semneze alte documente, să discute despre noua lor casă. Perspective care o lăsau ciudat de indiferentă.

Era vina lui Adam Wilde! Trânti în urma ei uşa camerei, exasperată.

De ce trebuise oare ca bărbatul acesta să se ivească pe neaşteptate în viaţa ei? Ca ea să recurgă la o manevră atât de josnică din cauza lui? De ce amintirea mângâierilor lui era atât de vie? I se părea că degetele lui fierbinţi mai alergau încă pe pielea ei.

Şi de ce Morris, în ceea ce-l privea, se comporta ca un logodnic de la începutul secolului? De ce n-o urmaşe, de ce n-o săruta cu aceeaşi pasiune pe care o dovedise Adam Wilde acum câteva ore?

— Cred că nu te voi însoţi la Kendal, dacă n-ai nevoie de mine… Doresc să mă plimb la ţară, să respir puţin aer curat.

Morris clătină încet din cap, întinzând unt pe pâinea prăjită.

— Mai sunt bineînţeles câteva formalităţi de îndeplinit; acte de semnat, de exemplu. Şi tu trebuie să te ocupi de asta, deoarece tu eşti proprietara fermei Sleadale Head. Dar asta mai poate aştepta. Vrei una dintre maşini? Ia Jaguarul.

Lauren se hotărâse deja asupra programului zilei, dar prefera să nu-i vorbească lui Morris despre asta.

— Nu. Mi-ar plăcea mai mult Range Rover-ul, dacă nu te foloseşti de el. Mă voi duce cu siguranţă înspre partea colinelor.

— Singură? Eşti sigură că e prudent?

— Oh! Este foarte aproape de aici, Morris, răspunse ea, stăpânindu-şi un gest de enervare. Şi îţi voi lăsa un bilet la recepţie ca să-ţi spun unde sunt. Mă simt încă… puţin obosită.

El o privi cu un ochi critic.

— Da, de fapt nu pari foarte odihnită. Poate că ar trebui să-ţi dai cu puţin fard. Ascultă, Lauren, când afacerea asta va fi terminată, te voi duce să petreci câteva zile la Londra ca să te distrezi. Ai putea merge la un mare salon de cosmetică şi la un coafor renumit ca să-ţi schimbi tun soarea. Vom asista de asemenea la câteva prezentări de modă şi-ţi voi cumpăra două sau trei costume. Bună idee, nu?

Morris îi zâmbea, încântat, şi ea îşi coborî imediat privirea în ceaşca de ceai. Credea cu adevărat că acest gen de „distracţie” i-ar face o imensă plăcere? Ea care considera deja Hereford şi Kendal drept oraşe mari… Şi de ce voia el ca ea să se machieze şi să-şi schimbe coafura?

— Eu… nu ştiu, bâigui ea, stânjenită.

El o bătu afectuos pe mână.

— Înţeleg, draga mea. Toate evenimentele acestea s-au cam îmbulzit: întâlnirea noastră – abia acum două luni – acest nou stil de viaţă… Şi acum, cumpărarea acestei ferme! Este absolut normal să fii puţin bulversată. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji. Morris va veghea ca totul să fie în ordine. Te vei simţi mai bine diseară, după această plimbare. Şi mai cu seamă nu uita să-mi laşi un mesaj. Vreau să ştiu unde să trimit echipa de ajutor!

Plecă râzând în hohote, în vreme ce Lauren schiţa un surâs slab.

O oră şi jumătate mai târziu, se aşeza la volanul Range Rover-ului, cu moartea în suflet. Ce i se întâmpla oare? Morris nu se schimbase din ajun, nici faţă de săptămâna precedentă, nici din ziua când se cunoscuseră. De ce atitudinea lui o enerva, uneori?

La ce bun să caute un motiv plauzibil? Era doar enervată, epuizată, atât fizic cât şi psihic. În definitiv, nu era nimic anormal în aceea că Morris se arăta excesiv de grijuliu, deoarece era mai în vârstă decât ea.

Frumuseţea împrejurimilor fermei Sleadale Head îi va pune balsam pe inimă.

Drumul i se păru şi mai întortocheat ca ultima dată. Silueta greoaie a casei se detaşă în sfârşit pe cenuşiul-verde al colinelor.

După ce-şi parcă Range Rover-ul în curte, Lauren coborî din vehicul. Vântul răcoros îi biciuia plăcut faţa. Nemişcată, privi lung pereţii groşi de piatră şi ferestrele închise. Clădirea aceasta, care i se păruse atât de primitoare prima dată când o văzuse, i se părea acum ciudat de ostilă…

Stăpânindu-şi un fior, tânăra femeie îşi vârî mâna în buzunarul vestei, unde pusese cheia.

Adresându-se locuinţei tăcute, ea murmură:

— De acum înainte îmi aparţii. Te-am cumpărat ieri. Poate că regreţi… Nu mă mai vrei?

Lauren remarcă uimită că uşa nu era închisă cu cheia, ceea ce nu avea de altfel mare importanţă deoarece în interior nu se găsea niciun obiect de valoare.

În camerele mari era rece şi umed. Când plecase, Morris oprise fără îndoială grupul electrogen, astfel că acum nu exista electricitate.

Luptând împotriva senzaţiei stranii de nelinişte, se opri la piciorul scării mari de lemn. De ce avea casa un aer atât de mohorât astăzi, aproape răuvoitor?

Poate că această impresie dezagreabilă nu se datora decât absenţei lui Morris. Dacă aşa stăteau lucrurile, cum va reuşi ea să trăiască aici? El nu va fi întotdeauna alături de ea. Dacă se va simţi atât de chinuită la fiecare dintre plecările lui, situaţia va deveni repede insuportabilă.

Inarmându-se cu curaj, urcă treptele şi se îndreptă spre imensa baie. Va pune oglinzi mari acolo, va împodobi casa cu plante verzi… dacă spaţiul i-o va permite. Dându-şi seama de ridicolul acestui ultim gând, ridică ochii spre cer.

— Ia te uită, ia te uită… Se pare că suntem destinaţi să ne întâlnim în săli de baie!

Lauren tresări şi scoase un ţipăt de spaimă auzind această voce. Se întoarse cu promptitudine, tremurând din cap până-n picioare.

Adam Wilde era sprijinit nepăsător cu spatele de tocul uşii. Cum ea ţipă din nou, el înaintă spre ea şi Lauren se simţi cuprinsă de un val de panică. Era singură în compania acestui bărbat, într-o casă situată la kilometri distanţă de orice altă locuinţă.

— Nu mă atingeţi! ţipă ea cu ochii gata să-i iasă din orbite. Nu vă apropiaţi!

El îşi punea însă deja mâinile pe umerii ei şi o scutura.

— Aşa, strigaţi, dacă asta vă face plăcere! Oare ce credeţi? Că am să vă strâng de gât? De altfel, dorinţa aceasta nu-mi lipseşte… dar ţin prea mult la libertatea mea ca să risc!

Lauren îşi coborî pleoapele şi inspiră adânc.

— M-am speriat îngrozitor, murmură ea cu o voce schimbată. Eram convinsă că în afară de mine nu este nimeni aici. Eraţi deja aici când am sosit? Dumneavoastră aţi deschis uşa de jos?

— Sunt aici de aproape o jumătate de oră. Şi aveam într-adevăr o cheie, aceea pe care mi-a dat-o agentul imobiliar. Cum nu i-am restituit-o încă, am dorit să vin pentru o ultimă vizită, iar dacă asta poate să vă liniştească, nici eu nu mă aşteptam să vă găsesc aici!

— Ah, da? Şi de ce? Acum sunt proprietară a Sleadale Head… dar poate că aţi uitat acest mic amănunt. În legătură cu această problemă, dacă vă creează neplăceri să restituiţi cheia agenţiei, puteţi să mi-o încredinţaţi mie…

— N-aţi întârziat să intraţi în pielea personajului! o luă el peste picior. Bun, pentru că se pare că v-aţi revenit din spaimă, cred că vom putea relua discuţia noastră de ieri. Aveam intenţia să vă caut ca să am o convorbire cu dumneavoastră, cum se cuvine oricărui locatar, dar pentru că sunteţi aici…

— Aşteptaţi, îl opri ea întrerupându-l cu un gest ai mâinii. Aţi spus… „locatar”?

— Haideţi, domnişoară Duglas… doar n-o să pretindeţi totuşi că nu ştiaţi.

Ba da, tocmai! în realitate, nu ştiam nici măcar că Oh! Dumneavoastră ocupaţi mica vilă de

ţară aflată pe locul căruia i se spune Little Sleadale?

Adam Wilde înclină capul, cu un aer grav.

— Da. Prin urmare, de acum înainte, dumneavoastră vă voi plăti chiria. Dar Crawley nu v-a vorbit despre asta?

— Nu. Poate că nici el nu ştie, ca şi mine. Agentul imobiliar ne-a vorbit despre această vilă de ţară, dar eram foarte departe de a bănui că locuiaţi acolo.

— Ei, da! suspină el cu o expresie comică. Presupun că acum n-o să mă mai vreţi pe terenurile dumneavoastră. O să mă aruncaţi în gerul iernii, în zăpadă…

Coborâse scara şi o implora, cu braţele deschise.

— Vă implor, drăguţă doamnă! Aveţi milă de acest biet vasal…

— Ajunge! îi aruncă e râzând fără voia ei. N-am deloc intenţia să vă dau afară. Sunt numai foarte surprinsă aflând această noutate. Până acum n-aţi făcut niciodată aluzie la această vilă.

— Aveam alte lucruri mai importante să ne spunem…

Înaintă spre ea, îi luă mâinile şi adăugă:

— Să căutăm un loc mai confortabil pentru a sta de vorbă. S-ar putea să dureze mai mult.

Lauren şovăi, apoi îl urmă în salonul cel mare. Proprietarii precedenţi lăsaseră mocheta în această încăpere şi culoarea ei roşu-aprins părea să încălzească puţin atmosfera.

Adam Wilde se îndreptă spre şemineu.

— Am remarcat că sunt câţiva buşteni în

această cutie, îmi permiteţi să aprind un foc? Oricum, puţină căldură va alunga umiditatea din casă.

Ea încuviinţă şi-l privi trebăluind, gânditoare. Era oare înţelept să accepte această întrevedere între patru ochi? Mai cu seamă după scena care se desfăşurase între ei în ajun, la hotel…

Fusese cucerită de umorul lui şi, pe de altă parte, era curioasă să audă ce avea să-i spună. Va rămâne totuşi circumspectă…

— Încă nu mi-aţi explicat motivul prezentei dumneavoastră aici, remarcă ea, în timp ce el se aşeza în faţa flăcărilor care începeau să pâlpâie. Vă este aşadar atât de greu să acceptaţi că aţi pierdut, sau… există un alt motiv?

Adam Wilde izbucni în râs.

— O comoarPascunsă, de exemplu? Nu, domnişoară Duglas, nu există aici nimic atât de romantic. Sleadale Head este doar o femră bună, sigură, solidă, ca multe altele din Lake District. În orice caz, aşa era înainte de sosirea dumneavoastră…

— Nu înţeleg deloc unde vreţi să ajungeţi, ripostă ea cu promptitudine. V-am spus deja de mai multe ori că Morris şi cu mine vom continua să administrăm ferma cum a fost până acum.

— Eu însă nu înţeleg de ce vă încăpăţânaţi să-mi îndrugaţi povestea asta! Acum este inutil să continuaţi să minţiţi, deoarece proprietatea vă aparţine. Şi aşezaţi-vă, vă rog, m-am săturat să-mi sucesc gâtul ca să vă vorbesc.

Ea se execută, având totuşi grijă să rămână la o distanţă respectabilă de interlocutorul ei.

Întinse în mod inconştient mâinile spre flăcările roşiatice. Dacă cel puţin Morris ar fi fost acolo… I-ar fi plăcut atât de mult să împartă cu el acest prim foc al şemineului, în loc de asta, se găsea în compania unui străin care nu-i inspira decât o încredere foarte limitată.

— Bun, aruncă ea cu o voce încordată, ce-ar fi să ne întoarcem la fapte? Aş vrea să ştiu de ce sunteţi aici.

Avea oare dreptul să se arate atât de severă faţă de el, de vreme ce cumpărase Sleadale Head printr-o stratagemă de care nu era foarte mândră? Era evident în afară de orice discuţie să-i împărtăşească lui Adam Wilde gândurile şi regretele ei.

— V-am spus-o deja: doream numai să arunc o ultimă privire acestei case. Ceea ce este imptant, în schimb, este motivul pentru care dumneavoastră surâteţi aici. Şi e limpede că nu sunteţi foarte dispusă să abordaţi acest subiect…

Lauren. Şcoase un suspin.

— Nu este niciun mister. Mă voi căsători cu Morris Crawley, vom trăi aici, şi voiam să revăd această casă. Iată!

Alte întrebări?

Neluând în seamă nota de sarcasm care se simţea în vocea tinerei femei, el clătină încet din cap, gânditor.

— Da. La drept vorbind, sunt multe alte întrebări. Pe prima v-am mai pus-o deja ieri: de ce vă căsătoriţi cu el?

— Asta nu mă priveşte decât pe mine!

— Ah! Aşadar nu din dragoste?

Lauren sări în picioare, furioasă.

— N-aveţi dreptul să-mi puneţi o asemenea întrebare! Credeam că este vorba despre o discuţie serioasă…

Adam Wilde întinse braţul şi-i strânse încheietura mâinii, silind-o să se aşeze din nou.

— Aceasta este intenţia mea. Sau cel puţin era, până când mi-aţi propus cu atâta amabilitate să răspundeţi la întrebările mele…

— Ştiţi bine că…

— Da, într-adevăr, o întrerupse el cu un zâmbet straniu, – îmi imaginez că nu aveaţi intenţia să-mi vorbiţi despre viaţa dumneavoastră privată. Dar găsesc totuşi că este păcat… După cum vă văd eu, nu sunteţi genul care să se implice în combinaţiile josnice ale lui Crawley. Deoarece sunteţi logodnica lui, deduc din asta că vă ascundeţi abil jocul.

— Dar, în fine, ce-i cu povestea asta pe care mi-o înşiraţi? Nu înţeleg la ce „combinaţii14 faceţi aluzie!

Adam Wilde oftă, scos din răbdări.

— V-am spus deja că acum puteţi lăsa să cadă masca! Aţi cumpărat Sleadale Head, sunteţi liberă să distrugeţi toată valea dacă asta vă face plăcere. Şi toate astea în numele acestor bani murdari!

Se ridică în picioare, pradă unui acces de furie.

— Nu văd de ce am continua această discuţie! Credeam că veţi fi capabilă să ascultaţi de raţiune. Am crezut chiar că eraţi complet nevinovată, că nu eraţi deloc la curent cu planurile lui Crawley. Îmi dau seama însă că de fapt sunteţi hotărâtă să

simulaţi ignoranţa până când eu voi abandona partida. Ei bine…

Se îndreptă cu paşi hotărâţi spre uşă, apoi făcu stânga-mprejur.

— …Nu vă faceţi griji! Eu n-am timp de pierdut. Dar nu dau înapoi pentru atâta lucru! Şi nu voi pleca. Am închiriat vila aceea pentru un an de zile şi am intenţia să rămân acolo! Voi fi mereu prezent, sub nasul dumneavoastră – şi al logodnicului dumneavoastră – urmărindu-vă cea mai mică mişcare.

Rămasă aşezată, Lauren îl privea, nemişcată. Cuvintele pe care i le adresase Adam Wilde i se păreau cu totul de neînţeles. Bărbatul acesta îşi pierduse oare minţile?

Numai dacă… numai dacă Morris îi ascunsese ceva? întâlnirile acelea misterioase. Vizitele acelea la Kendal…

Se ridică şi alergă pe urmele lui Adam Wilde. El se aşezase deja la volanul Land Rover-ului pe care-l garase în spatele casei, ceea ce explica faptul că ea nu văzuse niciun vehicul atunci când sosise.

— Vă rog… zise ea cu respiraţia tăiată, întoarceţi-vă şi explicaţi-mi totul. Sincer, nu înţeleg nimic din ceea ce spuneţi. După cunoştinţele mele, Morris are într-adevăr intenţia să exploateze ferma crescând oi. Dacă circulă alte zvonuri pe seama lui… cred că ar trebui să fiu şi eu la curent.

— Vă încăpăţânaţi să-i pledaţi nevinovăţia! Nu este vorba de un zvon şi dumneavoastră o ştiţi mai bine decât oricine.

Cu ochii pironiţi drept înaintea lui, el ambala deja motorul.

— Vă rog, domnule Wilde, insistă ea. Să ne întoarcem în casă. Îmi scapă multe lucruri din povestea asta şi cred că dumneavoastră deţineţi cheia enigmei…

El o privi lung, apoi opri motorul ridicând din umeri şi porni pe urmele ei.

— Foarte bine, declară el trecând pragul salonului, ne vom lansa într-o nouă încercare, dar sper că de data asta veţi da dovadă de onestitate. Jocurile acestea de-a v-aţi ascunselea nu mă distează prea mult.

Focul scădea în şemineu. El puse alţi buşteni pe foc şi se aşeză în faţa şemineului. Tânăra femeie se aşeză la distanţă de un metru.

— Bine. Cu ce începem?

— Ascultaţi-mă, adineauri nu v-am minţit. Morris şi cu mine avem într-adevăr intenţia să creştem oi la această fermă. De altfel, nu va fi nimic surprinzător în asta.

— Ceea ce va fi „surprinzător11, ar fi s-o faceţi realmente! replică el cu o expresie neîncrezătoare. Când v-am întrebat de când îl cunoaşteţi pe Crawley, nu era nicidecum o impertinenţă. În fine, nu întru totul… O să vă întreb totuşi din nou cum l-aţi cunoscut şi de ce aţi acceptat să vă căsătoriţi cu el Crawley este mult mai în vârstă decât dumneavoastră.

— Cu optsprezece ani, recunoscu ea fără tragere de inimă. Nu este totuşi prea mult. Şi, oricum, nu văd ce are asta de-a face cu…

— Poate că nu, într-adevăr. Dar… spuneţi-mi

unde v-aţi cunoscut. Sunteţi originară din nord, nu-i aşa?

— Nu. Sunt originară din Hereford. Tatăl meu este fermier acolo, foarte aproape de Black Mountains. Aşadar, nu sunt orăşeancă, după cum aveţi impresia. Am crescut în mijlocul oilor, domnule Wilde. Am lucrat chiar la o stână.

— Spuneţi-mi Adam, îi ceru el cu un aer distrat. Fie, se pare că nu sunteţi lipsită de experienţă în această materie. Ceea ce face şi mai probabil faptul că… Şi cum v-aţi cunoscut? Crawley n-are nimic dintr-un fermier. Domeniul lui este cel al finanţelor…

Lauren îşi reaminti că Morris şi Adam Wilde se „înfruntaseră” deja, după spusele logodnicului ei. Nu ştia totuşi în ce împrejurări. Discuţia aceasta nu era deloc pe placul tinerei femei, dar răspunse cu prudenţă, hotărâtă să continue dialogul până când interlocutorul ei îi va dezvălui sensul recentelor lui acuzaţii.

— Într-adevăr, Morris se ocupă de finanţe. El lucrează de cincisprezece ani pe piaţa Londrei. Amănuntele îmi scapă, dar cred că este vorba realmente de marea finanţă, legată de piaţa bursieră. Se bucură de altfel de o mare notorietate în această lume, adăugă ea cu mândrie. Acum, ar vrea să ducă o viaţă mai sănătoasă. El a cumpărat o mică fermă aproape de cea a tatălui meu şi aşa ne-am cunoscut. A angajat pe cineva să administreze locul acela. Şi apoi, nu cu mult timp în urmă, a hotărât că voia să se consacre creşterii animalelor. Era în căutarea unei proprietăţi mai mari, şi cum Sleadale Head era de vânzare…

— Aşa, pur şi simplu?

— Da. Fermele din împrejurimile Herefordului erau prea mici. Din întâmplare – şi printr-un noroc – am aflat de această vânzare la licitaţie şi am ştiut imediat care era răspunsul.

— Şi care era întrebarea?

— Poftim?

— Pentru că Sleadale Head era pentru dumneavoastră răspunsul, întreb: la care întrebare? Sau, mai degrabă, la care întrebări? Ale dumneavoastră, se pare că sunt simple: să căutaţi un loc ideal unde să vă instalaţi şi să întemeiaţi o familie. Dar pentru Crawley?

— Împărtăşim acelaşi punct de vedere, evident, răspunse ea pe un ton liniştit.

— Evident…

El se ridică, înaintă spre fereastră şi privi colinele maiestuoase pe care le avea în faţa ochilor.

— Poate că ar trebui să-l întrebaţi mai amănunţit pe logodnicul dumneavoastră. Să-i cereţi să vă spună care sunt exact planurile lui: pe aceste şapte sute de acri, care este suprafaţa pe care intenţionează s-o consacre creşterii oilor… şi ce soartă rezervă restului?

Adam Wilde se întoarse spre ea şi adăugă:

— Întrebaţi-l de asemenea de ce v-a trimis pe dumneavoastră la licitaţie. De ce casa este pe numele dumneavoastră?

Îşi plecă fruntea şi reluă, cu o voce mai scăzută:

— Mai întrebaţi-l dacă nu este adevărat că, în doi ani de zile, valea aceasta nu va mai avea

aceeaşi înfăţişare; că, în zece ani, împrejurimile vor fi în întregime schimbate, în mod irecuperabil. Întrebaţi-l toate astea…

Capitolul 4

Lauren îl privea lung, livid㠄. Verdele adânc al ochilor ei se schimbase în cenuşiu.

— Ceea… ce spuneţi este ridicol, reuşi ea să rostească în cele din urmă, cu o voce schimbată. Ascultându-vă, s-ar putea crede că Morris are intenţia să instaleze o centrală nucleară în valea aceasta!

— Nu. Nici chiar Crawley n-ar putea ajunge la asemenea extreme. Cu toate că… dacă ar avea la dispoziţie un capital atât de mare…

Adam Wilde clătină din cap şi se întoarse din nou spre fereastră.

— Vino, Lauren.

Ea îi dădu ascultare şi se apropie încet de el. Urmăriră unul lângă altul norii mari care alergau pe cerul strălucitor de octombrie.

— Nimeni n-a pricinuit vreun rău acestor coline secole la rând. Numai oile au păscut iarba pe coastele lor. Oi şi poate câteva vaci; iepurii şi vulpile au obiceiul să se plimbe pe ele în toată libertatea. Astăzi n-au rămas multe locuri atât de sălbatice şi liniştite în Anglia. Locuri unde omul se poate plimba fără să fie agresat de vânzătorii de îngheţată şi de hot-dog! Eşti conştientă oare de valoarea inestimabilă a acestei văi? Nu simţi că ocrotirea acestei rezervaţii te priveşte şi pe dumneata?

— Bineînţeles! Ţi-am spus că am crescut la ferma tatălui meu, nu-i aşa? îmi place viaţa la ţară.

— Nu sunt convins că fermierii sunt oameni sentimentali. Nu cred că sunt ataşaţi de pământul

lor – dacă acesta nu este în măsură să fie productiv – de natură, de păsări. Ce fel de om feste tatăl dumitale, Lauren?

— Un om al pământului, cu toată înţelepciunea pe care o presupune acest termen. Un fermier cum sunt mulţi.

— Şi Crawley?

— Dumneata ştii că nu este familiarizat deloc cu acest stil de viaţă, dar are dorinţa să înveţe, deoarece asta îi place.

Îşi ridică privirea spre Adam.

— Dumneata crezi că intenţiile lui nu sunt atât de nevinovate, adăugă ea. Că proiectează construirea unei şosele, a unei uzine, să dezvolte aici nu ştiu ce industrie! Nu se poate să nu bănuieşti că autorităţile locale nu-i vor da niciodată o astfel de permisiune. Fără să mai vorbim despre parcul. Naţional… Dacă zvonul despre care vorbeai adineauri este întemeiat pe o treabă de genul acesta, este inutil să i se acorde cea mai mică importanţă!

— Sunt întru totul de acord cu dumneata: Crawley nu va obţine niciodată permisiunea de a devasta valea în felul acesta. Dar el s-ar putea lansa într-o întreprindere la fel de distrugătoare, o întreprindere pe care mulţi oameni s-ar putea chiar s-o aprobe.

Cum tânăra femeie se pregătea să-l asalteze cu întrebări, Adam o opri cu un gest al mâinii. El făcu o pauză şi, fără s-o slăbească din ochi, o întrebă:

— Mă asiguri cu toată onestitatea că nu erai la curent cu planurile lui? Că nu ştii nimic despre

intenţia lui de a planta arbori?

— Arbori?

— Da, ai înţeles bine: arbori. Desigur, asta poate să pară puţin ridicol, dar numai pentru că nu sesizezi toate implicaţiile unei asemenea acţiuni.

Lauren făcu un gest enervat.

— Ascultă, sunt fiică de fermier, sunt diplomată a Şcolii de agricultură şi…

— În cazul acesta, ştii ce reprezintă arborii pentru pământ, i-o reteză el pe un ton tăios. Nu vorbesc, fireşte, despre stejarii noştri, despre fagii şi frasinii noştri, arbori de esenţă tare şi cu frunziş bogat, care îşi hrănesc propriul lor sistem ecologic: insecte şi animale care trăiesc în împrejurimile lor. Nu, scumpul dumitale Morris are intenţia să planteze arbori de esenţă moale, conifere pe care le va importa. Imaginează-ţi blocuri enorme de un verde-închis năpădind colinele, întunecându-le, ascunzându-le pantele. Sub umbra lor copleşitoare, totul va dispărea pentru totdeauna.

— Îţi mulţumesc, ştiu ce înseamnă coniferele!

— Şi dacă ar fi vorba doar de aparenţă! continuă el ca şi cum n-o auzise. Dar arborii aceştia fac solurile sterile. Nimic nu creşte sub o pădure de pini sau de brazi, iar dacă nu există plante, nu vom avea nici insecte, nici păsări; echilibrul va fi disturs.

— Ştiu toate astea, repetă ea stăpânindu-şi un gest de iritare. Sunt de acord cu dumneata: o pădure de conifere ar fi un dezastru pentru regiune. Morris nu mi-a vorbit însă niciodată

despre un astfel de proiect…

— Aşadar, ai o încredere oarbă în el! Dacă logodnicul dumitale îşi atinge scopul, valea aceasta va fi pierdută. Ca multe alte locuri unde mâna omului a provocat daune ireparabile.

Tânăra femeie îşi trecu mâna peste bărbie.

— Şi de ce crezi că Morris ar fi interesat de confiere?

— Ghiceşte! Pentru că asta aduce bani.

— Lemnul poate fi într-adevăr atât de rentabil? Nu va trebui să aştepte ani de zile înainte ca această afacere să fie rentabilă?

— Ba da, tocmai asta este problema şi aici vei interveni dumneata, în calitate de proprietară a fermei Sleadale Head. Crawley este un cunoscut în mediile financiare, în vreme ce dumneata nu eşti decât fiica unui fermier din Herefordshire. Dumneata cumperi în consecinţă valea şi primeşti favorabil sugestia lui Crawley privitoare la plantarea de arbori pe o parte din suprafaţă. Este logodnicul dumitale şi ai încredere în el. El îţi explică faptul că aceste conifere vor spori frumuseţea locului, că ele constituie o nouă sursă de venituri pentru fermă şi că va rămâne încă mult loc pentru oi. Mă urmăreşti? Şi atunci, vei depune un dosar la Comisia Forestieră pentru a obţine o subvenţie.

— O… subvenţie?

— Da. Bani. Deoarece orice afacere se întemeiază pe bani, bineînţeles. Plantarea unui acru de teren te va costa aproximativ patru sute de lire. Comisia Forestieră îţi va da un sfert din sumă şi vei beneficia de o interesantă degrevare

fiscală asupra celorlalte trei sute. Pe deasupra, la capătul a zece ani, vei putea să revinzi totul fără să intri sub incidenţa legii impozitului pe capital, chiar dacă pădurea dumitale şi-a dublat între timp valoarea.

El avu un mic surâs în colţul buzelor.

— La urma urmei, nu este o investiţie atât de proastă… Şi, peste toate astea, restul terenului, ca şi această casă frumoasă şi vila de ţară de la Little Sleadale vor continua să funcţioneze normal. Crawley nu va avea poate răbdarea de a aştepta zece ani. El va vinde probabil totul altor oameni de afaceri, dorind şi ei să beneficieze de acest regim fiscal. Mă întreb chiar dacă va merge până acolo încât să se stabilească aici…

— Dumneata eşti într-adevăr în stare să spui cu uşurinţă orice! izbucni ea. N-am să te contrazic în privinţa avantajelor fiscale pe care le prezintă asemenea întreprindere, pentru că mărturisesc că asemenea subtilităţi îmi scapă. În orice caz, în ceea ce priveşte restul, te înşeli complet, domnule Wilde!

Bărbatul rămase un timp tăcut.

Bine, zise el în cele din urmă. Eşti liberă să iei această afacere în glumă. Mi-am pierdut fără îndoială timpul… şi am făcut în plus greşeala să te cred inocentă! în realitate, eşti tot atât de implicată ca şi Crawley în treaba asta.

— Dar bineînţeles! Dumneata, în schimb, eşti la fel de nevinovat ca un copil care abia s-a născut, nu-i aşa? Să nu crezi că sunt atât de proastă. În ziua când ne-am cunoscut, am remarcat foarte bine că-l cunoşteai pe Morris. Prin

urmare, l-am întrebat şi el a confirmat ceea ce ghicisem.

— Ah! Aş fi curios să ştiu exact ce ţi-a spus…

— Că… aţi avut câteva neînţelegeri odinioară.

— Este într-adevăr un mod elegant de a prezenta lucrurile! Dar să lăsăm asta. Pentru că, potrivit spuselor dumitale, nu cunoşti toate planurile lui Crawley, acum ce intenţionezi să faci?

— Adică?

— Ţi-am explicat ce soartă îi rezervă Crawley acestei văi. Pretinzi că eşti în cunoştinţă de cauză privind efectele dezastruoase ale plantării de conifere şi am avut chiar impresia că împărtăşeai punctul meu de vedere. Aşadar, care este atitudinea pe care o vei adopta?

Lauren îşi îndreptă atenţia asupra peisajului. Iată că încerca să facă din ea o aliată… împotriva lui Morris. Cum ar putea să ia poziţie împotriva bărbatului pe care-l iubea, cu care în curând se va căsători?

Şi apoi, ce ştia despre Adam Wilde? Că fusese într-o zi rivalul lui Morris şi că dorea la fel de mult ca ei să devină proprietarul lui Sleadale Head.

Îşi ridică privirea spre interlocutorul ei şi adevărul i se impuse brusc.

— Mi-ai înşirat un păienjeniş de minciuni. De altfel, Morris mă prevenise. În realitate, dumneata eşti acela care vrea să planteze conifere aici, ca să câştigi bani. De aceea, încerci să-ţi atragi simpatia mea ca să mă determini să vând Sleadale Head, pentru a avea libertate de acţiune. Ei bine, dragul meu domn, află că te înşeli: nu va fi atât de uşor!

Lauren îşi încrucişă braţele la piept şi

continuă cu siguranţă de sine:

— Când mă gândesc că am fost destul de proastă ca să te ascult! Morris nu mă va înşela niciodată în felul acesta. El mă iubeşte.

— Adevărat? Şi dumneata, îl iubeşti de asemenea? Răspunde-mi, Lauren. Eşti sigură că nu există un alt motiv care te determină să accepţi această căsătorie? Ceva ce încerci să-ţi ascunzi chiar şi dumitale? Ceva de care ai nevoie şi numai el singur îţi poate da?

— În general, asta stă la baza oricărei căsătorii, nu?…

— Da, dar de obicei, acest „ceva” se numeşte dragoste. Adevărata dragoste. Acel foc care arde zi şi noapte, fără răgaz, care te împiedică să te gândeşti la orice altceva decât la fiinţa iubită. Asta simţi realmente pentru Morris Crawley, Lauren? Şi el? Şi-a manifestat deja sentimentele lui în aceşti termeni… sau în termeni aproximativi?

— Nu! Vreau să spun… nu ai dreptul să-mi pui astfel de întrebări! Pleacă! Lasă-mă în pace! Eşti un… diavol!

Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, îl văzu înaintând spre ea.

— Un diavol, spui? în cazul acesta, nimic din ceea ce fac n-ar trebui să te surprindă…

O trase brusc spre el.

— Nu… te rog.

Dar gura lui o lua deja în stăpânire pe a ei şi, la fel ca în ajun, avea impresia că îmbrăţişarea aceasta îi anihila orice rezistenţă. Ca şi cum focul care ardea în şemineu o mistuia cu totul, scoţând la suprafaţă o senzualitate până acum ascunsă. Cu

ochii închişi, vibra în ritmul mângâierilor nebune pe care i le dăruia Adam.

Timp de o clipă, conştientă de absurditatea acestei scene, ea se încordă, gata să-l respingă. Apoi, gândul acesta cuminte se pierdu şi el în vârtejul voluptuos în care o târa bărbatul. Palmele lui fierbinţi îi strângeau şoldurile, urcând după aceea ca să-i cuprindă sânii.

Lauren nici măcar nu-şi dădu seama că, ţinând-o mereu în braţe, el o întindea pe podea. Îi descheia deja puloverul, îi acoperea gâtul cu sărutări înainte de a-şi înfunda faţa în dulcea căldură a pieptului ei. Cu respiraţia tăiată, tânăra femeie se agăţa de el, se arcuia lângă acest corp, ca şi cum orice realitate dispăruse pentru a nu lăsa loc decât intensităţii clipei prezente.

Totul se cufundase în neant. Sleadale Head. Morris.

Morris… Lauren tresări.

Adam se ridică încet, îşi cufundă privirea în ochii însoţitoarei lui şi se îndepărtă imediat de ea.

— Îmi pare rău, murmură el cu buzele strânse. Eu… Să ştii în orice caz că n-a fost premeditat.

Tulburată, Lauren se grăbi să-şi încheie puloverul. Adam se ridicase deja. Ea rămânea tăcută. De altfel, ce ar fi putut să spună?

— Iartă-mă, reluă el pe un ton mai ferm. Mă tem că uitasem că eşti logodită. Să spunem că am cedat unui moment de nebunie, asta-i tot. Un moment de nebunie… pentru mine, ca şi pentru dumneata.

— Absolut, răspunse ea, străduindu-se să-şi controleze tremurul vocii.

Se ridică la rândul ei şi, întoarsă cu spatele, îşi puse ţinuta în ordine. Cum îndrăznise oare bărbatul acesta s-o trateze astfel? S-o facă să-şi piardă cu totul simţul pudorii. Să trezească în ea senzaţii atât de puternice… pe care nu le simţise niciodată în braţele lui Morris. De altfel, de ce oare Morris nu-i arăta mai multă ardoare? Asta poate că ar fi determinat-o să-l respingă pe acest bărbat…

— În orice caz, asta trebuie să-ţi fi confirmat părerea pe care o aveai despre mine, remarcă el pe un ton în care se simţea amărăciune. În ochii dumitale, voi fi întotdeauna un diavol. Dar poate că este mai bine aşa…

— Nu erai obligat să ajungi până aici ca să mă convingi! De altfel, adevărul este că nu m-ai convins de nimic.

— Probabil, bombăni el cu mâinile înfundate în buzunare. Am să plec, prin urmare, ca să te las cu noua dumitale jucărie: casa dumitale de păpuşi!

Arătându-i fereastra cu un gest al mâinii, adăugă:

— Îţi dau doar un sfat: dacă priveliştea aceasta îţi place atât de mult cum pretinzi, profită de ea. În câţiva ani, versanţii acestor coline vor fi năpădiţi de o armată de pini, de brazi şi de celelalte! Dar, în momentul acela, poate că nu vei mai acorda mare însemnătate peisajului de la Sleadale Head. Vei fi probabil pe cale să te bronzezi pe o plajă din Bermude…

— Este adevărat?! exclamă Lauren. Ai realmente intenţia să plantezi conifer & la Sleadale Head?!

Aşezat în fotoliul mare de piele, Morris trase un fum din ţigară. Părea destins, încrezător, dar Lauren distinse totuşi o licărire de nemulţumire în privirea lui. El i se adresă cu toate acestea pe un ton atât de firesc încât fu convinsă că se înşelase.

— Conifere la Sleadale? Mărturisesc că această idee nu-mi displace. Care este părerea ta despre asta, Lauren? N-ar fi totuşi atât de catastrofal…

— Prin urmare, este adevărat! Vei…

El ridică o mână, cu un gest nepăsător.

— N-am spus asta, draga mea. Te-am întrebat numaitiare este părerea ta în această privinţă. S-ar părea că acest Adam Wilde ţi-a vorbit pe larg despre această problemă şi aş vrea să-ţi exprimi propria ta părere în legătură cu subiectul ăsta. Nu pe aceea pe care a încercat să ţi-o transmită el…

Lauren suspină, nehotărâtă. Evenimentele desfăşurate chiar în dimineaţa aceea, produseseră tulburare în mintea ei. Câteva ore mai devreme, argumentele pe care le expunea Adam i se păruseră plauzibile. Acum, în cadrul confortabil şi plăcut al hotelului, nu mai era sigură de nimic. Meritau oare cu adevărat câţiva arbori să fie subiect de scandal, în timp ce evenimente mult mai grave puneau în pericol echilibrul ecologic al pământului?

Se înfioră la amintirea corpurilor lor înlănţuite pe mochetă. Era ceva straniu şi înfricoşător în felul cum reacţiona la contactul cu acest bărbat. Reciproca părea identică. Era vorba despre o dorinţă sălbatică, aproape animalică, excluzând orice sentiment.

După plecarea lui Adam, se plimbase pe câmpie, încercând să-şi recapete linişte a, analizând la rece cele-întâmplate. Numai corpul ei reacţionase la mângâierile lui Adam. Nu era nimic alarmant sau anormal în asta: dorea să fie iubită; cu pasiune. Şi Morris nu era dispus să încalce anumite reguli.

„Sunt ataşat tradiţiilor, Lauren, îi spusese el la începutul logodnei lor. Tendinţa spre îngăduinţă care domneşte în zilele noastre nu-mi place. De aceea, voi fi cel mai fericit dintre bărbaţi dacă te căsătoreşti în rochie albă. În felul acesta, noapte nunţii noastre va fi şi mai frumos, draga mea…”

— Ei bine?

Smulsă din reveria ei, Lauren tresări.

— Te întrebam care este propria ta părere referitoare la această ipotetică plantare de conifere, adăugă Morris.

— Efectiv… îmi este greu să-ţi răspund. Perspectiva de a-mi deschide ferestrele spre nişte coline întunecate de o pădure de brazi nu mă încântă peste măsură. Dar nu pot să-mi formulez un punct de vedere moral deoarece îmi lipsesc datele serioase asupra acestei probleme. Oricum, dacă povestea asta nu este întemeiată, nu văd interesul de a discuta despre ea. Este suficient dacă mă asiguri că nu e vorba decât de un zvon şi eu mă voi grăbi să uit totul.

Şi Adam Wilde? îl va uita oare la fel de uşor?

Cu ţigara în mână, Morris luă o înghiţitură de coniac. Tânăra femeie îl urmărea îngrijorată. Nu va dezminţi această supărătoare poveste?

— Morris? insistă ea.

El îi adresă un surâs. Un surâs îngheţat, lipsit de farmec. Identic cu cele pe care le adresa fără nicio îndoială adversarilor lui în afaceri, exact înainte de a le da lovitura de graţie.

— Deduc din asta că este adevărat, rosti ea în cele din urmă, ciudat de calmă.

El îşi bătu ţigara cu vârful degetului şi în aer se răspândi o ploaie fină de cenuşă.

— Nu te lansa în concluzii pripite, Lauren. Sunt două moduri de a vedea situaţia. De aceea te întrebam ce crezi tu despre asta, fără să ţii seama de cele cu care ţi-a împuiat capul Adam Wilde. Iar ceea ce ai auzit este adevărat… până la un punct. Dar nu este în orice caz atât de dramatic cum te-a lăsat el să crezi.

— Bine, te ascult. Explică-mi care sunt exact intenţiile tale… şi, de asemenea, de ce ai considerat util să nu-mi spui nimic până acum.

— Linişteşte-te, micuţa mea Lauren… Dacă aş fi bănuit că Wilde îşi va răspândi otrava, te-aş fi ţinut fără îndoială la curent cu planurile mele. Dar nu mi s-a părut indispensabil. Eram amândoi de acord asupra elementului principal: să cumpărăm Sleadale Head. Discuţiile privind exploatarea urmau după aceea, normal. Tu ai deja destule probleme de pus la punct – căsătoria, de exemplu – şi eu am preferat să nu te plictisesc cu amănunte.

— Amănunte?! Pentru tine, acoperirea colinelor cu conifere este un amănunt?

— Exagerezi puţin, îngeraşul meu, replică el râzând. Dar nu mă supăr pe tine. Regret numai că n-ai venit la mine înainte de a pleca urechea la

trăncănelile lui Wilde.

— Ţie mă adresez acum. Şi discuţia mea cu Wilde a avut loc abia în dimineaţa asta.

— Fie. În orice caz, să nu crezi că am încercat să-ţi ascund ceva.

— Nu cred asta, Morris, răspunse ea din vârful buzelor, îmi… pare rău, dar trebuie să ştiu. Totul. Pentru a avea sufletul liniştit.

Barul hotelului era gol, cu excepţia a doua doamne bătrâne care stăteau la taifas în faţa focului din şemineu.

— Foarte bine. Îţi voi împărtăşi planurile mele şi, când voi fi terminat, sunt sigur că vei considera şi tu că este vorba despre o idee excelentă.

Capitolul 5

Lauren aşteptă cu răbdare ca Morris să mai comande cafea şi un alt coniac.

— Bine, începu el în cele din urmă. De fapt, este foarte simplu. Vei înţelege repede de ce n-am vrut să te deranjez cu treburi care mi se păreau neînsemnate. Numai câţiva arbori, pentru a avea o sursă suplimentară de venit, deoarece nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla când te restrângi la o singură activitate. Recunosc că nu te poţi lansa în indiferent ce fel de agricultură sau în creşterea animalelor pe aceste coline.

— Morris, ce vrea să spună exact „numai câţiva arbori? Cât reprezintă aproximativ, ca suprafaţă?

— Oh… judecând în ansamblu, patru sute de acri.

— Patru sute de acri? Mai mult de jumătate din suprafaţa proprietăţii?!

— Da, poate. N-am făcut calculele. Dar, după cum poţi bănui, ar fi vorba de partea cea mai puţin bogată: aceea pe care există cea mai puţină iarbă. Şi va rămâne destul teren pentru ca oile să poată să pască.

— Dar, Morris, arborii aceştia sunt renumiţi pentru efectele lor nefaste asupra solului, pe care-l sărăcesc. Vor distruge mediul înconjurător: aici nu vor mai exista nici plante, nici insecte şi nici păsări…

— Ah! Recunosc cu uşurinţă discursul prietenului nostru ecologist! Ascultă, îngeraşul meu, specia aceasta nu este mai rea decât

celelalte. În ceea ce priveşte insectele şi celelalte, eu n-am să mă plâng dacă se vor duce în altă parte! Haide, Lauren, se cunosc tot atât de bine şi stricăciunile pe care le provoacă veveriţele, cerbii şi celelalte. Nu, te rog să mă crezi, n-am să mă plâng dacă vor exista ceva mai puţine animale sălbatice la Sleadale Head!

Lauren îl privi lung, gânditoare. Argumentele acestea nu erau lipsite de înţelepciune… dar reflectau ele oare întreaga realitate? Cu siguranţă. Bărbatul cu care era pe punctul să se căsătorească n-ar minţi-o…

— Ascultă, Lauren, reluă Morris, terenurile acestea nu sunt cu adevărat bogate. Iniţiativa aceasta va duce la dezvoltarea văii. Va crea locuri de muncă. Desigur, ecologiştii vor face scandal – Adam Wilde a început deja! – dar oamenii aceştia protestează îndată ce se deplasează o pietricică de la locul ei. De altfel, când aceşti arbori vor fi doborâţi peste treizeci de ani, o nouă generaţie de ecologişti va asmuţi mulţimile…

Înfăşurându-şi pe degete o şuviţă de păr, ea murmură, sceptică:

— Poate că ai dreptate, dar în dimineaţa asta, când m-am plimbat, am găsit această natură atât de frumoasă… Ar fi totuşi îngrozitor să se strice totul cu arborii aceia mari şi stufoşi…

— Zona care înconjoară casa va rămâne bineînţeles complet degajată, astfel că priveliştea va fi identică. În ceea ce priveşte „frumuseţea11 acestor coline, nu ştiu exact până unde te-ai dus, dar ele nu sunt decât nişte lande foarte umede… în orice caz, îţi garantez că nu se va remarca nicio

schimbare.

— Nu va fi… prea apăsător?

— În Elveţia, oamenii sunt încântaţi de aceste păduri. De ce n-ar fi la fel de minunat aici?

Morris avea răspuns la toate.

— Asta… nu-ţi va servi drept… acoperire pentru impozite? întrebă ea cu o voce abia auzită. În sfârşit, un fel de „aranjament11 fiscal…

Abia rosti aceste cuvinte şi le regretă imediat. Cu trăsăturile crispate, Morris îşi strivi furios ţigara în scrumieră.

— Aranjament fiscal”? repetă el pe un ton usturător. Nu înţeleg deloc despre ce vorbeşti, Lauren.

— Eu… de fapt… nu ştiu prea bine.

— Presupun că este încă una din sugestiile lui Adam Wilde? Aş fi curios să ştiu exact cuvintele pe care ţi le-a spus strălucitul nostru ecologist!

— Nu mi-a spus că ar fi vorba despre o manevră ilegală, Morris. A făcut doar aluzie la nişte subvenţii care ar avea drept consecinţe unele degrevări fiscale. A afirmat de asemenea că, dacă ai vinde, n-ar trebui să plăteşti impozit pe capital „că oamenii care ar cumpăra ar fi şi ei foarte interesaţi de acest regim fiscal şi că…

Devenind brusc conştientă de înţelesul acestor cuvinte, ea îl privi insistent, făcând ochii mari.

— Dar… tu n-o să vinzi Sleadale Head, nu-i aşa, Morris? Nu casa noastră, ferma noastră! N-aş putea suporta să văd pământurile noastre devastate de oameni de afaceri fără scrupule, care nu se gândesc decât să scoată bani din ele!

El rămase cufundat în mutism. Trăsăturile îi

erau împietrite, înăsprite de furie. Lauren nu recunoştea această faţă, de obicei atât de afabilă, a bărbatului care se arătase întotdeauna tandru şi politicos faţă de ea. Privirea lui manifesta o asemenea răceală, o asemenea hotărâre…

— Morris… şopti ea.

El tresări.

— Lauren, există unele probleme pe care nu le înţelegi în afaceri. Ale mele, de exemplu! Eu nu conduc un snack-bar, draga mea. Un priceput om al finanţelor se presupune că este atent la viitorul lui. Mă urmăreşti?

Ea încuviinţă cu un semn din cap.

— Iată! Tot ce încerc să fac este să asigur viitorul nostru. Să-l pun la adăpost de orice eventualitate. Şi, dacă mi se oferă posibilitatea de a folosi avantajele fiscale ale acestei ţări, nu văd de ce m-aş lipsi de ea! Pentru asta există.

Lauren îl asculta, tăcută.

— Nimeni nu este în stare să prevadă viitorul, continuă el, ca şi cum prezida o conferinţă. De noi depinde să luăm măsurile de precauţie care se impun ca să ne apărăm de un posibil dezastru. Este tot ce râvnesc, Lauren. Şi acum, cred că am dezbătut suficient chestiunea asta. Sper că vei uita repede cuvintele ridicole ale lui Adam Wilde… şi că vei evita să-l mai întâlneşti. Nu-mi place prea mult influenţa pe care se pare că o are asupra ta.

Şi el nu ştia nimic despre scena care se desfăşurase după conversaţia lor…

— Morris… aş vrea să-mi povesteşti în ce condiţii v-aţi cunoscut, tu şi cu el. Data când v-aţi… confruntat.

El se încruntă, suspinând.

— Asta aparţine trecutului, Lauren. N-are nimic de-a face cu Sleadale Head.

— Puţin, totuşi, remarcă ea aplecându-se spre el. Atâta timp cât nu voi şti ce s-a întâmplat, nu voi fi sigură de…

Se opri.

— Sigură de ce? De mine?

— Nu… nu, nu mă îndoiesc de tine, evident.

Încercând să se convingă pe ea însăşi, adăugă:

— Am doar nevoie să fiu sigură de… de alte lucruri.

— Care anume?

— Aş vrea să înţeleg de ce se pare că te detestă atât de mult. Sau… de ce îl urăşti.

— Să-l urăsc? Te înşeli, Lauren, Nu merită să-i acord o asemenea importanţă. De altfel, sunt ani de zile de când nu m-am mai gândit la el.

Privirea lui dezminţea ceea ce afirma.

— Fie. Deoarece consideri că este vorba de o chestiune neînsemnată, presupun că n-o să te supere prea mult să-mi vorbeşti despre ea…

Morris o cercetă îndelung, apoi ridică din umeri şi luă o înghiţitură de coniac.

— Să fim bine înţeleşi, Lauren: accept să cedez capriciului tău, dar aş dori ca această problemă să fie după aceea închisă. Definitiv. Subiectul acesta nu-mi este deosebit de plăcut…

Figura lui se posomori.

— Adam Wilde m-a umilit… şi eu iert rareori genul acesta de lucruri.

Tânăra îşi încruntă imperceptibil sprâncenele. Morris… umilit de un bărbat mai tânăr decât el?

El care avea atâta nevoie să se afirme, să fie recunoscut ca unul dintre cei mai buni în domeniul său.

Adam Wilde nu era nici el lipsit de orgoliu.

— Te ascult, murmură ea, cuprinsă dintr-odată de milă pentru cel pe care Adam îl jignise.

— De acord, pentru că insişti. Poate că asta te va ajuta să-ţi faci o idee mai corectă despre acest individ sinistru.

Reflectă, cu capul între mână, apoi începu:

— Ţi-am spus deja că am stat ceva timp în Canada, acum câţiva ani, nu-i aşa?

— Da.

Morris îi povestise destul de laconic acest episod din viaţa lui. Ea se întrebase uneori de ce nu se stabilise în ţara aceea, care oferea fără nicio îndoială imense posibilităţi pentru un om de anvergura lui. Dedusese din asta, fără să-i pună vreodată întrebarea, că preferase în cele din urmă Anglia.

— Acolo l-am cunoscut pe Wilde, reluă el, cu o cută amară în colţul buzelor. Afacerile îmi mergeau bine. Începusem prin a cumpăra o mică întreprindere, căreia i-am extins şi diversificat apoi activităţile. Începeam să fiu considerat drept un om important în oraş. Nu era decât începutul… Aveam planuri mari. Şi apoi a sosit Adam Wilde şi totul s-a dus de râpă.

— Dar… cum?

Cu ochii aţintiţi asupra unui punct îndepărtat din fundul sălii, Morris părea că n-o auzise.

— Exista acolo un teren mare, continuă el încet. Un teren prea sărac pentru a putea practica

pe el vreo activitate agricolă. Eram pe punctul de a semna un acord pentru a instala acolo o uzină de materiale de construcţii. Urma aşadar să creez o nouă zonă industrială, cu o parcelare pentru locuinţele muncitorilor. Pentru mine era vorba de un fel de prototip pe care intenţionam cu timpul să-l extind în toată ţara. Investisem deja o anumită sumă de bani în această întreprindere, pe care cei mai buni arhitecţi canadieni urmau s-o dezvolte. Eram convins că nimic – şi nimeni – nu m-ar fi putut opri de acum înainte. Şi…

Cum el se oprise, ea şopti:

— Şi Adam Wilde a făcut-o…

— Da! Acum înţelegi de ce îmi este atât de penibil să pomenesc despre afacerea asta şi de ce tin să nu se mai vorbească niciodată despre ea. Wilde era foarte tânăr pe vremea aceea. Abia sosise în regiune. A aflat de planul meu şi a hotărât pur şi simplu că lui îi revenea sarcina să mă împiedice să-l realizez. Numai Dumnezeu ştie de ce! Nu ne văzuserăm niciodată. A pus în mişcare un plan menit să distrugă popularitatea de care mă bucuram în oraş… şi iată! Acesta a fost sfârşitul carierei mele în Canada.

— Dar… ce a făcut exact, Morris? Şi de ce?

— A lansat o petiţie şi a făcut în aşa fel încât să obţină un mare număr de semnături. A reuşit să convingă pe toată lumea că această uzină va avea efecte dezastruoase asupra mediului înconjurător. Ţi-am spus deja că omul acesta este foarte periculos. Este un escroc, nici mai mult, nici mai puţin! E dotat cu o carismă redutabilă. A convins pe toţi locuitorii regiunii că această întreprindere,

destinată s-o facă prosperă, va fi dintre cele mai nefaste. S-au întors toţi împotriva mea şi a trebuit să renunţ. Să plec. Nu mai aveam niciun viitor în ţara aceea. Acesta a fost motivul pentru care m-am întors în Anglia, Lauren. Pe de altă parte, Adam Wilde părea hotărât să se stabilească în Canada şi eu ajunsesem la concluzia că nicio naţiune din lume nu era destul de mare ca să ne adăpostească pe amândoi.

— El este acum în Anglia, remarcă ea cu o voce calmă. Şi ţine în mod vizibil la Sleadale Head.

— Dar n-o are! exclamă Morris triumfător. De data asta, el este cel care a pierdut! Lauren… înţelegi acum de ce nu vreau să-l mai vezi? Ca să nu te influenţeze.

Ea ardea de dorinţa de a-i pune mai multe întrebări, dar înţelese că el nu va spune mai mult. Considerând că discuţia era încheiată, el se pregătea să urce în camera lui ca să se culce.

— De ce ai insistat ca eu să fiu aceea care să cumpere ferma, Morris?

El îşi ridică privirea. În ochii lui nu putea citi nimic în afară de hotărâre.

— Pentru că nici nu se punea problema ca Wilde să aibă cea mai mică şansă de a pune mâna pe această proprietate. Nu ştiu exact în ce este amestecat în momentul acesta, dar, dacă Sleadale mi-ar aparţine, ar intra în cadrul intereselor mele profesionale şi nimeni nu este invulnerabil, nici măcar eu. În schimb, dacă tu eşti proprietarul, situaţia este cu totul alta. Fără îndoială, nu înţelegi foarte bine, este puţin cam complicat, dar poţi avea încredere în mine. În orice caz, un lucru

e sigur: Adam Wilde n-o să mă mai deposedeze. Am învăţat cel puţin asta de la el: să nu las niciun amănunt să-mi scape. Şi de atunci, n-am uitat această lecţie.

Morris aruncă o privire ceasului de la mână şi se ridică.

— E timpul să mergem la culcare, draga mea.

Atinse uşor fruntea tinerei femei cu un sărut şi părăsi barul.

Lauren înaintă încet spre şemineu şi întinse mâna spre flăcările care scăzuseră, încercând să-şi alunge din minte amintirea cuvintelor pe care i le spusese Adam Wilde. Mângâierile şi sărutările lui. În zadar.

Nu va trăi niciodată momente atât de intense în braţele lui Morris, ştia bine. O ştiuse întotdeauna, dar refuzase să recunoască.

Se aşeză, copleşită, într-unul din fotoliile mari ale barului.

Apariţia lui Adam Wilde semănase confuzie în viaţa ei, îndemnând-o să-şi pună întrebări asupra onestităţii viitorului ei soţ; şi, de asemenea, asupra perspectivelor ei de fericire alături de acesta.

Incapabilă să-şi găsească somnul, Lauren se hotărî să aprindă din nou lumina. Comandă ceai şi, aşezată în capul oaselor în patul ei, îşi rememoră împrejurările în care-l cunoscuse pe Morris Crawley.

— Au murit două vaci.

Lauren şi mama ei tresăriră auzind aceste cuvinte.

— Tată… glumeşti?

— Din nenorocire nu, Lauren. Du-te şi verifică dacă vrei. Sunt în ţarc.

Domnul Duglas ridică receptorul telefonului, adăugând cu o voce sfârşită:

— Ca şi cum aş avea obiceiul să glumesc cu asemenea lucrurii!

Cu mâinile tremurând, doamna Duglas încetase să mai tricoteze. În ochii ei se citea o adâncă durere. Tânăra se apropie imediat de mama sa şi-şi trecu braţul în jurul umerilor ei într-un gest protector.

Tatăl ei vorbi foarte scurt cu veterinarul. Imediat ce închise telefonul, ea întrebă:

— Vine imediat?

— Da. Am fost norocoşi că era acasă!

Jack Duglas îşi trecu nervos mâna prin părul cenuşiu, care începea să se răărească.

— Oare ce s-a putut întâmpla? oftă el. Păreau foarte sănătoase la ora mulsului. Şi apoi, pff!… Aş face mai bine să nj, a duc să verific dacă celelalte…

— La ce foloseşte, tată? Mai bine aşteaptă sosirea veterinarului.

Rostind aceste cuvinte, Lauren i-o arătă din ochi pe mama ei. Aceasta fixa podeaua, deprimată.

Jack şovăi, apoi se apropie de soţia lui şi-i luă mâna.

— Iartă-mă, draga mea. Ar fi trebuit să-ţi anunţ vestea cu mai puţină brutalitate, dar eram eu însumi în stare de şoc.

— Nu te… nelinişti pentru mine, Jack. Sunt alte probleme de rezolvat. Dar este atât de… neaşteptat.

Jenny Duglas schiţă un surâs slab şi se ridică.

— Mă duc să fac un ceai. Ne va face bine la toţi.

În timp ce ea se agita în bucătărie, Lauren se întoarse spre tatăl ei.

— Ce este asta, după părerea ta?

— De unde să ştiu? suspină el. Un virus, în orice caz…

Prin ochii lui trecu o umbră. Ochi puţin mai deschişi la culoare decât cei ai fiicei sale. Ea înţelese atunci că el ghicise originea răului, dar că se temea să vorbească despre asta.

Tânăra servi ceaiul şi întinse o ceaşcă tatălui ei.

— Bea asta. Te va ajuta puţin…

— „Puţin”! repetă el cu un râs plin de amărăciune. N-am nevoie să fiu ajutat puţin, ci mult! Este o catastrofă! Sfârşitul visului nostru. Ferma noastră… este ceea ce ne-am dorit întotdeauna. Şi acum, că o avem, iată ce se întâmplă. Am avut deja un an prost cu oile, dar asta se putea recupera. Dacă asupra vacilor se abate o epidemie, s-a zis cu noi! Nici măcar n-ar fi trebuit să încercăm.

Căzu pe un scaun, distrus.

— Este imposibil, tată. Te înşeli, cu siguranţă…

Jack Duglas administrase mult timp o fermă, economisind ban cu ban ca să devină propriul lui stăpân. Şi cumpărse în cele din urmă această mică fermă, cu câteva oi şi câteva vaci. Trecuseră abia doi ani de atunci.

Nu. Era de neconceput ca rezultatul atâtor ani

de muncă dură să se facă praf şi pulbere în felul acesta, doar în câteva ore. Şi totuşi… Lauren ştia din experienţă că fermierii sunt la discreţia unor elemente incontrolabile: clima, bolile.

Privi cu inima strânsă mâinile tatălui ei. Mâini care purtau urmele unei munci aspre, îndeplinite fără o clipă de răgaz.

Nu putea fi decât un coşmar din care se vor trezi.

Dar coşmarul deveni realitate în cursul orelor care urmară. Lauren asistă neputincioasă la vizita veterinarului. Acesta îşi puse diagnosticul, dispunând în acelaşi timp efectuarea unor analize. El sfătui familia Duglas să nu vândă laptele până se vor afla rezultatele.

Tânăra nu va uita niciodată noaptea aceea. Petrecuse ore lungi încercând să-şi liniştească părinţii.

Spunându-le că moartea a doua vaci nu însemna în mod obligatoriu sfârşitul. Că celelalte poate că nu erau atinse.

Era fiică de fermier. Lucrase la o stână după ce terminase Şcoala de agricultură. Ştia la fel de bine ca şi tatăl ei de ce se temea. Şi, în adâncul fiinţei, ştia de asemenea că temerile lui erau întemeiate.

Boala se întinse aproape la toate vitele mari. Vacile care n-au pierit au trebuit să fie sacrificate. După cum prevăzuse Jack, erau ruinaţi.

Lunile următoare se dovediră îngrozitoare. Jack şi Jenny Duglas rătăceau prin fermă asemenea unor automate. Numai câteva accese de mânie împotriva destinului nedrept îi scoteau din

această letargie.

Suma pe care urma să le-o verse compania de asigurări le va permite să-şi cumpere câteva animale. Dar când? Şi ce puteau face până atunci?

Morris Crawley adusese soluţia acestei probleme.

Jack Duglas îl cunoscuse cu ocazia vânzării unei ferme. El asistase ca să-şi ocupe timpul. Fără animalele lui, nu-şi găsea locul şi rătăcea pe pământurile de acum înainte pustii.

Un prieten comun le făcuse cunoştinţă şi-i invitase pe amândoi la masă.

— Am oarecum impresia că revin la viaţă! îi spusese Jack Duglas fiicei sale, câteva săptămâni mai târziu. Este pe cale să cumpere ferma aceea mare din apropiere de Leominster şi mi-a cerut să mă ocup de ea până la rezolvarea treburilor mele. De asemenea, cred că vrea să ne ajute să pornim din nou. Un fel de asociere.

— Ceea ce vrea să spună că nu vei mai fi independent…

— Am avut porţia mea de independenţă, Lauren! Nimeni spre care să te întorci când ceva merge prost, să-ţi asumi totul singur… foarte mulţumesc! Oricum, Morris nu este fermier, prin urmare mă va lăsa se administrez proprietatea după cum mă taie capul. Este un om în care poţi avea încredere. De altfel, vei avea ocazia să judeci singură: vrea să ne invite pe toţi trei să cinăm la Green Dragon.

Lauren nu renunţase totuşi la neîncrederea ei. Cel puţin până când l-a cunoscut pe Morris Crawley. După aceea, farmecul acestui bărbat îi

risipise toate îndoielile.

Se înţeleseseră de minune amândoi, chiar din prima seară. Morris se arătase atât de atent, atât de politicos... Nu ezitase deloc să-i propună să cineze în doi.

— Eşti adorabilă, Lauren, îi spusese el într-o seară, cu un zâmbet admirativ. Cum se face că o fată atât de frumoasă şi de inteligentă ca dumneata nu a fost încă „răpită”?

Ea râsese.

— Nu ştiu prea bine! Presupun că există puţine ocazii de a-l întâlni pe Făt-Frumos când lucrezi într-o fermă înconjurată de coline, cu oi drept singură companie...

— Bineînţeles. Şi... nu ţi se întâmplă niciodată să doreşti să-ţi schimbi viaţa?

— Din când în când, dar mărturisesc de asemenea că mă pasionează munca pe care o fac.

Câteva zile mai târziu, Morris o anunţa că intenţiona să părăsească lumea afacerilor ca să se stabilească la ţară şi să exploateze o fermă.

— M-am săturat de aceste veşnice curse contra-cronometru, declarase el luându-i mâna. Aş vrea să duc o viaţă normală, sănătoasă. M-am gândit la asta văzându-i pe părinţii dumitale. Au trecut desigur prin momente foarte dificile de curând, dar ei continuă totuşi să creadă în anumite valori care mie mi se par esenţiale.

Făcuse o pauză, după care, fără s-o slăbească din ochi, adăugase:

— Îi invidiez, Lauren. Aş vrea şi eu să mă căsătoresc cu o femeie capabilă să-i placă viaţa pe care i-o voi oferi. O viaţă liniştită, într-o fermă

departe de orice civilizaţie. Ştiu bine că puţine femei sunt apte să se deprindă cu rigorile acestui stil de viaţă.

— Într-adevăr, replicase ea cu toată inocenţa. Cineva ca mine ar putea…

Se oprise imediat. Dar el se apleca deja spre ea şi, cu zâmbetul pe buze, murmură:

— Ce părere ai, Lauren? Ai suporta să te căsătoreşti cu mine şi să locuieşti într-o fermă izolată? Ai suporta să devii doamna Crawley?…

Sprijinită cu spatele de pernă, Lauren se întreba acum de ce răspunsese afirmativ. Era oare – sau crezuse că este - îndrăgostită de Morris? Având în vedere împrejurările, nu se simţise oare uşurată auzind această propunere? Sau măgulită, deoarece venea de la un bărbat ce se bucura de o poziţie socială deloc de neglijat, care, pe deasupra, îi oferea viaţa la care visase întotdeauna.

Numai dacă nu cumva dorise în mod inconştient să-şi arate recunoştinţa pentru că-l ajutase pe tatăl ei s-o scoată la capăt?

Jack Duglas nu mai era acelaşi om. El conducea marea fermă cu mână de maestru, refăcându-şi în acelaşi timp, încetul cu încetul, propria lui fermă. Nu-i destăinuise niciodată lui Lauren amănuntele târgului pe care-l încheiase cu Morris, iar ea se ferise să-i pună cea mai mică întrebare. Îi ajungea cu prisosinţă să-şi vadă părinţii din nou fericiţi.

Confundase oare recunoştinţa cu dragostea?

Lauren îşi turnă oftând încă o ceaşcă de ceai. Problemele ridicate de Adam Wilde rămâneau totuşi. Pe cine trebuia oare să creadă: pe acesta sau pe Morris? Explicaţiile nesigure şi justificările, logodnicului ei n-o convinseseră în întregime…

Şi mai rămânea, bineînţeles, dorinţa nebună pe care Adam Wilde o trezise în ea. Amintirea vie a sărutărilor lui, a mâinilor lui alergând pe corpul ei. Frustrarea…

Stinse lumina şi, ghemuită sub pături, încercă să adoarmă. De ce trebuise oare ca şi el să fie interesat de Sleadale Head?…

Capitolul 6

Trecuse de ora patru dimineaţa când Lauren adormi în cele din urmă. Drept urmare, se trezi mai târziu decât de obicei şi, când coborî, Morris aproape îşi terminase micul dejun.

El examina cu atenţie un dosar şi-şi ridică privirea, surprins, atunci când ea se aşează în faţa lui.

— Oh! Bună dimineaţa! Ai dormit bine?

Fără să-i aştepte răspunsul, continuă:

— Ascultă, draga mea, sunt obligat să plec la Londra. Am primit o scrisoare care mă îngrijorează puţin. Nimic catastrofal, dar cred că este preferabil să rezolv personal această afacere. Nu te superi dacă rămâi singură aici, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles.

În realitate, tânăra femeie se simţea uşurată că nu trebuie să se înfrunte cu prezenţa lui Morris după momentele de disperare prin care trecuse în cursul nopţii. Îndoielile privind viitoarea ei căsătorie persistau. Puţină singurătate şi linişte o vor ajuta poate să vadă mai limpede lucrurile.

— Oricum, nu voi rămâne acolo decât o zi sau două, reluă Morris.

O privi cu mai multă atenţie.

— Dar… ce ţi s-a întâmplat, Lauren? Ai o figură îngrozitoare.

— Eu… nu, mă simt bine. Mă doare puţin capul, asta-i tot.

— Bun. Nu te iau cu mine, pentru că voi fi foarte ocupat. S-ar putea chiar să fiu nevoit să mă duc la Amsterdam, ceea ce va întârzia întoarcerea

mea. Eşti sigură că asta nu te supără? Îţi las Range Rover-ul. Ar trebui să profiţi ca să faci o excursie prin împrejurimi.

— Da, este o idee bună.

Morris îşi privi ceasul şi se ridică.

— Uf! Trebuie să-mi fac bagajele. Voi veni să te sărut înainte de plecare.

Lauren urmări cu privirea silueta care se îndrepta cu paşi hotărâţi spre scară. Morris i se părea schimbat în dimineaţa asta. Era mai entuziast. Perspectiva de a lua din nou legătura pentru câteva ore cu lumea finanţelor, la Londra, îl înflăcăra vizibil. Îşi dădu atunci seama că el nu manifestase o asemenea ardoare de când sosiseră aici. Cu excepţia momentului când se întorsese de la licitaţie şi-i anunţase vestea cea bună.

Sleadale Head nu reprezenta aşadar pentru el decât o mizăă?

Lauren îşi turnă o ceaşcă de cafea şi unse cu unt o felie de pâine pe care o puse pe farfurie. Nu-i era foame.

Avea impresia că între ea şi Morris se săpa o prăpastie. Le va fi oare benefică această scurtă despărţire?

Îi va urma sfaturile şi va explora Lake District în Range Rover. Va merge poate la Windermere sau la Langdale. Va vedea Derwenwater sau Comiston Water. Regiunea nu era lipsită de locuri atractive şi îndepărtarea de Sleadale îi va face tot atâta bine ca de a nu-l vedea pe Morris timp de câteva zile.

O oră mai târziu, îmbrăcată cu pantaloni kaki din catifea reiată şi cu un pulover irlandez de

culoare bej-deschis, era gata de plecare. Se îndreptă spre recepţie ca să lase cheia şi-l zări pe Adam Wilde. Stătea rezemat în coate de biroul recepţionerului.

Lauren şovăi, apoi străbătu distanţa care-i despărţea. Nu exista niciun motiv să fugă de acest bărbat. Nu-i era teamă de el.

— Bună, îi aruncă el.

— Bună. Scuză-mă, aş vrea să-mi las cheia. Şi… este inutil să aştepţi, dacă pe Morris sperai să-l vezi. A plecat la Londra.

— Adevărat?

Lauren îşi regreta deja cuvintele. Desigur, recepţionerul n-ar fi întârziat să-l informeze, dar totuşi…

— Rămâne mult timp acolo?

— Din păcate, nu te pot lămuri.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre ieşire.

— De fapt. Nu pe Crawley îl căutam, declară el venind în urma ei. Voiam să discut cu dumneata. Şi, pentru că eşti singură…

Lauren se opri şi-l privi.

— Sunt într-adevăr singură, dar am impresia că nu mai avem nimic să ne spunem, domnule Wilde. Drumurile noastre s-au încrucişat, dar acum se despart.

— Dumneata poate că nu mai ai nimic să-mi spui. Nu este şi cazul meu.

— De ce nu te adresezi logodnicului meu?

— Aş fi cu adevărat foarte surprins ca Morris Crawley să accepte să discute cu mine! Ţi-a spus fără îndoială că ne-am mai întâlnit deja…

— Da, iar ceea ce am aflat n-a fost în măsură

să amelioreze părerile mele despre dumneata…

— Contrariul m-ar fi mirat. Îmi închipui că versiunea lui Crawley…

— Morris nu m-a minţit!

— Ah! Ţi-a povestit totul amănunţit… sau ai avut dreptul la un rezumat revăzut şi corectat cu atenţie de el? Lauren, eşti sigură că eşti în posesia adevărului… sau preferi doar să crezi că aşa stau lucrurile?

Cuvintele acestea redeschideau o rană pe care ea se străduia s-o închidă din seara trecută. Îl privi lung, incapabilă să răspundă.

— Aşadar? insistă el. Nu vrei să mă asculţi? Astăzi eşti complet liberă pe mişcările dumitale. Am putea să ne petrecem ziua împreună. Îţi voi arăta locuri pe care nu le cunoşti. Îţi voi împărtăşi lucruri pe care nu le ştii…

În privirea lui juca o licărire provocatoare.

Morris o pusese în gardă în privinţa acestui bărbat. În privinţa puterii lui de convingere. În plus, fusese deja ea însăşi victima farmecului lui.

— Dar… poate că ţi-e teamă. Teamă să asculţi o versiune a faptelor care te-ar deranja. Teamă de mine… sau de dumneata.

— Este ridicol! Nu văd de ce mi-ar fi teamă!

Ce îşi imaginau oare – atât Morris cât şi Adam Wilde? Că nu era decât o femeie slabă şi maleabilă după dorinţă? Că era o persoană schimbătoare, lipsită de personalitate?

— Foarte bine, declară ea liniştită. Te voi însoţi şi te voi asculta. După aceea, dacă nu te supără, voi judeca eu însămi.

El păru surprins şi, pentru prima oară, un

zâmbet deschis apăru pe buzele lui.

Lauren era însă ferm hotărâtă să nu se lase impresionată de atitudinea lui, oricare ar fi ea. Adam Wilde urmărea să-i câştige încrederea. Încerca să se folosească de ea ca de o armă ca să-l lovească pe Morris Crawley.

Şi, mai presus de orice, pentru un motiv care-i scăpa, căuta să recupereze Sleadale Head. Dar ea nu se va lăsa înşelată.

— Cunoşti lacurile? întrebă el.

Adam conducea, cu ochii aţintiţi asupra drumului care ducea la Penrith.

— Drept să spun, deloc.

Ora „mărturisirilor" va veni mai târziu. Până atunci, se vor limita la o conversaţie fără importanţă.

— Vin pentru prima dată în această regiune, adăugă ea, şi la urma urmei sunt mai curând mulţumită că mi-ai propus această vizită cu ghid! Am impresia că o cunoşti bine…

Se întoarse spre el, devorată brusc de curiozitate.

— Ai trăit în Canada, dar nu eşti canadian, nu-i aşa? Poate că te-ai născut aici…

— Nu foarte departe, într-adevăr. A trecut mult timp de când n-am revenit, dar cred că locurile nu s-au schimbat mult.

Drumul era destul de bun până la Penrith. Ducea înainte până în Scoţia, îi spuse Adam. Apoi se construise o autostradă şi vechea cale ajunsese mai puţin frecventată. Ea mergea de-a lungul parcului naţional din Lake District.

— Iarna poate fi foarte frig aici, remarcă el în

timp ce traversau micul sat Shap. Vânturile sunt adeseori foarte violente.

În împrejurimile Penrith-ului, priveliştea era mai puţin accidentată, dar îndată ce cotiră spre Ullswater, munţii se ridicară din nou în jurul lor, sălbatici, pietroşi, ca nişte santinele severe stând de pază în jurul lacului.

Cum tânăra femeie scoase o exclamaţie uimită, Adam opri vehiculul la marginea drumului.

— Splendid, nu-i aşa? întrebă el, cu privirea îndreptată spre apele de un albastru argintiu. Este lacul meu preferat. Fiecare are frumuseţea lui dar, după părerea mea.

Ullswater este în cea mai deplină armonie cu peisajul înconjurător. Este… minunat, feeric. Astăzi arată liniştit, dar când se dezlănţuie o furtună, poate fi de temut. Vai de cel care se arată prea încrezător şi iese cu vasul!

— Navighezi?

— Puţin. Acum nu prea mult. În ultimii ani am fost prea ocupat ca să mă dedic acestui sport atât de des cât aş fi vrut. Aş vrea să cumpăr un mic velier şi să încep din nou. În fine… dacă rămân.

— Dacă rămâi? Credeam că ai închiriat Little Sleadale pentru un an de zile.

— Un an trece repede, Lauren. Dacă între timp nu găsesc un loc care să-mi placă, va trebui să examinez situaţia dintr-un alt punct de vedere…

Figura lui se întristase şi Lauren se simţi dintr-odată stânjenită. Dacă n-ar fi trişat la licitaţie… Dar şi ea era foarte ataşată de Sleadale Head. Şi, la urma urmei, faţă de un străin, nu era normal să se arate egoistă?

Cu toate acestea, îi era greu să-l considere pe Adam Wilde drept un străin. În clipa asta, avea impresia că-l cunoştea dintotdeauna.

Porniră din nou la drum. Adam conducea încet pentru ca însoţitoarea lui să poată admira peisajul. Se opriră să se plimbe în satele Glenridding şi Patterdale, situate la poalele munţilor.

— Mai este încă multă lume aici, remarcă Lauren în timp ce se plimbau pe străduţele pline de turişti. Credeam că sezonul s-a încheiat.

— Aici este întotdeauna lume. Şcolile şi universităţile organizează excursii, unele cluburi de asemenea. Este o regiune care atrage, bineînţeles, oamenii în căutare de linişte. Ai făcut vreodată o excursie adevărată în munţi? Nu există nimic mai frumos decât să asişti la răsăritul soarelui de pe înălţimea unui pisc. Ar trebui să încerci într-o zi.

— Mi se pare că ţi-am spus deja că am lucrat la o stână… replică ea, puţin ofensată. Prin urmare, mi s-a întâmplat să fac marşuri cu o turmă. Dar şi din plăcere.

— Oh, iartă-mă! Uitasem că…

El clătină din cap şi tăcu. Reveniră la maşină fără să vorbească. Atmosfera de complicitate care se stabilise între ei era de-acum destrămată.

— Cât timp ai rămas în străinătate? întrebă ea aşezându-se lângă el.

— Câţiva ani. Am plecat pentru a învăţa lucruri noi despre agricultură şi creşterea animalelor, şi nu m-am întors. Oricum, nimic nu mă reţinea aici şi voiam să fac avere.

— Ai reuşit?

— Da, răspunse el cu un aer indiferent, ca şi cum nu acorda banilor decât o importanţă foarte relativă. Mi-am dat seama însă că nu poţi cumpăra întotdeauna ceea ce doreşti cu adevărat.

Ea nu răspunse, preferând să nu atace acest subiect delicat. Se îndreptau spre Ambleside când ea se hotărî din nou să vorbească.

— Ai petrecut toţi aceşti ani în Canada?

— Cea mai mare parte din ei. Este o ţară în care un bărbat tânăr şi hotărât poate realiza lucruri mari Logodnicul dumitale ţi-a vorbit fără îndoială despre asta…

Lauren rămase tăcută. Îi va împărtăşi oare acum versiunea lui asupra faptelor?

— Eram tânăr şi hotărât, continuă el. Am înţeles în cele din urmă că nu mai doream să joc rolul de colonist. Voiam să mă întorc acasă.

Adam micşoră viteza.

— Ajungem la Ambleside. Priveşte, în spatele podului vezi construcţia aceea mică de pe coasta colinei?

— Oh, da! S-ar spune că este într-adevăr o casă din basme.

— Oamenii din sat spun că era locuită de o familie cu paisprezece sau cincisprezece copii. Nu mai ştiu foarte bine. Şi cred că nici părinţii înşişi nu mai ştiau! Era cu siguranţă foarte plăcut să se regăsească împreună în jurul mesei mari. În zilele noastre, lucrurile acestea se pierd.

Îşi privi ceasul şi adăugă:

— Ne vom opri pentru a prânzi.

— Să prânzim?

— Da. Doar nu credeai totuşi că aveam

intenţia să te las să mori prin inaniţie! Există un han mic şi frumos între Ambleside şi Windermere. Am rezervat o masă cu vedere spre lac. Sunt sigur că o să-ţi placă.

Ea clătină din cap. Probabil că telefonase atunci când se opriseră într-unul din sate. Care erau oare planurile lui Adam Wilde?

Restul drumului se desfăşură în tăcere. Cufundată în gândurile ei, Lauren vedea defilând pe lângă ei arbori cu frunzişul roşcat.

De la plecarea lor, trebuia să admită că Adam se arătase foarte plăcut, ceea ce nu făcea decât să accentueze farmecul pe care-l exercita asupra ei.

Încercă să-şi rememoreze cuvintele lui Morris, stârnindu-i neîncrederea. Dar frazele pe care le rostise în ajun se pierdeau într-un fel de nebuloasă; ca şi figura lui, de altfel.

— Locuiam în Canada de aproximativ trei ani când am auzit pentru prima dată vorbindu-se despre Morris Crawley.

Aşezată în faţa lui Adam, Lauren îşi întoarse privirea de la priveliştea splendidă care se oferea ochilor ei. Va aborda în sfârşit subiectul care o interesa.

— Cum îţi spuneam adineauri, mă descurcasem destul de bine. Plecasem acolo ca să studiez noi metode de exploatare agricolă. N-aveam niciun viitor aici, şi mă hotărâsem să tai cordonul ombilical, să încep o viaţă nouă în altă parte. Canada mi se părea ţara visată pentru a mă lansa în genul acesta de aventură. M-am împrietenit repede cu câţiva canadieni. Profesional vorbind, eram satisfăcut. Viaţa de

acolo îmi plăcea şi eram dispus să mă stabilesc definitiv.

— Şi în ce fel sosirea lui Morris ţi-a prejudiciat planurile?

Apele albastre se întindeau spre Munţii Langdale.

Culmile acestora se profilau cu eleganţă pe azurul cerului. Peisajul acesta îi reamintea oare Canada? Alesese oare tocmai ţinutul acesta ca să se exileze, deoarece credea că aici va găsi un mediu familiar?

— Morris a sosit în oraşul acela însufleţit de dorinţa de a se îmbogăţi şi mai mult, reluă el. Reputaţia lui ajunsese înainte acolo. Avea bani, experienţă, şi nimic nu-l oprea.

— Până aici, nu văd nimic blamabil.

— Acolo, ca şi aici, nu toată lumea are norocul să reuşească. Există întotdeauna oameni împinşi la faliment, din diverse motive. Morris aştepta, asemenea unui vultur, ca o afacere să ajungă pe marginea prăpastiei, ca să-şi facă apariţia. El contacta atunci proprietarul şi-i făcea o ofertă de cumpărare. Nu propunea niciodată o asociere, o investire de capital pentru redresarea întreprinderii. Nu, el voia totul, la un preţ derizoriu. Şi obţinea ceea ce urmărea.

— Dar… dacă relansa totuşi afacerea, era cu toate acestea un lucru bun, nu?

— Vezi dumneata, Crawley este un adept al politicii storcătorii de lămâie. El ia toată zeama, se foloseşte de ea pentru a-şi umple şi mai mult casele de bani şi, când nu mai este nimic de stors, azvârle cojile şi trece la altceva. Lăsând în urma

lui sute de salariaţi în şomaj.

Stânjenită, tânăra femeie îşi plecă ochii.

— În fine, când a sosit în oraşul în care locuiam, se bucura de o anumită reputaţie, dar oamenii încă nu erau conştienţi de pagubele pe care le făcea în jurul lui. Era cunoscut ca un om de afaceri dinamic. A găsit rapid un teren pe care voia să-l cumpere şi să-l exploateze.

Lauren se hotărî să intervină:

— Mi-a vorbit despre asta. Mi-a mai spus de asemenea că voia să dezvolte regiunea. Voia să ridice o uzină de materiale de construcţie, ceea ce însemna locuri de muncă şi o incontestabilă înflorire economică. Intenţiona chiar să facă locuinţe pentru muncitori. Şi, după aceea, să extindă această industrie în toată ţara, în aceleaşi condiţii. Şi că asta nu s-a putut face din cauza dumitale!

El o fixă îndelung pe tânăra femeie, cu maxilarele încleştate, Apoi se întoarse spre fereastră.

— Priveşte. Acum câteva minute, admirai frumuseţea armonioasă a acestui peisaj, te minunai de puritatea aerului. Ţi-ar plăcea să vezi, în mijlocul acestui cadru, ridicându-se clădirile masive ale unei uzine? O uzină care şi-ar deversa deşeurile în apele lacului? Te-ar încânta să existe macarale, camioane, zgomot şi fum?

Lauren îi urmări privirea. Era într-adevăr imposibil să-şi imagineze distrugerea unui asemenea peisaj pitoresc.

— Dar… era cu siguranţă cu totul altceva.

— Altceva? Da, fireşte. Canada este o ţară

foarte mare. Prin urmare, ai dreptul să-i distrugi pământurile, parcelă cu parcelă. Va rămâne întotdeauna destul. Nimic mai fals, Lauren! Canada nu este mare. În orice caz, nimic nu este destul de mare ca să aibă cineva dreptul să se dedea la un asemenea masacru! Vezi ce este pe care să se producă în Amazonia, această regiune imensă care este pe bună dreptate numită plămânul planetei. În zilele noastre, sub acoperirea progresului şi industrializării – în realitate, este vorba de umplerea buzunarelor unor anumiţi domni! – nu se mai respectă nimic şi se pune totul în pericol! Să devastăm, să bătătorim! Mâine? Regretabil, nu vom mai fi aici să vedem!

— Morris avea intenţia să creeze locuri de muncă… repetă ea cu voce slabă.

— Nimic nu-l împiedica s-o facă la câţiva kilometri de acolo. Îmi amintesc foarte bine că existau alte terenuri de vânzare în împrejurimi. Terenuri, nu situri! Dar, bineînţeles, costau mai scump…

— Dumneata… l-ai împiedicat să…

— Nu. Cei care au reacţionat au fost chiar locuitorii regiunii. Când şi-au dat seama că era pe punctul de a-şi vinde o parte din patrimoniul lor naţional, au luat atitudine. Pe seama lui Crawley au început să circule zvonuri puţin favorabile. Ei i-au pus în vedere că micile lui combinaţii erau terminate. Rolul meu s-a mărginit la a le explica ce consecinţe putea antrena o întreprindere de asemenea anvergură în locul acela.

Cu bărbia sprijinită în mâini, Adam o privi

insistent, cu un aer grav.

— Dacă vei considera că n-am avut dreptate, va trebui să acuzi de asemenea o populaţie de o sută de mii de oameni…

Lauren îşi învârtea maşinal linguriţa în ceaşca de cafea. Adam era cu siguranţă foarte convingător, dar nu tocmai asta îi recomandase Morris, să n-aibă încredere în bărbatul acesta?

Şi totuşi, în mod ciudat, dorea să-l creadă. Era convinsă de accentele de sinceritate pe care le simţea în vocea lui, de indignarea exprimată de faţa lui.

În ajun, explicaţiile lui Morris n-o mulţumiseră decât pe jumătate. După discuţia lor, sucise şi răsucise de o sută de ori în mintea ei frazele pe care i le spusese.

— De ce… te-ai întors aici? îl întrebă ea cu voce scăzută. De ce voiai să cumperi neapărat Sleadale Head? Numai pentru că… ştiai că Morris se va prezenta drept cumpărător?

— Doamne Dumnezeule, nu! Au trecut mulţi ani de la povestea aceea din Canada. La drept vorbind, aproape uitasem de existenţa lui Morris Crawley. Reciproca m-ar surprinde, în schimb… Logodnicul dumitale nu este genul de om care să alunge în fundul memoriei o asemenea umilinţă. Sunt convins că a visat mult timp la răzbunare. Şi hazardul ne-a plasat din nou pe acelaşi drum.

— Vrei să spui că este vorba de o simplă coincidenţă?

— Da. În orice caz, în ceea ce mă priveşte. El ar fi putut să ştie, bineînţeles…

Adam se încruntă.

— Dar… da, poate! Ar trebui să-i pui întrebarea, Lauren: să-l întrebi de ce Sleadale Head avea atâta importanţă pentru el. În orice caz, sunt aproape sigur că are intenţia să câştige bani, cum ţi-am spus, plantând o enormă pădure de conifere. Dar, chibzuind mai bine, banii pe care i-ar aduce afacerea asta nu reprezintă o sumă considerabilă, în comparaţie cu averea pe care o posedă. În schimb, faptul că sunt şi eu interesat, complică mult situaţia. Iată o idee care nu-mi trecuse prin minte…

— Şi dumneata? îl întrerupse ea prompt. De ce voiai neapărat să cumperi această fermă? De ce te-ai întors din Canada, tocmai acum?

El nu răspunse. Figura lui nu mai exprima nici mânie, nici indignare. Privirea lui părea pierdută în depărtare, înceţoşată de nostalgie.

Lauren întinse instinctiv mâna şi o trecu peste cea a însoţitorului ei.

— Adam… spune-mi ce reprezintă proprietatea aceasta pentru dumneata. De ce îi acorzi 0 asemenea importanţă?

El tresări.

— Este… casa mea, răspunse el cu o voce încordată. Este locul unde am crescut. Am sosit acolo când aveam şase luni şi aveam optsprezece ani când am plecat.

Capitolul 7

Tăcerea a fost tulburată de chelnerul care aducea nota de plată. El se înclină uşor şi apoi dispăru, vizibil surprins de atmosfera tensionată care domnea în jurul acestei mese.

— Era… casa dumitale? repetă în cele din urmă Lauren, uluită.

În clipa aceea ştiu cu exactitate pe care dintre cei doi bărbaţi trebuia să-l creadă. Înţelese fulgerător că Adam îi relatase faptele reale, în timp ce Morris – fără să fi minţit neapărat – le împodobise în felul lui.

Ştiu de asemenea că nu-i va mai acorda niciodată orbeşte încrederea ei.

Lauren alungă aceste gânduri şi-şi îndreptă din nou atenţia spre însoţitorul ei care-şi depunea cartea de credit pe farfurioară.

— Vrei să spui că… părinţii dumitale locuiau acolo? Dar atunci, de ce…?

Îi scăpa ceva.

— De ce Sleadale Head nu-mi aparţine? Lucrurile nu s-au petrecut în felul acesta, Lauren. Ascultă…

El chemă chelnerul ca să achite nota.

— Aş vrea să mergem în altă parte. Am putea să mergem puţin…

Ea încuviinţă, arzând de curiozitate.

Tăcuţi, urcară din nou în maşină. Părăsiră împrejurimile satului, depăşind oglinda albastră a lacului Rudal Water, ale cărui ape atingeau aproape micul drum. Adam căuta un loc liniştit unde să nu vină nimeni să-i întrerupă.

Tânăra femeie se întreba de ce era atât de vie dorinţa ei de a-l asculta pe Adam. Şi de ce. Ţinea el atât de mult să-i povestească acest episod din viaţa lui?

Adam opri în sfârşit vehiculul la capătul unui drum îngust. Coborâră din maşină, traversară o punte de lemn şi continuară să meargă. Un murmur de apă se apropia pe măsură ce înaintau. Şi acolo, în faţa lor, după ocolirea unui grup de arbori, apăru un perete de stâncă de pe care cădeau mai multe cascade cristaline. Tufe mari de iarbă lucitoare ieşeau dintre pietre. Un abur de picături fine de apă împodobea vegetaţia înconjurătoare, asemenea unei mantii irizate, mângâiate de razele oblice ale soarelui.

— Oh!… şopti ea.

— Da. Mărturisesc că şi eu mă minunez întotdeauna la fel în faţa acestei scene. Dar vino, în vârful acestor stânci există un mic lac. Se numeşte Casedale Tarn.

În spatele însoţitorului ei, Lauren urca poteca întortocheată pe care se scurgeau firişoare de apă. Jos, valea se întindea, maiestuoasă. O vale la fel de frumoasă ca aceea de la Sleadale Head. Morris avea oare realmente intenţia de a înăbuşi aceste mari întinderi acoperindu-le cu conifere? Nu acţiona oare în felul acesta ca să-şi ia revanşa asupra celui care-i rănise odinioară cu cruzime orgoliul?

Adam se întorcea din când în când spre ea ca să se asigure că-l urma fără greutate. Ea îi vedea profilul aproape acvilin profilându-se pe cerul albastru care începea deja să se întunece.

Morris avea şi el o faţă cu trăsături voluntare. O voinţă pe care o exercita – era aproape convinsă acurh – asupra subordonaţilor lui. Nu era cu siguranţă omul care să se lase înduioşat de problemele angajaţilor săi. Existau combatanţii şi învinşii. El făcea parte din prima categorie.

Ajunseră în sfârşit la ochiul de apă în formă de semilună, în care se reflectau crestele înconjurătoare. Adam înainta până la o stâncă plată.

— Ei bine, să ne aşezăm.

Părea dintr-odată atât de distant! Rătăcit în trecut.

Lauren se hotărî în fine să rupă tăcerea.

— Adam, nu înţeleg prea bine… Foştii proprietari ai Sleadale Head se numeau Barton.

— Într-adevăr. Părinţii mei n-au trăit niciodată acolo. Cred că în viaţa lor trebuie să fi văzut ferma o dată sau de două ori, nu mai mult. Îţi voi explica totul.

Cu toate că… faptul de a-mi povesti viaţa logodnicei lui Morris Crawley mi se pare în definitiv destul de straniu!

Ea înlătură obiecţia cu un gest al mâinii.

— Fie… Geoff Barton şi soţia lui locuiau prin urmare la Sleadale. Dar eu nu eram fiul lor. Ei n-au avut niciodată copii. Sue Barton era numai naşa mea. Tatăl meu şi mama mea au murit într-un accident de tren când efectuau o călătorie. Amândoi erau copii unici. Părinţii tatălui meu erau decedaţi, iar bunica din partea mamei era prea în vârstă ca să crească un bebeluş. Sue şi Geoff m-au oprit aşadar la ei. Până la vârsta de optsprezece

ani.

Tânăra femeie asculta, înmărmurită, povestea acestei tragedii. Adam trăise probabil zile fericite la Sleadale Head, altfel n-ar fi revenit.

— Şi… de ce ai plecat? Ei nu voiau să rămâi ca să-i ajuţi să administreze ferma?

— În realitate, nu era destul de lucru. Geoff n-a exploatat niciodată cu adevărat toate posibilităţile acestei proprietăţi. Scoteau doar banii necesari pentru traiul a trei persoane, nu mai mult. Presupunând că rămâneam definitiv la fermă şi că mă hotărâm să întemeiez o familie, ar fi trebuit să reorganizez totul, şi el nu dorea asta. Ritmul acesta de viaţă le convenea foarte bine, iar eu nu ţineam să le impun altul. Şi apoi, doream să descopăr noi orizonturi, să mă ocup de propria mea educaţie. Pe de altă parte, nu eram copilul lor: membrii familiei lor aveau drepturi asupra acestui domeniu. Prin urmare, am plecat în Canada.

Vocea lui slăbi, şi Lauren înţelese că această plecare îl afectase mult mai mult decât lăsa să se vadă. Sleadale fusese casa lui, iar cei doi Barton, familia lui. Ruptura aceasta corespundea mai mult cu o necesitate decât cu o dorinţă. Acesta era fără îndoială motivul pentru care se întorsese în aceste locuri.

— Nu i-ai revăzut niciodată?

— Ba da. Îi vizitam din când în când. Le datoram mult şi-i iubeam. Cu toate că nu a existat niciodată o adopţie legală, îi consideram drept tatăl meu şi mama mea. Ţineam să afle că reuşisem şi că n-aveau prin urmare de ce să-şi

facă griji pentru viitorul meu.

— La moartea lor… ce s-a întâmplat? murmură ea.

— Au lăsat moştenire ferma unui nepot al lui Geoff. Ceea ce mi s-a părut de altfel normal şi drept: era cel mai nevoiaş din familie. Dar numai atunci când am aflat vestea am înţeles cât de ataşat eram de Sleadale Head. Mi-am dat seama că visam să trăiesc din nou acolo, să exploatez ferma după metodele noi pe care le aflasem în timpul călătoriilor mele.

— De ce n-ai luat legătura cu nepotul în momentul acela?

— Pentru că era prea târziu. Când a murit Geoff, eram departe. Sue îl precedase cu câţiva ani. Şi, când am aflat, ferma era deja pusă în vânzare. Aş fi putut desigur să-i fac o propunere lui Bob, dar nu mi se părea foarte corect. Era preferabil ca lucrurile să se desfăşoare normal, cum era prevăzut, în sala de vânzări la licitaţie. Aveam cu prisosinţă mijloacele de a mă prezenta drept cumpărător. Am vândut prin urmare tot ce posedam în Canada, şi… cunoşti urmarea.

Cramponată de stâncă, tânăra femeie vedea lacul clătinându-se periculos sub ochii ei. Cum putuse oare să-şi închipuie, acum câteva zile, că bărbatul acesta îşi pusese toate speranţele în Sleadale Head?

— Dumneata… administrai şi acolo o fermă? Şi… nu ţi-a mai rămas nimic…

— Doar o importantă sumă de bani! replică el pe un ton glacial.

Ezită puţin, apoi reluă:

— Ai avea bineînţeles posibilitatea să remediezi această situaţie…

— Eu?

— N-ai uitat ce ţi-am spus în ziua aceea, nu-i aşa? Cred că, la fel ca mine, nu doreşti ca valea aceasta să fie înghiţită de o pădure de brazi. Şi, orice ţi-ar fi îndrugat Crawley, bănuieşti că va merge până la capăt cu planurile lui. Că va distruge locul acesta fără să clipească!

Lauren îşi plecă ochii, neputând să mai suporte greutatea privirii lui. Îi era brusc teamă. Adam avea oare dreptate? Sentimentele pe care i le purta ea lui Morris fuseseră desigur zdruncinate de evenimentele care se produseseră în aceste ultime zile, dar era oare posibil să fi făcut o asemenea greşeală de judecată cu privire la logodnicul ei?

Iată că această îndoială îngrozitoare o hărţuia din nou! Oare pe cine trebuia să creadă? Pe Adam Wilde, sau pe bărbatul care sărise în ajutorul părinţilor ei? Care o ceruse în căsătorie…

— Există un mijloc de a salva această vale, continuă Adam cu o voce încordată. Şi numai dumneata ai putea reuşi.

Lauren făcu ochii mari de uimire.

— V… vrei să încerc să-l conving pe Morris să abandoneze această idee? Serios, Adam, e zadarnic. Dacă este realmente hotărât să planteze conifere, n-o să mă asculte. E convins că are dreptate şi consideră că argumentele mele sunt de o naivitate dezarmantă. Îmi spune „fetiţă11…

Lauren sesiză rezonanţa acestui cuvânt chiar în clipa când îl pronunţa. De ce nu-şi dăduse

niciodată seama până acum că Morris manifesta o atitudine paternă atât de exagerată faţă de ea?

— Dacă ceea ce spui este adevărat, te plâng, replică el. Sunt totuşi surprins că îţi pierzi timpul cu un asemenea bărbat. Dar, la urma urmei, este problema dumitale! Sper numai că vei coborî din nou cu picioarele pe pământ înainte să fie prea târziu! Oricum, nu intenţionam să-ţi cer să intervii pe lângă el. Cu atât mai mult cu cât ar bănui imediat că eu sunt sursa acestei cereri şi va refuza pe loc. Ceea ce aş dori este în definitiv destul de simplu…

O privea insistent, cu o licărire febrilă în ochi.

— Vinde Sleadale Head, Lauren! Ferma este pe numele dumitale şi Crawley nu poate face nimic ca să te împiedice. Vinde totul şi înapoiază-i banii, asta îţi poate uşura conştiinţa. Dar, mai cu seamă, vinde-o cuiva care va şti să îngrijească această proprietate aşa cum merită.

În picioare în faţa ei, o ţinea ferm de umeri?

— Îţi voi restitui toată suma, continuă el. Nu există o altă soluţie, o ştii la fel de bine ca mine.

Cu gâtul uscat, se eliberă din mâinile lui şi întoarse capul.

— Priveşte-mă în ochi, Lauren, insistă el ridicându-i bărbia.

Ea se ridică şi făcu un pas înapoi, în prada unui sentiment teribil de culpabilitate. Datorită farmecului însoţitorului ei, practic nu se gândise în ziua aceea la Morris. Dacă nu pentru altceva, ca să facă o paralelă între Adam Wilde şi el. O paralelă defavorabilă acestuia din urmă… Şi iată că acum Adam îi cerea să-l trădeze pe Morris! Să-l

deposedeze.

Morris era logodnicul ei. Se dovedea desigur diferit de bărbatul pe care credea că-l cunoaşte, dar îi va cere explicaţii asupra câtorva chestiuni neclare. Purta încă inelul de logodnă pe care i-l oferise.

Înţelegea poziţia lui Adam. Regreta modul cum se comportase la vanzarea la licitaţie. Cu toate acestea, răul era făcut de-acum, dar era de neconceput să accepte târgul pe care i-l propunea. Cum ar putea să revândă cadoul de căsătorie pe care i-l făcuse logodnicul ei? Ar fi fost o jignire din care Morris nu şi-ar reveni niciodată. Gestul acesta ar zădărnici planurile lor de viitor.

— Nu, Adam, suspină ea. Îmi pare rău. Este imposibil, ştii bine. Voi încerca totuşi să-l conving pe Morris să renunţe la acest plan…

Se va strădui mai cu seamă să descopere motivele acestui plan. Dacă nu acţiona astfel decât din spirit de revanşă faţă de Adam Wilde… ei bine, va trebui să-şi revizuiască judecata; şi, eventual, să repună în discuţie căsătoria ei cu Morris Crawley.

Adam era cu spatele întors. Cu ochii fixaţi pe silueta lui înaltă, ea începu să spere că el va îndepărta totul cu un gest nepăsător, o va strânge în braţe şi-i va acoperi faţa cu sărutări… îşi muşcă buzele, apăsată de propriile ei gânduri.

Drumul de întoarcere se desfăşură într-o tăcere deplină. După ce opri maşina în faţa hotelului Crookbarn, Adam o privi lung, cu braţele puse pe volan.

— Cinăm împreună? rosti el în cele din urmă.

— Eu… Poate ar fi mai bine să ne spunem la revedere acum, Adâm.

În timpul acestei zile, relaţia lor căpătase un nou început. Pericolul pe care-l presimţise în ziua când el dăduse buzna în camera ei nu făcea decât să se accentueze.

Ea crezu că-i va accepta sugestia, dar el clătină din cap.

— Nu, Lauren. Ţin neapărat să cinăm împreună. Îţi promit că nu voi vorbi despre Sleadale.

— …De acord.

Va fi ultima lor întâlnire.

Trebuia să se întrebe mai târziu, mult mai târziu, ce le-ar fi rezervat viitorul dacă s-ar fi cunoscut în alte împrejurări.

Se făcuse aproape ora zece seara când Adam o conduse pe tânăra femeie până la uşa camerei ei.

— Îţi mulţumesc mult, Adam. A fost…

Se opri, incapabilă să găsească un cuvânt destul de potrivit ca să descrie clipele minunate pe care le trăise în compania lui. Cu atât mai extraordinare, poate, cu cât nu vor mai exista altele. Cu mintea liberă de toate acele constrângeri pe care le implică grijile viitorului, se lăsase în voia plăcerii acestei seri ireale. Flecărind, râzând, mângâindu-şi însoţitorul cu privirea.

Când el se aplecă s-o sărute, ea nu încercă să se eschiveze. Dimpotrivă. Agăţată de gâtul lui, căuta şi ea căldura buzelor lui. Se strângea lângă el, răspunzând cu toată fiinţa ei acestei

îmbrăţişări. O îmbrăţişare pe care o aştepta de dimineaţă.

La ce bun să mai nege dorinţa intensă pe care el o stârnea în ea? De ce să refuze fericirea nebună pe care o va simţi în braţele lui? Numai o dată. Noaptea aceasta.

Se îndepărtă uşor de el şi deschise uşa camerei.

— Vino… şopti ea.

Îmbrăţişaţi în continuare, pătrunseră în cameră. Lauren avea impresia că nu se va sătura niciodată de sărutările lui, de mângâierile lui. I se tăie respiraţia când el îi descheie bluza şi când degetele şi gura lui alergară pe pielea ei goală.

Îndoielile şi scrupulele erau de-acum departe. Agăţată de el, înţelese brusc că nu-l iubise niciodată pe Morris. Niciodată în felul acesta. În niciun fel.

Bărbatul pe care-l iubea era Adam Wilde. Era prin urmare firesc să i se dăruiască lui.

El o ridică în braţe, înaintă până la patul mare, apoi privi lung faţa înconjurată de buclele negre răspândite pe pernă.

— Lauren… eşti sigură că vrei şi tu? Dacă continuăm, este fără speranţă de întoarcere… ştii bine.

Ea încuviinţă trecându-şi braţele în jurul gâtului lui.

Adam o dezbrăcă cu gesturi lente, ceea ce-i făcea dorinţa aproape insuportabilă. Ardea de dorinţa de a-i aparţine. În întregime. Să i se predea fără nicio reţinere. Să-şi potolească setea reciprocă.

Trupurile lor goale erau lipite unul de altul. Buzele lor de asemenea.

— Adam, eu…

— Nu, taci, murmură el cu o voce răguşită. Nu vorbi. Nu acum.

Voia să-i spună că-l iubea. Că era a lui. El ghicise fără îndoială, îmbrăţişarea lui deveni mai strânsă. Ea îi simţi greutatea corpului peste al ei.

În clipa aceea sună telefonul.

Adam se opri imediat. Ea se agăţă de el, dar el clătină din cap şi se ridică.

— Ridică, Lauren". Reuşi el să articuleze.

— Dar…

— Trebuie să răspunzi. Recepţionerul ştie că eşti aici. Şi… m-a văzut cu siguranţă urcând cu tine.

El întinse mâna spre telefon şi-i dădu receptorul. Ea îl luă cu degete tremurătoare, încercând să revină la realitate. În urechea ei răsună vocea lui Morris.

Lauren? Tu eşti, draga mea? Ascultă, am rezolvat afacerile acelea mult mai repede decât prevăzusem şi m-am lansat pe autostradă. Scuză-mă că nu te-am prevenit înainte, dar eram nerăbdător să te văd. Lucrurile au mers foarte bine. Lauren… mă auzi?

Făcând apel la toată voinţa ei, reuşi să răspundă pe un ton normal:

— Eu… da, bineînţeles, Morris. Dar… nu înţeleg foarte bine. Te întorci? În seara asta?

— Sunt aici, îngerul meu! exclamă el, încântat. Bun, fac un duş şi sosesc. Nu dormeai, cel puţin?

— Nu…

Capitolul 8

— Iată cum stau lucrurile!

Morris era aşezat în fotoliul cel mare. În faţa lui, Lauren îl privea scrutător. I se părea că-l vede pentru prima oară pe bărbatul acesta. Cum putuse oare să creadă că era îndrăgostită de el? îi privea părul cu tunsoare riguroasă, buzele arborând un zâmbet mulţumit, aerul lui satisfăcut. Acea amabilitate care o atrăsese la început dispăruse cu totul de pe figura lui:

— Ei bine, dragostea mea, nu te bucuri? îi aruncă el râzând.

— Iartă-mă. Cred că sunt puţin prea obosită ca să fi înţeles toate subtilităţile acestor tranzacţii. În concluzie, asta vrea să însemne că ai cumpărat această companie, nu-i aşa?

— Întocmai! Este o mică afacere încântătoare, plină de posibilităţi. Vor trebui operate, bineînţeles, câteva schimbări pentru a deveni mai rentabilă, dar va fi curând operaţională.

— De ce această nouă achiziţie, Morris? Credeam că voiai să te retragi din afaceri. Pentru asta a fost cumpărată Sleadale Head, nu?

— Ştii bine cum se întâmplă, dragostea mea! Un adevărat om de afaceri nu poate sta locului. Şi, de altfel, m-am gândit şi cred că ar fi o prostie să abandonez totul. Este preferabil să păstrezi câteva castane pe foc…

— Prin urmare, cumperi în continuare lemn!

Morris ridică uşor din umeri.

— Era o ocazie prea frumoasă ca să nu profit! Şi apoi, îmi va folosi pentru…

Lauren îl asculta cu o ureche distrată, luptând cu senzaţia de nelinişte care o cuprindea. Împotriva mâniei. Şi încercând mai presus de orice să-l alunge pe Adam din mintea ei.

Când Lauren înţelesese, la telefon, că logodnicul ei se întorsese şi că se află în camera lui, doar la câţiva metri de ea, se simţise cuprinsă de un val de panică.

— Trebuie să pleci! Imediat! exclamase ea după ce închisese telefonul. Morris este… în camera lui. Face un duş şi soseşte!

Adam o privea fix, nemişcat.

— Şi ce-i cu asta? Este foarte neplăcut dacă mă găseşte aici?

— Este o glumă, Adam? Da, ar fi într-adevăr destul de „neplăcut” ca logodnicul meu să vadă un bărbat în patul meu…

Ochii ei erau acum la fel de întunecaţi ca o noapte fără stele.

— Presupun că-i vei spune despre noi. În consecinţa, este mai puţin jenant…

— Lui… să-i spun despre noi?

— Lauren, doar nu intenţionezi să continui această ridicolă mascaradă de logodnă!

— Nu. Nu ştiu, Adam, adăugase ea suspinând. Cum vrei să reflectez la toate astea în numai câteva secunde? Dar, în orice caz… este imposibil să ne găsească aşa! îmbracă-te, cel puţin.

— Liniştește-te, n-am intenţia să-l primesc dezbrăcat. Calmează-te. Deocamdată este la duş. Şi m-ar mira să se prezinte fără să te anunţe încă o dată, de teamă să nu te surprindă în ţinută uşoară… Ce gentleman extraordinar este Morris al

nostru!

— Iată un reproş care ţie nu ţi se poate face! îl ironizase ea sărind din pat.

Se îmbrăcase în grabă, cu ochii aţintiţi asupra corpului puternic, încă nemişcat.

— Te rog, Adam!… Riscase să bată la uşă dintr-o clipă în alta şi nu mă simt în stare să-l înfrunt…

— De acord, plec.

Venise în faţa ei şi-i pusese mâinile pe umeri.

— Îi vei spune?

— Ce?

— Că nu mai vrei să te căsătoreşti cu el, bineînţeles! Nu poţi totuşi să pretinzi că-l mai iubeşti după ce s-a petrecut între noi. Numai dacă nu m-am înşelat în privinţa ta, Lauren. Ai vrut doar să-ţi oferi o mică aventură înainte de marele salt?

— Nu. Nu! Dar… n-a fost timp de vorbit… eu…

— Cuvintele nu sunt întotdeauna cel mai bun mijloc de comunicare. Şi aveam impresia că tocmai se stabilise o anumită legătură între noi.

Cu o expresie sumbră, îşi îmbrăcase hainele.

— ’Foarte bine, îi aruncase el cu mâna pe clanţa uşii! Faci cum vrei. Te las cu mica ta şedinţă. Dar să nu crezi că intenţionez să-mi retrag cărţile din joc în felul acesta! Logodită sau nu… tu eşti soţia mea! Şi dacă nu-i spui nimic lui Morris Crawley, voi lua eu asta asupra mea!

Dispăruse trântind uşa. Lauren aştepta, împietrită, convinsă că cei doi bărbaţi se vor întâlni pe palier.

Câteva clipe mai târziu, telefonul suna din

nou. După cum prevăzuse Adam, Morris îi anunţa sosirea lui imediată.

— Ah! Nimic nu se compară cu un duş bun, draga mea! Vrei să ceri băiatului de pe etaj să ne aducă ceva de băut? Sosesc.

— Foarte bine, Morris.

Morris se întrerupse.

— Nu găseşti că planul acesta va fi cel mai bun?

Lauren clipi din ochi. Nu ascultase decât parţial cuvintele lui Morris, dar îi ajungea cu prisosinţă.

Se simţea chinuia. Încrucişând braţele la piept respiră adânc.

— Presupun că afacerea aceasta nu s-a ivit de la o zi la alta, remarcă ea, foarte liniştită. Intenţionai fără îndoială s-o cumperi de câtva timp. În realitate, n-ai avut niciodată nici cea mai mică intenţie să te stabileşti la Sleadale Head ca să creşti oi. M-ai minţit-chiar de la început.

El izbucni în râs.

— Dar ce scorneli îmi înşiri, inimioara mea? Haide, nu dramatiza lucrurile. Este vorba numai de a merge înainte.

— Asta ai făcut întotdeauna, nu-i aşa?

— Da, şi datorită acestui fapt ocup poziţia de astăzi.

— Aceea de prosper om de afaceri.

— Evident.

— Şi tot atât de evident pe aceea de mincinos! i-o trânti ea.

El îi aruncă o privire glacială.

— Ascultă, Lauren…

— Cunoşti un alt cuvânt care să se potrivească mai bine cu situaţia? continuă ea, netulburată. Din câte îmi amintesc, în ziua în care mi-ai propus să ne căsătorim, erai ferm hotărât să trăieşti la ţară, nu-i aşa? Departe de agitaţia nestăpânită care caracterizează lumea finanţelor. Fireşte, eu nu ţi-am pus cuvântul la îndoială. Şi acum, te hotărăşti să cumperi o nouă companie, vorbeşti de expansiune, de rentabilitate etc. Deduc din asta, în mod logic, că m-ai minţit!

Morris scoase un suspin.

— Nu înţelegi, Lauren…

— În orice caz, înţeleg foarte bine că, atunci când un om spune un lucru şi face altul, asta se numeşte o minciună!

— Mi-ar plăcea să încetezi să mai foloseşti acest cuvânt! ţipă el.

Un văl de tristeţe întuneca ochii tinerei femei.

— Şi mie mi-ar plăcea, Morris. Din nefericire, nu cunosc altul care să fie susceptibil să califice atitudinea ta…

Morris luă o înghiţitură de whisky. Faţa lui era stacojie, dar se forţa vizibil să nu-şi lase mânia să izbucnească.

— Bun! Vom relua prin urmare mica noastră conversaţie… Ţi-am explicat deja că luptam pentru a construi viitorul nostru. Nu ne putem permite să ne bizuim doar pe această fermă ca să trăim!

— Cu toate acestea, este existenţa pe care o duc mii de oameni. Tatăl meu, de exemplu.

— Iată exact un exemplu strălucit de reuşită! o luă el peste picior. Este de la sine înţeles că n-am intenţia să sfârşesc ca tatăl tău! Să jonglez în

fiecare lună ca să plătesc facturile, să îmbătrânesc înainte de vreme… Mulţumesc frumos! Ţin să am suficienţi bani ca să-mi ofer ce-mi place, când îmi place. Şi este valabil şi pentru tine, bineînţeles. Soţia mea se va scălda în lux. De aceea, să mă scuzi, nu înţeleg într-adevăr de ce te plângi…

— Îţi reproşez lipsa de onestitate faţă de mine. Poate că tata n-a acoperit-o pe mama cu bijuterii, dar nici n-a minţit-o vreodată. Ea a fost întotdeauna la curent cu planurile lui, cu acţiunile lui, şi asta contează mult.

— Lauren… eu evoluez într-o lume foarte deosebită, tu o ştii bine. În marea finanţă, nu este recomandabil să-ţi dezvălui planurile. Nici măcar faţă de viitoarea soţie. O mică gafă riscă să ducă la căderi dezastruoase. Nu pot să-ţi spun totul.

— Este tocmai ce dezaprob.

Tânăra femeie îşi trecu mâna peste frunte, istovită. Nu mai avea puterea şi nici curajul de a continua această discuţie. Trebuia prin. Urmare să dea o lovitură decisivă.

— Ai întemeiat viitorul nostru pe o minciună, Morris.

El îşi ridică sprâncenele, batjocoritor.

— Vrei să spui că nu te vei căsători cu mine decât dacă devin un mic fermier, ca taţă! tău? Să lupt pentru eşec! Este un nou slogan…

— Mărturisesc că nu mai ştiu foarte bine cum stau. Un lucru este sigur, în orice caz: te credeam un om integru. Cu mine, cel puţin. Şi… nu te mai recunosc.

De data asta, în oftatul lui Morris se simţea limpede exasperarea.

— Doamne-Dumnezeule! Nu mi-aş fi închipuit niciodată că simplul fapt de a vrea să-ţi asigur viitorul poate lua asemenea proporţii! Presupun că nouăzeci şi nouă la sută dintre femei ar fi încântate că soţul lor vrea să le facă să trăiască în lux… şi a trebuit, bineînţeles, să dau peste procentul de unu la sută rămas!

— Eu nu ţi-am cerut cu siguranţă să mă împodobeşti cu smaralde şi diamante! Cât despre viitorul despre care vorbeşti, eu credeam că era deja planificat. La Sleadale. Câte zile ai de gând să petreci acolo… între numeroasele tale călătorii la Londra? în aceste condiţii, explică-mi cum intenţionezi să creşti oi. Se pare că animalele acestea nu se descurcă singure în natură, ci că trebuie să te ocupi de ele! Ce fel de viaţă vom duce, Morris?

— Ei bine, tocmai eram pe punctul să abordez subiectul acesta în momentul în care ai început să mă ataci! replică el luându-şi un aer de demnitate jignită. Ai dreptate, această fermă nu se poate exploata cum prevăzusem la început. De altfel, am hotărât în cele din urmă că este preferabil să se planteze conifere pe toată suprafaţa. Se vor face casei lucrările necesare şi vom veni aici să ne petrecem weekendurile. Vom câştiga bani şi vom beneficia în plus de o reşedinţă de ţară agreabilă. Evident, activităţile mele mă vor reţine cea mai mare parte a timpului la Londra. Prin urmare, vom căuta o locuinţă în cartierul Bursei. Ceva destul de mare ca să poţi avea câteva animale… Pentru că se pare că ţii la ele.

— Car… tierul Bursei! Câteva animale?

Lauren clătina din cap, stupefiată.

— Morris… ceea ce spui… este… îţi baţi joc de mine, nu? Este absolut imposibil! Şi ai vrea, în plus, să ocupi valea cu conifere? Dar ăsta este vandalism! N-am să permit! Te voi împiedica s-o faci!

— Serios? Şi cum o să faci, draga mea?

— Mă voi opune prin toate mijloacele. Nu uita că ferma aceasta este pe numele meu. Nu ai dreptul să intervii pe acest teren fără permisiunea mea. Şi nu vei planta un singur brad pe aceste coline!

Lauren vedea roşu în faţa ochilor. Cum îndrăznea bărbatul acesta să se comporte astfel?

— Ah, da? Nu-mi reproşai chiar tu adineauri că nu sunt integru? Poţi să-mi reaminteşti cine a plătit Sleadale Head, te rog?

— Tu. N-am intenţia să-ţi aduc vreo pagubă. Dar, dacă vrei, răscumpăr eu ferma.

— Cu ce bani? îi aruncă el, muşcător. Nu mă face să râd, Lauren! Nu ai nici măcar două sute de lire în contul tău din bancă!

— Nu. În schimb, am un cumpărător dispus să-ţi restituie integral suma pe care ai plătit-o. Îţi voi da aceşti bani şi după aceea nu vom mai vorbi despre Sleadale Head.

— Un cumpărător? Şi cum a aflat el că…

Se întrerupse, cu un surâs subţire pe buze.

— Înţeleg… Wilde! Aleargă încă după ferma asta? Trebuie să şi-o dorească afurisit de mult!

Morris lovi uşor braţul fotoliului, cu un aer triumfător. Prin urmare, Adam avea dreptate. După atâţia ani, era încă însetat de răzbunare…

— Ei bine, draga mea Lauren, când îl vei revedea pe acest domn Wilde, să-i spui că Sleadale este a mea şi că n-am niciun chef s-o vând. Mai cu seamă lui! De altfel, ce crezi că ar vrea să facă? Acelaşi lucru ca mine, pariez! Să planteze conifere.

— Nu! exclamă ea. Adam iubeşte cu adevărat locul acesta. El ar vrea să-i exploateze în mod corect…

— Ah! Acum este Adam. Şi

Morris se aplecă uşor în faţă.

— Prin urmare, în ciuda avertismentelor mele, te-ai întâlnit cu el în timp ce eram la Londra. Îmi închipui că ţi-a făcut şi alte „propuneri” decât cele privind casa… Un bărbat ca Wilde nu vorbeşte numai despre afaceri cu o femeie frumoasă. Prin urmare? Poate că ai şi tu câteva mici lucruri să-mi spui… pentru a salva preţioasa ta cinste.

Sub privirea atentă a lui Morris, tânăra femeie simţi că i se aprind obrajii. Dar, la urma urmei, ce importanţă avea? Nu insistase oare Adam ca ea să-i dezvăluie adevărul lui Morris? Şi, după ceea ce tocmai aflase, nu mai ţinea cu siguranţă să prelungească această logodnă.

— Ai dreptate, l-am revăzut pe Adam, declară ea, străduindu-se să nu-şi trădeze tulburarea. Şi, într-adevăr, relaţia noastră nu este doar amicală. De aceea, mi se pare mai corect să punem capăt legăturii noastre.

Scoase de pe deget inelul pe care i-l oferise şi i-l întinse.

Morris privi impasibil inelul.

— Asta înseamnă că nu mai ai intenţia să te

căsătoreşti cu mine?

— Da. Îmi pare rău, Morris.

— Te vei căsători cu Wilde? Un bărbat pe care acum o săptămână nici nu-l cunoşteai…

— Nu ştiu. N-am vorbit despre asta.

— Ah, nu? răcni el. Şi ce-aţi făcut, atunci?

Obrajii tinerei femei se îmbujorară din nou.

— Cu siguranţă, el n-are nimic din gentlemanul care am încercat eu să fiu. Ceea ce a fost, poate, o greşeală…

— Nu asta-i problema, Morris! Noi n-am mai abordat subiectul dragostei şi al căsătoriei. Tu nu erai aici şi… totul s-a petrecut foarte repede. Ştiu doar că-mi place, că mă atrage. Mi-am dat prin urmare seama că aş fi greşit căsătorindu-mă cu tine, pentru că…

— Eu nu te atrag, încheie el.

— Oh, Morris!… Am crezut într-adevăr că te iubeam. Ai fost atât de drăguţ cu familia mea. Voiai să duci o viaţă sănătoasă, cu mine. Dar m-am înşelat. Acum am înţeles. Este preferabil să ne oprim aici. Legătura noastră ar fi ajuns mai devreme sau mai târziu la un eşec. Îţi înapoiez inelul.

El tot nu-l luă.

— Şi Sleadale.

— Ar fi mai bine s-o cumpere Adam. Este foarte ataşat de ea. El ar avea grijă de ea şi sunt sigură că nu va planta acolo un singur brad. Cât despre tine, cred că vei găsi cu uşurinţă un loc asemănător… dacă mai ţii încă să ai\ fermă.

— Mmm… Voi vedea. Deocamdată, Sleadale nu mă interesează foarte mult. Este o afacere

bună, dar sunt altele mult mai bune. Nu…

Clătină din cap, în timp ce faţa tinerei femei se însenina.

— În orice caz, însă, Wilde n-o va avea! reluă el pe un ton tăios. Nu văd de ce i-aş vinde ferma mea, în timp ce el mi-a furat deja logodnica… Poţi să-ţi pui inelul la loc pe deget, Lauren. Când am un plan în cap, eu îl duc până la capăt. Şi am hotărât că vei fi soţia mea.

Dar… nu mă poţi obliga să mă căsătoresc cu tine!

— Crezi? Şi tatăl tău?

Buzele lui erau ridicate într-un zâmbet diabolic.

— Nu înţeleg ce legătură are tata cu asta…

— Bietul om! remarcă el, gânditor. A lucrat din greu toată viaţa lui… Când credea că este în sfârşit liniştit, o epidemie i-a decimat animalele. Da, într-adevăr o viaţă foarte grea.

— Morris, eu nu…

— Se pare că acum şi-a revenit puţin. Cu ajutor, bineînţeles.

Cum ea tăcea, cu sprâncenele încruntate, el reluă:

— Dacă acest ajutor se întrerupe, ar fi o catastrofă. Să pornească din nou de la zero, la vârsta lui…

— Morris! exclamă ea, îngrozită.

— Tatăl tău nu mai posedă nici cea mai mică bucăţică din ferma lui, Lauren. Deoarece i-am răscumpărat-o eu. Este chiriaşul meu, prin urmare, pot să-l dau afară când vreau. La fel cum pot să-l concediez de la Leominster, unde îmi

administrează proprietatea.

— Nu vei îndrăzni, totuşi…

— Sunt gata oricând să sar în ajutorul celor din familia mea. Dar, dacă refuzi să te căsătoreşti cu mine, n-am niciun motiv să-l consider pe tatăl tău drept membru al familiei mele. Înţelege bine… Prin urmare eşti liberă să hotărăşti.

— Eşti o canalie mârşavă!

— Am auzit lucruri mai rele! Asta nu mă deranjează.

— O să mă obligi să mă căsătoresc cu tine?

— Ai întotdeauna tendinţa să dramatizezi lucrurile, Lauren. Auzindu-te, s-ar putea crede că ar fi vorba de o temniţă! Doar cu câteva zile în urmă, erai încântată să devii doamna Crawley. N-ar fi trebuit să te las singură, la discreţia acestui individ. Iată însă că un bărbat frumos intră în scenă şi domnişoara îşi pierde capul! Dacă nu-l întâlneai pe Wilde, n-ai fi acordat nici cea mai mică atenţie acestei afaceri cu coniferele. Şi nici restului!

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Ar trebui să te consideri fericită, adăugă el. Altul ar fi luat înapoi inelul şi totul s-ar fi terminat. Dar eu sunt dispus să fiu înţelegător deoarece eşti tânără şi naivă. După o noapte de somn bun, vei vedea cu totul altfel lucrurile. Sunt sigur că o să-mi mulţumeşti că nu te-am luat în serios. Şi, când această atracţie superficială pentru Wilde se va face simţită… gândeşte-te la părinţii tăi. Ei nu mai sunt tineri.

Era deja cu mâna pe clanţa uşii când ea înaintă şi-l prinse de braţ.

— Morris, stai puţin!… N-o să-l dai afară pe tata, nu-i aşa? El are încredere în tine, te consideră drept salvatorul lui. Nu eşti în stare să dai dovadă de o asemenea cruzime…

— Te înşeli. Aşa este viaţa, din când în când trebuie să mergi împotriva celorlalţi ca să-ţi păstrezi capul deasupra apei. Bunătatea n-a dus niciodată la nimic bun.

Ea insistă, disperată:

— Nu pleca atât de repede. Ascultă, amândoi suntem obosiţi, dar trebuie să lămurim situaţia.

— Este ca şi făcut. În ceea ce priveşte amănuntele care-ţi lipsesc, îţi voi spune că într-adevăr te-am minţit pretinzând că voiam să trăiesc la ţară. Dar, fără asta, tu n-ai fi acceptat niciodată să te căsătoreşti cu mine. Cu toate acestea, sunt convins că te vei obişnui cu viaţa la Londra şi că, până la urmă, o să-ţi placă. În fine, până atunci, am cumpărat Sleadale Head, pentru motivele pe care ţi le-a furnizat Wilde. La început, mă priveai favorabil pentru că-l ajutasem pe tatăl tău, şi ai confundat recunoştinţa cu dragostea. Eu ştiam bine că nu mă iubeai. Asta n-are importanţă, eu nu pretindeam, fireşte, să mă iubeşti. Dragostea! O emoţie stupidă şi inutilă care strică viaţa multor oameni… Sunt la vârsta potrivită pentru căsătorie, te-am ales să-mi fii soţie şi nu voi abandona cu siguranţă această idee sub pretextul că Wilde face pe donjuanul.

— Şi mie… mi-ai rezervat rolul de doamna Crawley, remarcă ea cu o voce slabă. O păpuşă care să te reprezinte la cocteilurile mondene şi care să organizeze recepţii pentru a-ţi primi cu

demnitate asociaţii…

— Aş vrea de asemenea să am doi copii. Unul de sex bărbătesc, dacă se poate… După aceea, n-ai de ce să te temi, nu te voi hărţui cu insistenţele mele. Şi, după cum ţi-am mai spus, vei fi liberă să-ţi oferi tot ce-ţi place.

Lauren îl privea îngrozită pe Morris. Universul pe care i-l descria îi făcea greaţă; o închisoare aurită din care era exclus orice sentiment. Fără dragoste. Fără prieteni. Copii trimişi bineînţeles la cele mai celebre colegii din Europa de la cea mai fragedă vârstă.

Neantul.

— Ia-ţi înapoi inelul, Morris, declară ea pe un ton ferm. Nu ţin să mă înmormântez. Nici chiar în lux.

— Răbdarea mea are limite, Lauren. Voi sfârşi prin a accepta.

— Asta şi sper.

— Prin urmare, ţii să fii izvorul nefericirii părinţilor tăi? După asta, n-o să le mai rămână nimic!

Lauren se juca în tăcere cu inelul. Morris n-o iubise niciodată cu adevărat. O alesese aşa cum t îşi alegea hainele, locuinţele. Era una – printre atâtea altele – dintre posesiunile lui. Nu-i păsa de dragoste. Nu va ezita să-şi pună ameninţarea în practică, şi acesta ar fi sfârşitul pentru Jack şi Jenny.

Cu moartea în suflet, îşi puse pe deget inelul al cărui diamant strălucea în mii de focuri.

Capitolul 9

Niciodată până acum viaţa nu-i impusese o alegere atât de dureroasă, se gândi ea a doua zi dimineaţă, pregătindu-se să-l întâlnească pe Adam.

Gum îi spusese lui Morris, acesta nu rostise cuvântul „dragoste”. Dar ei abia se cunoscuseră. Şi, în ciuda acestui scurt interval de timp, atracţia lor reciprocă era atât de violentă încât nu găsiseră puterea să-i reziste. Prietenia lor aflată la început era, de asemenea, încărcată de promisiuni.

Îi răsunau şi acum în urechi cuvintele pe care le rostise înainte de a părăsi în grabă camera: „Trebuie să-i vorbeşti despre asta… tu eşti soţia mea”.

Soţia lui. Cuvântul acesta simplu tăinuia o întreagă lume de pasiune, de complicitate, de încredere, de plăcere. O fericire la care ea nu va ajunge niciodată.

Viitorul care o aştepta de acum înainte alături de Morris era dificil. Perspectiva de a împărţi viaţa lui, patul lui – deoarece îşi exprimase cu claritate dorinţa de a avea copii – nu-i inspira decât repulsie.

Căsătoria aceasta va fi un dezastru. Simţea o imensă milă pentru cei doi copii care se vor naşte într-un univers din care orice formă de dragoste era alungată.

Dar ce să facă?

Dacă fugea, Morris se va răzbuna pe părinţii ei. Dacă îi povestea întregul adevăr lui Adam, îi va propune oare s-o ajute? în adâncul inimii, era

sigură de asta. Relaţia lor era totuşi prea recentă ca să-l implice în această poveste. Nu putea să-i ceară, la o săptămână de când se cunoscuseră, să-şi ia trei persoane pe cap!

Poate că dragostea pe care o simţea pentru el nu era reciprocă. Poate că nu considera povestea lor decât o aventură trecătoare şi ar crede că încerca să-l supună unui fel de şantaj moral. Nu. Era preferabil să nu încerce.

Această soluţie.

Lauren îşi petrecuse noaptea rătăcind de colo până colo prin camera ei. În zadar. Era prinsă cu totul în cursă de Morris Crawley.

Se aplecă pe fereastră. Soarele strălucea, indiferent la toate. Ar fi preferat să nu-l mai revadă niciodată pe Adam. I-ar fi fost mult mai uşor să dispară fără să-i spună la revedere. Sau mai curând adio. Dar nu era posibil. Îi datora o explicaţie, oricât de greu i-ar fi.

Şi nici n-ar fi putut suporta să plece fără să se piardă pentru o ultimă oară în albastrul ochilor lui. Dorea să-i audă vocea. Să-i admire îndelung trăsăturile care-i deveniseră familiare.

Se îndreptă spre baie şi-şi perie părul. Faţa ei era marcată de oboseala acestei nopţi albe.

Apoi ridică din umeri. Nu-i era de niciun ajutor să se înduioşeze de propria soartă.

Care va fi reacţia lui Adam atunci când va afla că „soţia lui” se pregătea să se căsătorească în faţa legii cu un magnat al finanţelor? Va fi jignit, o ştia. Dar ce versiune trebuia oare să-i prezinte? Să-i spună că va cunoatşe curând – iadul? Să-l lase să înţeleagă că, gândindu-se bine, viaţa lângă un

om foarte bogat nu putea să-i displacă?

Mânia este un bun analgezic. Dacă Adam ar bănui că i-ar stăpâni gândurile de-a lungul calvarului care o aştepta, va căuta s-o contacteze. Ea nu va avea puterea să-i reziste şi părinţii ei vor plăti consecinţele.

Lauren îşi frecă obrajii ca să le dea puţină culoare şi coborî scara cu surâsul pe buze.

Vila de ţară de la Little Sleadale era situată la oarecare distanţă de fermă. Tânăra femeie nu se dusese încă niciodată acolo. Opri Range Rover-ul în apropiere şi porni pe jos spre casa mică de piatră cenuşie, adăpostită de stânci şi de copaci. Un pârâu curgea nu departe de acolo. Susurul plăcut al apei accentua înfăţişarea fermecător de tihnită a locului.

— O vizită? Oh, Lauren, ce surpriză plăcută!

Adam o văzuse pe fereaştră venind. El ieşi imediat ca s-o întâmpine. Purta un pulover bleumarin şi pantaloni de catifea reiată de culoare bej. Părul lui negru era ciufulit şi el afişa acel surâs tandru şi copilăros care o făcea să se emoţioneze. Cum naiba să găsească puterea să renunţe la el pentru a se căsători cu bărbatul acela neîndurător care de acum înainte nu mai exercita nici cel mai mic farmec asupra ei?

— Sărută-mă, dragostea mea. Cum a fost ieri seară, cu Crawley? Ce supliciu să te las să-l înfrunţi singură!... Dar era ceva ce trebuia să rezolvi între patru ochi cu el.

O strângea deja la piept, iar buzele lui dulci şi calde puneau stăpânire pe ale ei. Lauren închise ochii, abandonându-se plăcerii clipei. Dacă timpul

s-ar fi putut opri, prelungind această îmbrăţişare la nesfârşit…

Se îndepărtă de el, oftând.

— Hei! Ce ţi s-a întâmplat, Lauren?

O sorbea cu privirea, neliniştit.

— Nimic. Nu văd ce putea să mi se întâmple.

— Cum asta, nimic? Ai rupt-o cu el? N-a venit până la urmă?

Făcu apoi un pas înapoi.

— Mai porţi încă acest inel?

— Să intrăm, Adam, te rog.

Figura lui se posomorâse.

— Desigur. La urma urmei, tu eşti proprietara…

Lauren intră şi se simţi imediat cucerită de atmosfera confortabilă care se degaja din acest interior. Încăperile erau toate albe, cu grinzi aparente, un mobilier vechi din vlemn de culoare deschisă, ţesături în tonuri calde. În şemineu ardea un foc. Ce bine ar fi fost să se instaleze seara aici, privind flăcările dansând în vatră!…

Lauren se grăbi să alunge imaginea aceasta din mintea ei.

— Ce s-a întâmplat? repetă Adam.

Ea înaintă spre şemineu şi se întoarse spre el.

— M-am gândit că trebuia să te văd ca să evităm orice neînţelegere.

— „Neînţelegere11?

— Da. În legătură cu… ieri seară.

Lauren îşi trecu limba peste buzele uscate. Scena aceasta se dovedea tot atât de penibilă precum îşi imaginase. Şi Adam, înţepenit într-un colţ al salonului, nu-i uşura desigur sarcina.

— Poate ai crezut că… reluă ea, asta va antrena anumite obligaţii?

— Obligaţii?

— Eu nu ştiu. Tu ce-ai crezut? întrebă ea, disperată. Adam străbătu repede distanţa care-i despărţea şi-i puse mâna pe umăr.

— Pentru că îmi pui întrebarea, am să-ţi răspund. Am crezut că între noi începea o poveste frumoasă. Că vom clădi poate ceva împreună. Şi am crezut mai cu seamă că erai conştientă de asta. Am crezut de asemenea că-i vei spune lui Crawley că totul s-a terminat între voi şi că te vei căsători cu mine. M-am înşelat?

Luptând să-şi stăpânească lacrimile, tânăra femeie simţi presiunea mâinii lui accentuându-se.

— Adam, mă doare. Da. Îmi pare rău. Am venit tocmai ca să-ţi spun că te-ai înşelat. Tu… ai tras concluzii pripite.

Îi dădu drumul atât de brutal încât ea fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul.

— De altfel, cred că şi eu m-am înşelat! contintcă Lauren pe un ton indiferent. Eram convinsă că, la fel ca mine, doreai să trăieşti o mică aventură agreabilă. Nu mi-am imaginat nicio secundă că urmăreai altceva…

— „O mică aventură agreabilă”? Este un joc care nu mă amuză, în general. Şi am destulă experienţă ca să ghicesc că nici tu n-ai obiceiul să-l practici. Nu ştiu ce se ascunde după toate astea, Lauren, dar, în orice caz, nu sunt deloc convins de această versiune a faptelor!

Ea ridică din umeri.

— Va trebui cu toate acestea s-o admiţi! Am

regretat bineînţeles pe moment, că… în fine, că am fost întrerupţi. În defvinitiv, se pare că a fost mai bine aşa, deoarece se pare eşti puţin demodat şi pentru tine câteva ore în pat implică în mod obligatoriu raporturi de posesiune… Iată, asta-i tot. Acum trebuie să plec. Am venit să-ţi spun că Morris s-a întors şi că nu vom mai avea ocazia să ne revedem. Păcat, dar cu atât mai bine!

Se îndreptă spre uşă, blestemând soarta care o obliga să joace un rol atât de detestabil. În clipa când se pregătea să treacă pragul, Adam îi bară trecerea.

— Nu! Nu vei pleca aşa, Lauren! Nu înainte de a-mi spune adevărul. Discursul tău este foarte frumos, dar nu cred o vorbă!

Apoi schimbă tonul.

— N-ai încredere în mine? murmură el. Nu vrei să-mi explici ce-i cu schimbarea asta bruscă de atitudine? Dacă ai neplăceri, dacă Crawley face presiuni asupra ta – nu ştiu care, dar n-are importanţă – trebuie să-mi spui. Voi. Face tot ce pot ca să te ajut…

Lauren îşi ridică privirea spre el. Tentaţia era atât de puternică… Să-şi pună capul pe umărul lui, să-şi descarce sufletul. Dacă se iubeau cu adevărat, nu era oare cea mai bună soluţie?

Nu. Era imposibil. Asupra părinţilor ei continua să apese teribila ameninţare. O ameninţare care ar deveni realitate dacă nu respecta târgul pe care Morris i-l impusese.

— Nu insista, Adam. Acceptă doar ce ţi-am spus. N-am rupt logodna cu Morris şi n-am intenţia s-o fac. Acum, lasă-mă să ies, te rog.

— Vrei să spui că… tragi o linie peste tot ce am fi putut trăi împreună, ca să te căsătoreşti cu porcul acela? Ţi-ai pierdut minţile? Lauren… tot n-ai înţeles cu ce fel de om aide-aface?

— Ba da…

— Mă îndoiesc. Crawley al tău este lipsit cu totul de scrupule.

Îi luă mâna şi o conduse spre fereastră.

— Priveşte! Îţi imaginezi că-şi va abandona afacerile lui veroase ca să se stabilească aici? Visezi!

Adam era atât de aproape de adevăr… întoarse capul, temându-se ca el să nu citească în ochii ei toată groaza pe care i-o inspira Morris.

— La fermă? rosti ea pe un ton indiferent. Oh! S-a hotărât până la urmă că ar fi mai interesant să se planteze conifere pe întregul teren. Vom veni aici să ne petrecem weekendurile.

Adam rămase cu gura căscată.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat ieri seară, zise el în cele din urmă, dar am impresia că ai suferit o serioasă spălare a creierului.

— Bun. Cred că s-a spus tot ce era de spus. Poţi continua desigur să locuieşti aici, deoarece ai închiriat vila pentru un an.

Se îndreptă din nou spre uşă, temându-se ca el să n-o reţină. N-ar fi avut curajul să reia jocul acesta.

— Nu vom avea cu siguranţă ocazia să ne revedem, Adam, adăugă ea din prag. Adio!

El o urmări cu privirea, apoi întinse mâna spre ea.

— Nu poţi pleca aşa, Lauren!

O strângea deja în braţe, o săruta, o mângâia. Şi ea se agăţa de el, răspunzând cu înflăcărare acestei îmbrăţişări.

— Te iubesc! Din tot sufletul. Am încercat totuşi să mă conving de contrariu, dar ieri seară, după ce te-am părăsit, am înţeles că fiecare zi petrecută departe de tine ar fi o zi pierdută. Ştiu că şi tu mă iubeşti, Lauren. De aceea, te rog să-mi explici totul.

— Nu, Adam. Nu mă întreba nimic. Eu… trebuie să nlec.

— Dar de ce? Răspunde-mi, Lauren: mă iubeşti? Nu-i aşa că mă iubeşti?

Copleşită, ea încuviinţă cu un semn din cap şi apoi izbucni în plâns. Adam o luă în braţe şi o legănă ca pe un copil.

— Nu plânge, dragostea mea. Linişteşte-te, totul se va ranja. Crawley nu se poate interpune între noi. Logodna ta cu el nu mai are nicio valoare. Doar n-o să rămâi cu acest bărbat, condamnându-ne să trăim amândoi în nefericire…

Se îndepărtă încet de el, căutând o batistă. Adam i-o întinse pe a lui.

— Eu... trebuie să mă căsătoresc cu Morris Crawley, Adam. Nu-mi pune întrebări, te rog. Lucrurile sunt de asemenea natură, încât nu este nimic de făcut. Prin urmare… nu-mi face situaţia şi mai grea, lasă-mă să plec.

N-ar fi trebuit să vină. Durerea, stupoarea, mânia pe care le citea în ochii acestui bărbat pe care-l iubea erau insuportabile. Dacă s-ar fi mulţumit să-i scrie, el nu ar fi ghicit niciodată cât de mult ţinea la el. Ar fi tras pur şi simplu

concluzia că era o fiinţă uşuratică şi că îşi oferise o distracţie în absenţa logodnicului ei.

— Sunt nedumerit, remarcă el. Păreai totuşi fericită cu mine şi sunt convins că nu te căsătoreşti cu Crawley din dragoste. Am treizeci şi cinci de ani, Lauren. Nu sunt un adept al aventurilor de o noapte. Am trăit de două ori cu femei care au însemnat ceva în viaţa mea. N-am încercat niciodată, cu niciuna dintre ele, o senzaţie de o asemenea plenitudine. Credeam că de data asta totul va fi în ordine…

Sprijinită cu spatele de perete, Lauren rămânea tăcută.

— Şi acum, nu mai ştiu foarte bine… reluă el ca şi cum vorbea cu sine. Ieri seară erai totuşi gata să faci dragoste cu mine. Dacă n-ar fi sunat acel telefon blestemat, am fi petrecut toată noaptea împreună şi tu n-ai fi avut curajul să mă părăseşti. Şi apoi… a avut loc discuţia aceea misterioasă despre care refuzi să-mi vorbeşti. Nu te poţi căsători cu Crawley Ar fi… o necuviinţă! Te voi împiedica prin toate mijloacele!

Se apropie din nou de ea şi o sărută. Acest sărut trăda toată violenţa disperării lui. Lauren nu încercă să se opună când el o luă de mână şi se îndreptă spre canapea, întinsă lângă el, simţea crescând în ea acea înflăcărare devastatoare pe care n-o cunoscuse decât în braţele lui.

Respirând greu, Adam o strângea lângă el, îşi plimba cu înfrigurare mâinile peste corpul ei’.

— Mă iubeşti, Lauren. Spune-mi că mă iubeşti!

— Da, Adam, te iubesc. Vreau să trăiesc cu tine până la sfârşitul zilelor mele. Aici, la

ÎittleSleadale. Sau oriunde în altă parte. Dar…

El se ridică într-un cot şi o privi insistent.

— Dar?

Ea clătină din cap.

— Sărută-mă…

Adam şovăi, apoi îşi înfundă faţa în pieptul ei. Înnebunită de dorinţă, Lauren răspundea mângâierilor lui, aşteptând clipa fermecată când el o va face a lui. După aceea, va pleca. Pentru totdeauna. Dar nimeni nu-i va putea fura aceste clipe de fericire. Nici chiar Morris.

Îşi ţinu respiraţia când văzu faţa lui deasupra ei.

— Lauren… ştii ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că te iubesc. Şi că, orice s-ar întâmpla, nu te voi uita niciodată. Vino acum, Adam. Fă-mă a ta…

Cu trăsăturile crispate, el căzu lângă ea. În ciuda căldurii acestui corp mare foarte apropiat de al ei, Lauren – se simţi străbătută de un fior de gheaţă.

— Adam?…

El nu răspunse, ţinându-şi ochii închişi.

— Adineauri, rosti el în sfârşit cu o voce încordată, n-am insistat după acel „dar”. Mă temeam să aud ce avea să urmeze. Cu toate acestea, ştiam. Chiar dacă fac dragoste cu tine acum, tu vei pleca. Mă înşel?

— Nu. Te iubesc, dar mă voi căsători cu Morris. Poate că fac o greşeală… dar voiam să păstrez gustul care l-ar fi avut viaţa noastră dacă…

El o strânse cu toată puterea la piept şi ea

crezu că va descoperi în sfârşit bucuria de a-i aparţine.

— Este imposibil, Lauren, suspină el. Să nu crezi că am scrupule faţă de Crawley. Nu. Dar dacă mi te dăruieşti, nu te voi mai lăsa niciodată să pleci. O ştiu bine. Şi, de altfel, nici tu nu vei mai avea puterea să mă părăseşti. Eşti liberă să te hotărăşti. Sau facem dragoste, fără „dar", sau ne oprim imediat – şi pentru totdeauna.

Şi dacă Morris încerca doar o metodă de intimidare? Dacă va accepta în cele din urmă ca ea să-i înapoieze acest inel de logodnă?

Nu avea dreptul să-şi expună părinţii acestui risc.

— Nu, Adam, este imposibil. Cu toată dragostea pe care o am pentru tine.

— Şi refuzi în continuare să-mi spui de ce trebuie să te căsătoreşti cu Crawley?

— Asta n-ar face decât să complice situaţia.

Adam se ridică în picioare, livid. Fără s-o privească măcar, îşi recuperă hainele şi se îndreptă spre cameră.

— Sper că vei fi plecată când voi ieşi din camera aceea, zise el cu o voce răguşită. Adio, Lauren.

— Adio, Adam, reuşi ea să rostească.

Încă mai tremura când se aşeză la volanul Range Rover-ului.

Capitolul 10

— …şi m-am dus la croitor. Nu mai lipseşte decât o probă şi rochia de mireasă va fi gata.

— Nemaipomenit! zise Morris ridicându-şi ochii din ziar. Sunt nerăbdător s-o văd. Dar ştiu bine că trebuie să aştept ziua cea mare, altfel asta poate aduce nenorocire.

Lauren se cutremură. Nenorocire… Căsătoria aceasta era oricum condamnată. Era greu ca situaţia să poată fi mai rea…

Nu. Nici nu se punea problema să se lase pradă acestor gânduri negre. Nu se hotărâse oare să treacă prin toate aceste încercări fără să se clintească? Chiar cu surâsul pe buze.

Se aşeză într-unul din fotoliile de piele din salon. Morris închiriase pentru ea un mic apartament în care locuia până la căsătorie. O locuinţă luminoasă, mobilată cu un gust rafinat, în care nu se simţise niciodată în largul ei. O menajeră venea în fiecare zi, pregătind chiar şi mesele.

— Sunt nerăbdătoare să gătesc! zise ea.

Morris se încruntă uşor.

— Dar, draga mea, încă n-ai înţeles bine că în vremurile acestea nu se cuvine. Doamna Simmonds se va ocupa de toate, ca de obicei. Şi când vom găsi o locuinţă mai mare, voi angaja mai mult personal.

Vizitau cu regularitate case din cartierul Bursei. Palate moderne şi sofisticate, lipsite de căldură. Exact pe dos faţă de Sleadale Head.

— Vei avea multe alte preocupări, adăugă el.

Şi apoi, n-ar fi convenabil ca doamna Crawiey să lucreze în bucătărie!

— Şi de ce nu, mă rog? Nu aparţinem totuşi familiei regale, Morris! în plus, sunt sigură că li se întâmplă şi lor să dorească să pregătească mici feluri de mâncare.

— Probabil, draga mea. Dar nu despre asta este vorba. Aştept mult de la tine, Lauren. Imaginea pe care o vei da despre tine se va răsfrânge fireşte asupra carierei mele. Trebuie să fii întotdeauna perfectă, la recepţii ca şi acasă. Este foarte important pentru poziţia noastră, înţelegi?

Ea încuviinţă cu un semn din cap. Prin urmare, va fi un simbol al reuşitei! Şi copiii lor vor îndura aceeaşi soartă. Băiatul va fi trimis la Harrow sau Eton, ca să cunoască acolo înalta societate; fata la Cheltenham sau Roedean, unde va primi educaţia tuturor fetelor cuminţi menite unor căsătorii strălucite.

Imposibil. Ea nu va reuşi niciodată să intre în pielea acestui personaj. De ce nu-l întâlnise oare pe Adam înainte de Morris? Ca întotdeauna în astfel de momente, gândurile ei se îndreptau spre Jack şi Jenny Duglas.

Din fericire, numeroasele demersuri cerute de pregătiriea căsătoriei nu-i lăsau deloc timp să-şi plângă soarta.

— Ocupă-te de toate, Lauren, îi propuse Morris. Eşti pe deplin liberă să hotărăşti potrivit gustului tău. Esenţialul este să nu lipsească nimic.

Nu va-lipsi-decât dragostea. Dragostea la care trebuise să renunţe tocmai după ce o cunoscuse.

Avea uneori impresia că nu este implicată direct în această uriaşă farsă. Că dirijează toate aceste operaţiuni ca un automat, în contul unei alte persoane. Croitorul, coaforul, preparatorul meniului, florarul… toţi oamenii aceştia se roteau într-un vârtej ireal.

Nici Morris nu făcea vreodată, mai mult decât ea, aluzie la Sleadale Head. El nici măcar nu mai sugera să folosească locul acela drept casă de vacanţă. Se părea că ferma se scufundase în uitare.

Într-un fel, situaţia: o mulţumea pe Lauren. N-ar fi putut suporta să asiste la începuturile degradării văii. Morris dăduse deja cu siguranţă ordine privind plantarea de conifere…

Apoi, ar fi suportat şi mai greu absenţa lui Adam din locul acela încărcat de amintiri.

Ziua căsătoriei se apropia implacabil.

Seara, nereuşind să-şi găsească somnul, Lauren se gândea la Adam. Unde se afla oare? Părăsise vila de la ţară? O ocupa în continuare, bucurându-se de ultima suflare a acestei văi unde îşi petrecuse copilăria? Poate că până la urmă se hotărâse să cumpere o altă fermă. Numai dacă nu se hotărâse să se întoarcă în Canada.

Se ridica tot mai des noaptea din pat ca să-şi pregătească o ceaşcă de ceai în mica bucătărie, apoi rătăcea disperată prin apartament. Venind la Londra, crezuse că timpul îi va micşora suferinţa, dar nu se întâmplase aşa. Dimpotrivă.

Trebuia să-l revadă pe Adam. Gândul acesta devenea o adevărată obsesie. Şi, de asemenea, să revadă Sleadale. Sub cerul cenuşiu de noiembrie,

poate că proprietatea îşi pierduse farmecul şi ea va reuşi mai uşor să şi-o alunge din minte.

Lauren tresări auzind soneria telefonului. Cine putea oare s-o sune atât de târziu? Era aproape miezul nopţii. Adam? Nu, desigur. Era imposibil.

Recunoscu imediat vocea mamei sale.

— Iartă-mă că te sun la ora asta, draga mea. Te-am trezit?

— Nu. Eu… încă nu dormeam, mamă. Eşti bine? Tata la fel?

— Da, da. De fapt, ţi-am telefonat pentru că nu vom putea veni, din păcate, marţi, cum fusese prevăzut. Amânăm călătoria pentru săptămâna următoare. Asta nu te deranjează prea mult?

— Nu, bineînţeles.

În realitate, vestea aceasta o uşura pe tânăra femeie. Perspectiva de a se preface fericită în timpul şederii lor o înspăimânta. Şi, mai cu seamă, nu voia ca ei să bănuiască faptul că se căsătorea cu Morris din cu totul alt motiv decât dragostea.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic grav? adăugă ea, brusc neliniştită.

— Nu, linişteşte-te. Îţi voi explica totul când ne vom vedea. Ziua de luni ţi-ar conveni? Oh! Şi nu încerca să ne suni între timp, Lauren: nu vom fi aici. Plecăm mâine dimineaţă, foarte devreme. Pentru asta te-am sunat acum.

— Unde plecaţi? Şi ferma? Sunt sigură că s-a întâmplat ceva…

Părinţii ei nu lipseau aproape niciodată de acasă, iar atunci când se întâmpla, o preveneau cu cel puţin două luni înainte. Ce însemna oare această plecare misterioasă?

— Îţi voi povesti totul săptămâna viitoare, draga mea, replică Jenny Duglas cu o voce veselă. Şi, mai ales, nu te nelinişti…

Lauren închise telefonul, uluită.

Morris va lipsi şi el săptămâna aceasta. Poate că se pregăteau să se întâlnească undeva, pentru a strânge mai mult legăturile care-i uneau… Pe tânăra femeie o cuprinse un val de furie. Se repezi la telefon. Trebuia să-şi avertizeze părinţii, să le ceară să nu accepte niciun târg cu el.

Mama ei, însă, nu va înţelege de ce îi incită să n-aibă încredere în bărbatul cu care era pe punctul să se căsătorească. Lauren puse încet receptorul la loc, copleşită.

O ceaţă deasă învăluia câmpia înconjurătoare. Serviciul de meteorologie anunţase temperaturi sub zero grade în nordul Angliei, însoţite de posibile căderi de zăpadă.

Lauren conducea cu prudenţă micul ei Austin. Morris insistase în mai multe rânduri să-i ofere o maşină, mai confortabilă, mai potrivită cu poziţia lor socială, dar ea refuzase.

Se înfioră. Încălzirea vehiculului funcţiona destul de prost. Asta ar fi trebuit şi mai mult s-o împiedice să întreprindă această călătorie în dimineaţa asta. Se întâmplase pe neaşteptate. Abia trezită, se hotărâse să meargă la Sleadale. Ştia bine că această iniţiativă nu-i va fi deloc benefică. Că va trebui după aceea să se întoarcă la Londra, să pună la punct ultimele amănunte organizatorice ale căsătoriei, acum foarte apropiată.

Cu atât mai rău. Nu făcuse altceva decât să-şi

asculte instinctul. Aproape că nu dormise după ce-i telefonase mama ei, cu două seri în urmă. Simplul fapt de a revedea valea aceea paşnică o va ajuta poate să-şi regăsească liniştea.

Şi… Adam? Dacă se afla la Little Sleadale, va rezista oare dorinţei de a-l revedea, de a-i vorbi, de a se refugia în braţele lui pentru a uita viitorul groaznic care o aştepta? Aproape că spera ca el să fi părăsit vila. Ar fi scutită cel puţin de durerea cumplită prin care trecuse în timpul ultimei lor întrevederi…

Când ajunse la Lancaster, ceaţa se ridicase. După-amiaza se apropia de sfârşit şi soarele dispărea la orizont într-un nimb de ceaţă. Încercă brusc o senzaţie de bucurie recunoscând piscurile munţilor din Lake District, care se înălţau semeţe spre cer.

Se făcuse aproape noapte când ajunse la drumeagul care ducea la Sleadale. Aici încetini, apoi opri maşina, cuprinsă de panică. De ce se aruncase în această aventură? îşi pierduse capul?

Îşi vârî mâna în buzunarul mantoului şi degetele ei se încleştară pe un obiect metalic. Era cheia de la Sleadale Head. Fără să mai ezite, acceleră şi se angajă pe drumul întortocheat. Nu făcuse totuşi acest drum ca să se întoarcă acum, că era atât de aproape.

Cu mâinile încleştate pe volan, înainta încet pe terenul accidentat. Luna strălucea pe cer, acoperind valea cu un văl argintiu. Când zări silueta solidă a casei, bătăile inimii i se accelerară.

În picioare în curte, trase adânc în piept aerul curat care îi îngheţa faţa. Se bucura din toată

inima că se lăsase condusă de instinct.

Numai aici, departe de înghesuiala şi de zgomotul Londrei, departe de Morris şi presiunile pe care le exercita asupra ei, va reuşi să analizeze cu calm evenimentele recente care îi dăduseră peste cap viaţa. Totul începuse aici.

Soarele palid de noiembrie se strecura printre jaluzele. Lauren se trezi şi clipi de mai multe ori din ochi, surprinsă de acest decor neobişnuit. Recunoscu apoi marele salon în care îşi petrecuse noaptea, înfăşurată în sacul de dormit, după ce aprinsese un foc în şemineu.

Se întinse şi privi în jurul ei. Ostilitatea pe care o simţise într-o zi în această casă dispăruse cu totul. Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Un strat de brumă acoperea baza colinelor. Soarele urca încet pe cerul albastru pastel. Valea nu i se păruse niciodată atât de frumoasă.

Lauren se încruntă. În tăcerea înconjurătoare, i se părea că auzise un zgomot îndepărtat dinspre drum. Cine putea veni oare la Sleadale?

O singură persoană.

Îşi adună îngrozită hainele şi se îmbrăcă în grabă. Oricât de mult dorea să-l revadă pe Adam, nu avea curajul să-l înfrunte astfel, în această casă unde se cunoscuseră şi care le eră atât de dragă amândurora.

Într-o străfulgerare, îl revăzu pe Morris, existenţă planificată pe care i-o rezerva. Un pustiu sumbru. Dar ea nu îndrăznea să distrugă totul. Or, dacă îl revedea pe Adam – acum era sigură de asta – nimic nu va stăvili pasiunea pe care el o stârnise în ea. Nu va mai găsi puterea să-l părăsească.

Auzea încă vocea mamei sale la telefon. Oare în ce plan dubios îi mai antrena Morris pe părinţii ei ca să se asigure că ea va rămâne încătuşată de el?

Lauren ieşi foarte repede din casă. Austinul era parcat în curte. Zgomotul unui motor se apropia. Se aşeză la volan şi se grăbi să ascundă această dovadă a prezenţei sale în spatele uneia dintre clădirile anexe. Apoi se repezi spre colina din spatele casei, felicitându-se că-şi adusese cizmele cu ea, fără care n-ar fi putut niciodată alerga pe terenul acesta acoperit de brumă.

Cu respiraţia tăiată, se opri la câţiva metri de vârf, chiar în clipa în care Land Rover-ul lui Adam apărea în curte. Abia avu timp să se ascundă în spatele unei stânci. Apoi se ridică uşor, nerezistând dorinţei de a arunca o ultimă privire bărbatului pe care-l iubea.

El coborî din maşină, îşi roti privirile în jur şi ridică apoi capul în direcţia ei. Se lăsă imediat la adăpostul stâncii. Câteva secunde mai târziu, intrigată, se ridică din nou. Uimită, îl văzu deschizând portiera de lângă şofer. Prin urmare, nu venise singur? Din maşină coborî o siluetă. Apoi alta.

Stupefiată, Lauren îi recunoscu pe Jack şi Jenny Duglas.

Adam se îndreptă atunci spre colina care îi servea drept refugiu şi strigă:

— Lauren! Mă auzi?

Făcu o pauză.

— De ce nu coborî, draga ea? Cred că avem multe lucruri să ne spunem…

Capitolul 11

Lauren se ridică încet. Coborî în curte, unde părinţii ei o sărutară, strângând-o cu putere în braţe, ca şi qum tocmai se produsese o catastrofă.

Ea nu îndrăznea să-l privească pe Adam.

— Nebună mică! exclamă imediat Jenny. De ce nu ne-ai spus…

— Să nu vorbim despre asta acum, interveni Jack pe tonul acela morocănos pe care-l folosea când era emoţionat. A crezut că face ce era mai bine.

— Ştiu, dar ar fi putut să bănuiască, totuşi, că…

Jenny se opri şi clătină din cap, oftând.

Adam se apropie atunci de ei. Lauren îşi ridică în sfârşit privirea spre el. După aceste interminabile săptămâni de despărţire, părea şi mai înalt, şi mai frumos. Era uşor tras la faţă.

— Să intrăm, zise el liniştit. S-ar putea ca discuţia să dureze mult. Nu putem însă începe imediat. Aşteptăm pe cineva care trebuie să sosească.

— Cineva, repetă ea cu o voce gâtuită. Morris?

— M-am gândit că trebuie să asiste la ultimul act. Sunt câteva lucruri de lămurit şi, în măsura în care-l privesc şi pe el…

Lauren se întoarse spre părinţii ei.

— Nu înţeleg absolut nimic! mai întâi, de ce sunteţi aici? Cum aţi aflat că voi veni? Şi… cum l-aţi cunoscut pe Adam?

Jenny îşi luă fiica de braţ.

— N-am crezut nicidecum că te vom găsi aici.

Şi apoi, ieri seară, fiind acasă la Adam, la Little Sleadale, am auzit zgomotul unui motor de maşină pe drum. Bărbaţii au ieşit şi tatăl tău a recunoscut Austinul.

— N-am vrut să te deranjăm, adăugă Adam. M-am gândit că ai părăsit Londra pentru că aveai nevoie să te retragi în singurătate. Cât despre prezenţa părinţilor tăi la Sleadale... ei bine, era prevăzută de câteva zile.

— Prin urmare, de aceea aţi amânat călătoria voastră la Londra? Dar tot nu înţeleg...

— Asta mai târziu! Şi acum, să intrăm în casă. Nu cred că Crawley o să se bucure de acest consiliu de familie... se aşteaptă să mă vadă singur.

În timp ce Jack şi Jenny urcau treptele, el o opri pe Lauren şi o luă în braţe.

— Cum ai ghicit că mă ascundeam pe colină? murmură ea.

El o strânse la piept, râzând.

— Elementar, dragul meu Watson! Urmele de paşi pe brumă! Priveşte... Urmele cizmelor ei se distingeau într-adevăr pe fina peliculă albă. Ai fi fost un slab detectiv... Nu poţi fugi de mine, Lauren, adăugă el sărutând-o.

— Dar este imposibil, Adam! Nu ştiu de ce i-ai convocat pe părinţii mei şi pe Morris aici, dar asta nu va schimba nimic pentru noi doi. Trebuie să mă căsătoresc cu el.

— Ai încredere în mine... de data asta!

O luă de mână şi se alăturară celor doi Duglas care-i aşteptau în salon.

Adam aprinse un foc în şemineu în timp ce ea

se aşeza lângă părinţii ei. El se întoarse apoi în curte când auzi zgomotul unui motor tulburând liniştea. Lauren îşi privi părinţii, neliniştită.

Range Rover-ul frână brusc în curte. Se auzi zgomot de paşi şi cei doi bărbaţi intrară în salon.

Morris se opri, surprins.

— Lauren! Dar… ce faci aici? Şi… Jack? Jenny?

Se întoarse spre Adam.

— Este o glumă, Wilde?

— Câtuşi de puţin. În realitate, când am organizat această reuniune, nu ştiam că Lauren va fi alături de noi. Nu eram sigur nici măcar că Jack şi Jenny vor veni. Dar, în fine, pentru că suntem toţi aici – toţi cei pe care te-ai înverşunat să-i distrugi!

— Vom putea în sfârşit să ne explicăm. Pentru început…

— O clipă! i-o reteză Morris.

Le privi rând pe rând pe cele trei persoane menţionate de Adam şi reluă, livid:

— Pe cine de aici am încercat să distrug? L-am salvat pe Jack de la faliment, i-am găsit o slujbă şi am aranjat chiar în aşa fel lucrurile ca să nu-şi piardă ferma. În ceea ce o priveşte pe Lauren, ea va duce o viaţă de vis. Şi să nu-mi spui că asta îi displace! Era dispusă să locuiască aici, la această fermă, unde ar fi îmbătrânit cu mult înainte de vreme. În loc de asta, va cunoaşte luxul, o viaţă îmbelşugată. De altfel, n-am auzit-o o singură dată să se plângă! Atunci? Pe cine am vrut să distrug?

Adam afişa un calm olimpian.

— Nu l-ai salvat deloc pe Jack. L-ai închis într-o închisoare de unde credea că nu va mai putea

ieşi niciodată. Şi la fel a fost şi cu Lauren. Ai obligat-o să se căsătorească cu dumneata folosindu-te de părinţii ei ca ostatici. Ai hotărât singur că viaţa la Londra i s-ar potrivi de minune, deoarece, oricum, nu acorzi nicio atenţie gândurilor ei.

Înaintă spre Lauren şi-şi trecu braţul în jurul umerilor ei.

— Lauren nu te interesează decât în măsura în care va oferi o imagine mulţumitoare despre dumneata prietenilor dumitale!

Morris se pregătea să protesteze, dar Adam îl opri cu un gest al mâinii.

— N-am terminat, Crawley! De data asta, planurile dumitale sunt dejucate. Ai pierdut încă o dată controlul asupra situaţiei. Ca în Canada. Şi ştii de ce? Pentru că uiţi că ai de-a face cu fiinţe omeneşti. Dumneata tratezi oamenii ca pe nişte mărfuri şi după aceea te întrebi de ce nu sunt mulţumiţi…

Se întoarse apoi spre Lauren şi trăsăturile lui se destinseră.

— În ziua când ai venit să mă vezi la vilă, am înţeles că făcea presiuni asupra ta.

— La vilă? răcni Morris. Lauren! Ce înseamnă asta?

— Şi nu putea să fie legat decât de părinţii tăi, continuă Adam, neluând în seamă această intervenţie. Îmi explicaseşi vag unde locuiau şi în cele din urmă i-am găsit. Am discutat mult împreună şi am tras concluziile care se impuneau.

— Aflasem deja lucruri nu foarte plăcute despre Morris, interveni în discuţie Jack. Felul lui

de a trata unii angajaţi, planurile lui în regiune. Şi, când Adam a venit să ne vadă…

Lauren clătină din cap, gânditoare. Descoperiseră adevărul împreună. Dar ce aveau de gând să facă? De ce se adunaseră aici? Şi de ce fusese convocat Morris?

— Nu înţeleg… începu ea.

În clipa aceea, interveni Morris. Vocea lui era plină de furie.

— Nici eu, Lauren! Constat cu plăcere că eşti la fel de surprinsă ca mine de această ridicolă înscenare.

Apoi i se adresă lui Jack.

— Eu care aveam încredere în dumneata… Te-ai lăsat înşelat de cineva lipsit de experienţă, Jack. Te credeam un om rezonabil când ţi-am cerut să administrezi ferma Leominster… Având în vedere împrejurările, mă tem că sunt obligat să-mi revizuiesc hotărârea.

Scoase un oftat.

— Lauren, cred că nu ne mai rămâne decât să ne întoarcem la Londra şi să uităm scena asta penibilă. Am pierdut destul timp aici.

— Încetişor, Crawley! încă n-ai auzit totul. Mi se pare că Jack ar vrea şi el să-ţi spună câteva cuvinte.

Lauren îl privi uimită pe tatăl ei înaintând spre Morris.

— Într-adevăr. Este adevărat că ai apărut în viaţa mea într-un moment crucial, Morris, şi că ţi-am fost recunoscător pentru asta. Datorită dumitale, am putut scoate capul afară din apă şi să reîncep să muncesc. Numai după aceea ţi-am

înţeles manevrele.

— Lauren, repetă Morris nervos, ce-ar fi să…

Jack nu avea însă intenţia să se oprească atât de repede.

— Nu este uşor să găseşti de lucru în regiunea noastră. Am aflat-o pe spinarea mea. Te-am văzut concediind oameni fără niciun motiv întemeiat. Şi pe mine m-ai obligat să le dau vestea! Pot să te asigur că nu eram deloc mândru, după aceea…

— Acesta este motivul pentru care n-ai reuşit niciodată în viaţă! îi aruncă Morris. O fermă este o uzină! Cu diferenţa că aici oamenii înlocuiesc maşinile. Nu există loc pentru sentimente! Dar, dacă te simţeai jenat, sunt surprins că nu ţi-ai dat demisia…

— N-am făcut-o… pentru Lauren.

Urmă o tăcere apăsătoare.

Lauren se întoarse în sfârşit spre tatăl ei, albă ca varul.

— Vrei să spui că… nu voiai să mă răneşti? în timp ce eu n-am rupt-o cu el ca să…

— Ca să mă păstreze în slujbă. Ştiu, Lauren. Asta este concluzia la care am ajuns mama ta, Adam şi cu mine. Recunosc că-i putem mulţumi lui Adam al tău…

— Adam al meu?…

— Asta da! exclamă Morris cu un râs sarcastic. Poţi într-adevăr să-i mulţumeşti! Datorită lui, eşti în şomaj! Pentru că nu-ţi imaginezi că te voi păstra după toată povestea asta…

— Tocmai aveam intenţia să-ţi trimit o scrisoare de demisie. Am găsit o slujbă în

Yorkshire Dales. O fermă foarte frumoasă, pe care o voi conduce potrivit principiilor mele.

Jack izbucni în râs văzând figura stupefiată a fiicei sale.

— Ei da, Lauren! Nu mai ai nicio grijă să-ţi faci nici pentru mama ta, nici pentru mine. Putem avea încredere deplină în noul nostru proprietar!

— În fine, sper… remarcă Adam. Altfel, soţia mea îmi va face viaţa un infern, acasă!

— Adam… tu… ai cumpărat această fermă?

— Da. Sper că este o investiţie bună. Şi, având în vedere că aveam nevoie de cineva ca s-o administreze, deoarece n-am intenţia să locuiesc acolo…

— Ne-am dus s-o vizităm acum două zile, îi explică jenny cu un zâmbet radios pe buze. Oh! Este un loc încântător, Lauren. Sunt sigură că vom fi – în sfârşit! – foarte fericiţi acolo. Şi apoi, vom fi aproape de voi…

— Cred că există o mică greşeală de apreciere! interveni Morris. Lauren nu va locui cu siguranţă aici. Sleadale Head nu-i aparţine, cu toate că numele ei figurează pe actul de vânzare. Şi, în numele sacrosanctei ei onestităţi, cred că nu îndrăzneşte să pretindă contrariul! Era vorba despre un cadou de căsătorie. O căsătorie care nu va fi oficiată niciodată. În orice caz, din câte am înţeles… pentru că nu şi-a dat osteneala să mă anunţe ea însăşi!

Tânăra femeie îl privi insistent şi-i întinse inelul pe care-l purta încă pe deget.

— Poftim, Morris. Cred că hotărârea aceasta nu te va surprinde peste măsură. Fireşte, renunţ

la drepturile mele asupra fermei Sleadale. Ţin însă să-ţi spun că voi face tot ce pot ca să te împiedic să distrugi această vale.

— Oh! în cele din urmă, am abandonat povestea aceea cu coniferele, replică el punând inelul în buzunar. De altfel, am abandonat proprietatea în totalitate: nu mi-a adus decât necazuri. O vând. Sau, mai degrabă, este vândută, nu mai lipseşte decât semnătura ta.

Îi fixă, rând pe rând. Privirea lui întârzie asupra lui Adam.

— Sper ca destinul să nu te mai aducă niciodată în calea mea, Wilde!

Acestea fiind zise, Morris ieşi din casă şi dispăru în Range Rover.

— Şi eu sper la fel, oftă atunci Adam. Iată o afacere care n-a fost uşor de rezolvat.

— Dar… eu tot nu înţeleg foarte bine… şopti Lauren.

— Adam îţi va explica totul, draga mea, îi spuse Jenny zâmbind. Eşti foarte palidă. Ar trebui să vă duceţi amândoi să respiraţi puţin aer curat. Între timp, vom face un foc aici.

Îi împinse spre uşă.

Făcură câţiva paşi în tăcere, mână în mână.

— Adam… de ce ai cumpărat ferma aceea de la Dales? Şi…

— Crezi că suntem obligaţi să vorbim acum despre asta?… murmură el luând-o în braţe.

Cu faţa ascunsă la pieptul lui, ea şopti:

— Am crezut că nu te voi mai revedea niciod ată…

— Ai făcut totul pentru asta! Dar cu un eram

nicidecum dispus să renunţ la tine! Prin urmare, m-am dus să-ţi văd părinţii. Am lămurit problema după ce am stat mult de vorbă. Când i-am spus tatălui tău că voi cumpăra o fermă la Dales şi că aş avea nevoie de un fermier…

— Dar… de ce? Nu te poţi ocupa tu însuţi de ea?

— Mi-e greu să administrez două ferme în acelaşi timp, Lauren!

— Două? Ai cumpărat două ferme?…

— Ţi-am spus că m-am întors cu mulţi bani din Canada. Şi încă mi-au mai rămas. Dacă ţii cu adevărat la lux, eu…

— Oh, nu, te rog! Nu voi putea să mai aud acest cuvânt fără să mi se facă greaţă. Adam, te implor, mor de curiozitate! Unde este cealaltă fermă? tot la Dales?

— Nu.

El o privi lung, cu seriozitate, apoi izbucni în hohote de râs.

— Biată Lauren! Bun, am să-ţi dezvălui secretul meu. Suntem în „cealaltă fermă”. După ce am fost cât pe ce să ne batem pentru Sleadale Head, vom locui în sfârşit aici, împreună.

Aşteptă, delectându-se cu privirea stupefiată a tinerei femei.

— Tu… Adam, este o glumă… ai cumpărat realmente Sleadale! exclamă ea. Dar Morris n-ar fi acceptat niciodată să…

— Morris nu ştie, dragostea mea. Am recurs la un intermediar care a acceptat această manevră în schimbul unei frumoase sume de bani… Domnişoară Duglas, am pierdut mulţi bani din

ziua când mi-ai aruncat peste picioare geanta ta cea grea! Dar a fost foarte bine aşa. Fără Sleadale, Crawley te-ar fi dus cu el direct la Londra şi probabil nu ne-am mai fi revăzut niciodată. Ai şi alte întrebări de pus... sau mă laşi în sfârşit să te sărut?...

Sfârşit